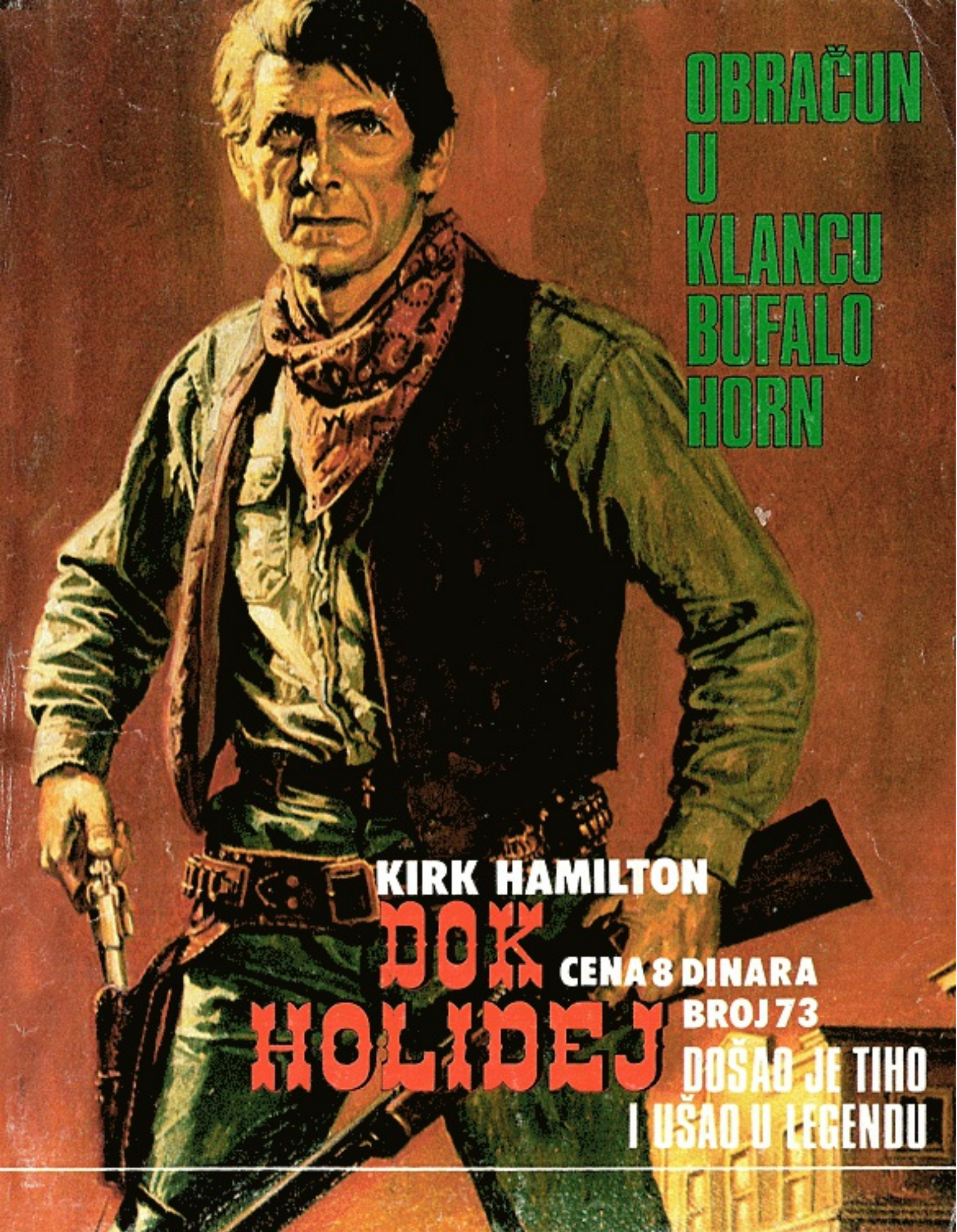
OBRAČUN U KLANCU BUFALO HORN
KIRK HAMILTON
DOK HOLIDEJ
CENA 8 DINARA
BROJ 73
DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

KIRK HAMILTON

Obračun u klancu Bufalo Horn

Tih godina San Francisko je bio jedan od gradova čiji je značaj prevazilazio sva naselja u celoj oblasti.

Bilo je to vreme konsolidacije države i na severu, i na jugu. Već je počelo da se nazire buduće blagostanje i ljudi su bili puni inicijative.

Svakim danom postajalo je sve očitije da je potrebno što pre omogućiti ljudima brže i bezbednije putovanje. Zato je bilo neophodno razviti mrežu železničkih pruga i puteva.

Železnička pruga koja je išla sa severa, spojena je sa prugom juga 1869. godine, tačno kraj mesta Promontori Pika.

Posle toga, neverovatnom brzinom su se razgranale sporedne pruge, koje su se kao zmije uvijale preko zemlje i tako sve više rasprostirale mrežu komunikacija..., sve do granice, pa i dalje.

Već u samom početku razvoja tih gvozdenih puteva, koji su izgrađivani etapu po etapu, na mestima dokle su stizali, nicao je grad čiji su žitelji, uglavnom, bili graditelji i njihove porodice, trgovci i svi oni pratioci neophodni i neminovni u takvim situacijama.

Takvi gradovi nisu dugo ostajali izolovani.

Čim bi se razvio posao njegovih žitelja, ukazala bi se i potreba transporta dobara u nove krajeve. Naravno, to je nalagalo da se otvori novi put, izgradi nova pruga.

I, ako jedna kompanija ne bi bila zainteresovana za produženje pruge, nicala bi druga, koja bi preuzimala taj posao, bez bojazni da joj se neće isplatiti.

Gotovo preko noći, ljudi su formirali kompanije.

Samo se po sebi razume da su to morali da budu bogati i uticajni ljudi. Oni su bili u stanju da otkupljuju ogromne parcele zemljišta, kojim je trebalo da prođe pruga, a u isto vreme, da savladaju i one vlasnike zemlje, koji ne bi bili voljni da je prodaju.

Zato se nije događalo da železnička kompanije ne sprovede svoje namere.

Čak i ako bi se neko usprotivio da proda zemlju na kojoj je, možda, godinama živeo, tu sagradio kuću i izrodio decu, železnička kompanije je uspevala da ga natera na to.

Najčešće silom, što joj nije bilo teško, jer je imala zaštitu Kongresa i dovoljno novca da plati revolveraše.

Nije ni čudo što je u to vreme, taj posao sa gradnjom pruga doživljavao bum. Među železničkim kompanijama vladao je pravi mali rat oko toga, koja će imati više putnika i robe za prevoz, što je zavisilo od toga kolikom su razvijenom mrežom pruga raspolagale.

A mnogo se putovalo. I, izgleda lo je da niko nije zainteresovan da traži kraći put, jer niko i nije putovao na određeni cilj.

Ljudi su bili stalno u pokretu i sve svoje stvari nosili su sobom.

Naseljavajući nove predele, ljudi su osećali potrebu za raznoraznim stvarima, odelom, poljoprivrednim alatkama, građevinskim materijalom i, pre svega oružjem, municijom, i barutom.

Sva ta roba je sada stizala do njih mnogo brže, jer je železnička pruga lagano vijugala za ovom velikom seobom.

U železnici su svi videli svoju šansu. Pored trgovaca, pre svega, veliki stočari.

Do pojave železnice, stoka je gonjena na tržište nesigurnim putevima na kojima su stado vrebale razne opasnosti.

Železnica je pružala sigurniji i, što je još važnije, brži transport.

Vozom su se često prenosile i velike sume novca.

Novac i stvari od vrednosti prevoženi su u specijalnim „ekspres" kolima. To su bili posebno preuređeni vagoni.

Kada su te sume bile specijalno velike, ili je prenošeno zlato, koristili su se i specijalni vozovi sa naoružanom posadom.

Takav je bio nadaleko poznati „Kongres Specijal". Taj voz su vukle dve lokomotive, bliznakinje, tipa Skot-Adison i predstavljale

su najnovije modele proizvedene u fabrici u Pitsburgu. To su bile najsnažnije i najbrže lokomotive toga vremena.

Kompozicija toga voza sastojala se od četiri specijalno naoružana vagona, oklopljena čeličnim pločama, koje su se nalazile između drvenih oplata zidova vagona.

Na vagonima nije bilo prozora. Cirkulacija vazdula obezbeđivala se pomoću specijalnog sistema ventilacije čiji su izlazni otvori bili na krovu i na stranama vagona.

Pod je bio dvostruko pojačan. Ležao je na čvrstom čeličnom ramu, na kome je bila čelična ploča. Tek preko nje bio je postavljen običan drveni pod.

Na stranama vagona su bile prorezane puškarnice u obliku slova T. To je omogućavalo strelcu u vagonu da svojim oružjem kontroliše širok prostor, tim pre, što se vidno polje jedne puškarnice završavalo upravo na onom mestu gde je počinjalo vidno polje druge. Tako nije postojao nijedan mrtvi ugao pod kojim bi se moglo prići vagonu.

Pored svega toga, na nelokilo mesta, sa svih strana vagona, bile su uglavljene specijalne puške, koje su se punile krupnom sačmom. To je bilo efikasno za borbu izbliza.

Ukoliko bi i pored toga svega napadači bili izuzetno uporni i odlučni, svaka puškarnica je mogla da se zatvori posebno, naročitom čeličnom pločom, koja je potpuno pokrivala.

Tada bi odbrana vagona prelazila na puške „sačmarice". Otvori za njihove cevi, od kojih su neki bili čak i pri dnu vagona, otvarali su se napolje pod pravim uglom.

Za borbu ovim oružjem bio je precizno razrađen plan. Jedan od pratilaca bi osmatrao kroz normalnu puškarnicu, dok bi se ostali rasporedili kraj „sačmarica".

Čim bi osmatrač primetio da su napadači dovoljno prišli vagonu, davao je znak onima pored „sačmarica".

U jednom trenutku bile bi aktivirane sve cevi napunjene sačmom, koja bi tada, kao smrtonosni oblak, poletela na sve strane.

Tom smrtonosnom oblaku ne bi bio u stanju da pobegne nijedan napadač.

Konstruktori vagona bili su rešeni da jednom stanu na put pljačkašima vozova koji su se u to vreme namnožili i kao gladni kojoti lutali prerijom, kroz koju je vijugala pruga.

I stvarno, s ovom konstrukcijom razbojnici nisu imali nikakvih izgleda, Na njoj ni sami konstruktori nisu mogli da pronađu nijednu slabu tačku.

Zato je kompanija „Zapad eks pres" odlučila da ovaj voz upotrebi, prvi put, za prevoz velike količine zlatnika koji su kovani u San Francisku, a po porudžbini Vašingtona.

I livci, i bankari, i železnička kompanija, svi koji su bili zainteresovani u ovom poslu, bili su oduševljeni tom mogućnošću.

Nisu računali samo sa jednim detaljem, da razbojnici mogu da zaobiđu voz. I da će sve učiniti da dođu do zlatnika. Takav plen nije mogao ostati van njihovog interesovanja.

Bilo je predviđeno da zlatnici ne uđu u opticaj dok vlada ne donese poseban dekret o njihovoj prometnoj važnosti, a to bi se dogodilo tek pošto budu smešteni u federalni sef.

U San Francisku su zlatnici biii obeleženi specijalnim znakom, koji je tada upotrebljen prvi put. Taj znak je, u stvari, početak istorije američkog novca.

Tada, kada se pojavio, bilo je to jedno veliko slovo F obavijeno slovom S. Mnogi se slažu da je taj znak prethodnik oznake za dolar.

U stvari, taj znak vuče poreklo iz vremena kada su španske galije prenosile milione u tzv. „komadima od osam", to jest u zlatnicima koji su vredeli osam reala.

Ljudi koji su vodili knjige o ovim pošiljkama reala, označavali su novac brojem 8 i slovom R koje je presecalo broj. Tokom godina to se pretvorilo u slovo S presečeno u sa dve crte.

Ali, znak kojim su obeleženi zlatnici u San Francisku upotrebljen je sada prvi put na novcu i po to me su se oni razlikovali od svih koji su dotada pušteni u poticaj.

Prema porudžbini trebalo je da sa tom oznakom bude iskovano pedeset hiljada zlatnika. Znači, ravno milion dolara u zlatu.

U svakom od četiri specijalna vagona, trebalo je da se nalazi zlatnika u vrednosti od dvesta pedeset hiljada dolara.

Za svaki slučaj, kompoziciji su bila pridodata dva vagona u kojima se nalazila vojnička pratnja. Ti vojnici su bili spremni da intervenišu, ako bi se ipak, neka banda drznula da napadne čak i ovaj voz.

Pre nego što krenu u Vašington, odmah posle označavanja, zlatnici su trebalo da budu smešteni u četiri banke gde bi ostali do trenutka transporta, koji se čuvao u najvećoj tajnosti.

Te banke su bile: Banermanova prva naiconalna banka, najveća, najjača i najsigurnija, Kalifornijska nacionalna banka, Federalna banka i Zapadna obalska udružena banka.

Odavde, iz ovih banaka, zlatnike je trebalo da preuzme naročito obučena ekipa i da ih, oklopnim kolima, pod vojnom pratnjom, odveze do voza.

Ceo plan je držan pod najvećom mogućnom tajnošću.

Ali uvek, u situacijama kada o nečemu mora da zna više ljudi, postoje i slabosti plana o tajnosti. Tako ni ovaj slučaj nije bio izuzetak.

Toga su, naravno, bili svesni i organizatori ovog poduhvata.

Ipak, ljudi koji su bili zaduženi za bezbednost pošiljke, bili su uvereni da se nijedna banda, ma koliko bila jaka, neće usuditi da napadne voz i pokuša da ukrade pošiljku, čak i ako bi doznala vreme u koje pošiljka polazi.

Ceo plan je razmotren po ko zna koji put i svima se činilo da u njemu nema slabih tačaka. Čak bi se moglo reći, da su bili uvereni u to.

Ipak, slaba tačka je postojala.

Tu slabu tačku uočio je čovek, po imenu Bred Stjuart koji je jahao sa Džekom Ketlinom.

A Džeka Ketlina teksaški rančeri nisu bez razloga nazvali „najbržim revolverašom Teksasa".

II

Metjus Džonson, glavni blagajnik Banermanove banke, stajao je tog jutra u dnevnoj sobi svoje male kuće u mirnom kraju San Franciska.

Bio je prilično zabrinut i nikako nije mogao da se oslobodi slutnji koje su ga mučile.

Ovaj mirni, savesni čovek, već godinama je radio u Banermanovoj banci. Postao je u toj ustanovi glavni blagajnik i imao je zavidno iskustvo u svim bankarskim poslovima.

Istina, i sam je imao prilike da doživi nekoliko napada na banku, ali to je bilo prilično davno. Bilo je to u samom početku njegovog rada. Tada ni banka još nije imala mnogo godina iza sebe.

Sada je Banermanova banka bila najveća i najsigurnija banka u celoj oblasti.

Znali su to svi stanovnici ovog kraja, pa se valjda zato, već dugo, nijedan bandit nije usuđivao da je napadne.

Sve je to bilo tačno i sve je to stari Met Džonson savršeno dobro znao.

Ipak, osećao je neobjašnjivu zebnju.

Prošetao je malo po sobi da bi se umirio i još jednom porazgovarao sam sa sobom o onome što ga je čekalo sledećeg jutra.

A sledeće jutro bilo je predviđeno za ekspediciju zlatnika zbog kojih nije imao miran san i zbog kojih se probudio tako uznemiren.

Kao glavni blagajnik, koji je imao ključeve glavnog trezora banke, imao je zadatak da nagleda predaju i utovar zlatnika.

Znao je da uprava ima neograničeno poverenje u njega, i to ga je ispunjavalo ponosom.

Uostalom, svi su morali da priznaju, da se tokom ovih dugih godina, koliko je radio u Banermanovoj banci, kod njega nije našla nijedna, makar i najsitnija, greška.

Zato su sada svi smatrali da je najnormalnije zadužiti baš njega

da obavi ovaj, koliko važan i delikatan, toliko i opasan, posao.

Popio je kafu i malo se smirio. Činilo mu se da je malopređašnje osećanje, koje ga je toliko uznemirilo bilo potpuno bezrazložno. Razum mu je govorio da ne bi trebalo da brine.

Konačno, specijalna ekipa će izneti zlato, smestiti ga u specijalna kola i... time će njegove brige nestati.

Taj razuman trenutak je potrajao samo malo, a onda su se slutnje ponovo javile.

Prosto nije znao šta da radi.

Popio je još jednu šolju kafe. Onda je odmahnuo rukom i odlučio da poseti svog mlađeg kolegu i pomoćnika Tomasa Janga, koji je sa svojom mlađom sestrom Matildom stanovao u susedstvu.

Jangove je Metjus poznavao odavno. Zajedno sa njihovim roditeljima doselio se ovamo iz Džordžije. Tom je tada bio mladić, a Matilda devojčica od desetak godina.

Stari Met je bio odličan prijatelj sa njihovim roditeljima, a kada su oni umrli smatrao je za svoju dužnost da se stara o njihovoj deci i da im pomaže dok se ne osamostale.

Danas je Tom njegov pomoćnik. Svima je bilo jasno, da će, jednoga dana, kada Metjus više ne bude želeo da radi i kad se povuče u penziju, Tom naslediti njegovo mesto i položaj u banci. Metjus je Toma voleo kao sina.

Sada je rešio da poseti svog mlađeg prijatelja i pomoćnika i da, u razgovoru s njim, pokuša da se oslobodi brige, koja ga je mučila ovih dana.

Vrata mu je otvorila Matilda. Kao i uvek bila je dobro raspoložena i veselo mu se nasmešila.

— Oh, čika Mete, dobro jutro!... — pozdravila ga je. — Uđite. Tom je u dnevnoj sobi. Upravo čita pismo, koje smo dobili od jednog njegovog starog prijatelja... još iz Džordžije. I vi ga se sigurno sećate...

Prošli su kroz maleno predsoblje i ušli u ukusno uređenu dnevnu sobu.

Čim su zakoračili u sobu, Tomas se digao iz naslonjače u kojoj je dotad sedeo i s osmehom na licu prišao Metu.

— Dobro jutro čika Mete — pozdravio ga je. — Upravo čitam pismo jednog starog prijatelja. Vi ga poznajete...

— Možda. Samo, moraš mi reći ko je on? — upitao je Metjus.

— Džon Holidej. Ili, kako ga ovde, na Zapadu, svi zovu, Dok Holidej. Veoma retko nam se javi, ali, izgleda, da, ipak, nije zaboravio stare prijatelje. Eto, sad piše da postoji velika mogućnost da navrati do nas.

— Da, dobro ga se sećam — promrmljao je Met, a tračak tuge prelete mu preko lica. — To je mladić pred kojim je stajala zavidna karijera. Pamtim ga još kao dečaka. Velika je šteta što je preki-

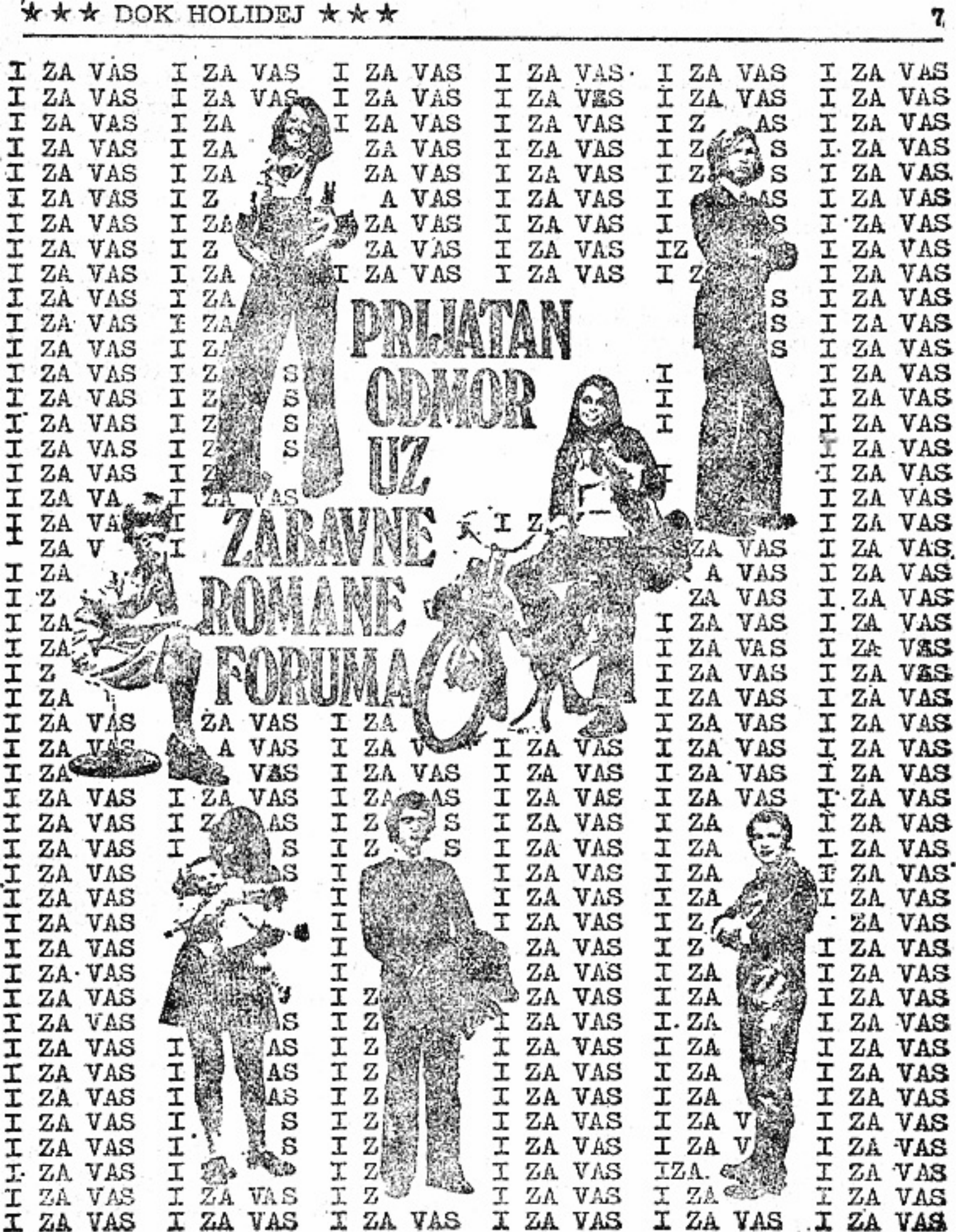
PRIJATAN
ODMOR
UZ
ZABAVNE
ROMANE
FORUMAŠA

nuo onako sjajnu karijeru... To je, u stvari, prava tragedija.

Stari Met je bio u pravu. Za Do ka Holideja, mladog zubara, blistavog intelektualca, kome je budućnost obećavala mnogo, to je bila tragedija.

Bar on sam je tako doživeo saznanje da boluje od neizlečive bolesti, koja mu je razjedala pluća i nije znala za milost. A protiv nje leka nije bilo.

Shvativši da je smrt blizu, Dok Holidej se odrekao svega i pošao na Zapad.

I vrlo brzo, poznati zubni lekar preobratio se u još poznatijeg kockara, kralja svih kockarnica Zapada i u revolveraša, koji je svojim revolverima činio čuda i pred kojim su strepeli svi, koji su čuli za njega.

III

Tomas Jang je stajao na stepenicama, koje su vodile u Banerma novu banku.

Cela ulica Union bila je obasjana jarkom svetlošću kalifornijskog sunca, a jara je titrala u vazduhu.

Na početku ulice pojavila su se specijalna oklopljena kola za prevoz dragocenih pošiljki i lagano se približavala banci.

Još je bilo rano i u gradu je bila tišina. Zato je buka, koju su pravili gvozdeni točkovi kola po kamenoj kaldrmi, izgledala još gla snija.

Ispred kola su jahala četiri vojnika sa puškama u rukama i prstima spremnim na okidaču.

Po dva vojnika su jahala sa svake strane kola, a iza njih su bila još šestorica.

Tomas je još bio pospan. Zevnuo je i okrenuo se prema ulazu.

Metjus Džonson je upravo izlazio iz banke.

Tomas je video kako su mu prišle dve starije žene, ali se Met samo izvinio, rekavši im da će tog jutra banka početi da radi nešto kasnije... za pola sata.

Nije im objasnio zašto. Nije želeo da već sada počne priča o utovaru zlatnika, iako je pojavljivanje kočije na ulici to jasno govorilo.

Žene su se malo snebivale, a stari Met ih je pozvao da, ako žele, slobodno uđu u hol i tamo pričekaju.

Međutim, žene su odbile. Odlučile su da ostanu na stepenicama, očigledno zainteresovane za utovar pošiljke i... i mišićave vojnike koji su se približavali onako impozantni na svojim konjima pored oklopljenih kola.

— Čika Mete! — pozvao je Tom glavnog blagajnika, mahnuvši mu rukom.

Metjus je klimnuo glavom ženama, a zatim prišao svom pomoćniku.

— Šta je Tome? Zar ne znaš ko su ove dame? One su naši najveći ulagači — pričao je Met, pri-

bližavajući se. — Zar ih ti ne poznaješ?

Umesto odgovora, Tomas je pokazao rukom niz ulicu.. Kola su se već sasvim približila ulazu u banku.

— Izgleda da nisu održali obećanje. Sa kolima je samo polovina vojnika od onog kako smo se dogovorili — rekao je Tom.

Metjus se namrštio, a zatim požurio prema naredniku, koji je upravo silazio s konja.

— A gde su vam ostali ljudi, naredniče? — upitao je zabrinuto.

— Morao sam da ih ostavim kod Zapadne obalske banke, ser — odgovorio je narednik, sležući ramenima. — Njihova banka nije ni blizu tako sigurna kao vaša, pa je kapetan rekao da je bolje da tamo ostavim više ljudi. Kaže da vaš sef ne bi mogao da probije ni top, pa će vam, prema tome, biti dovoljno i ovo ljudi što sam doveo.

— Prokletstvo! — promrsio je Met. — Kao da ja ne znam kakav nam je sef! Ali, šta ćemo za ono vreme kad zlato budemo prenosili do kola?

— Ne razumem?...

— Pa, to je najosetljiviji deo cele operacije. Zbog tog trenutka sam i tražio toliko vojnika. Trebaću dupla straža na celom putu od sefa do kola.

— Žao mi je, ser — izvinjavao se narednik. — Ja samo izvršavam naređenja... Kapetan je rekao da se o ovoj stvari razgovaralo već ranije.

— Da, razgovaralo se. Ali, ja se nisam složio sa njihovim stavom. A ni Upravni odbor ove banke — rekao je Metjus ljutito.

Narednik je opet slegao ramenima i prebacio grumen duvana iz jednog kraja usta u drugi.

— Ja sam samo izvršio naređenjer, ser — procedio je kroz zube. — Kapetan je rekao da ćete vi, valjda, moći da izdvojite i nekoliko vaših čuvara, da nam pomognu.

Metjus Džonson je osetio kako mu se krv penje u obraze. Obuzi mao ga je sve veći gnev. Setio se i sumnji, koje su ga mučile svih ovih dana.

— Do đavola! Samo, znajte da ću učiniti sve što mogu da tog vašeg kapetana dobro izribaju zbog ovoga. Jednom u veku se radi ovakav posao, a on dozvoljava sebi takav luksuz da nas ostavi bez ljudi! Zanima me samo, kako mislite da sa ovo malo vojnika organizujete obezbeđenje?

— Mogao bih ovde da postavim Parvu i Ridža sa „sačmaricama" — umešao se u razgovor Tom. — Oni bi mogli da pomognu vojnicima.

— To je dobra ideja, ser — brzo je prihvatio narednik. Okrenuo se, zatim, svojim ljudima i naredio: — Sjaši!

Na tu komandu vojnici su, kao jedan, sjahali sa svojih konja.

Naredník sé obratio ljutitom Met jusu.

— Još četvorica mojih ljudi se nalazi u kolima, ser — rekao je. — Oni će primati pošiljke i odmah zatvarati vrata. Za to vreme nekoliko ljudi će stajati oko kola. Mi slim da ćemo biti gotovi za dvadesetak minuta.

— Onda krenite — zagunđao je Met. — Ne treba gubiti vreme.

Obratio se, zatim, Tomu.

— Brzo dovedi Parvu i Ridža!

Tom je pohitao u hol banke, vi čući stražare.

Vojnici su zauzeli svoja mesta oko kola, a na dati znak oni unutra otvorili su vrata.

Tog trenutka su se na izlazu iz banke pojavila četiri vojnika sa prvim sandukom dragocenog tovara, koji su uzeli iz sefa.

Sanduk je, očigledno, bio veoma težak. Tim pre, što je bio napravljen od tvrdog drveta i, sa svih strana, okovan gvožđem.

Predaja prvog sanduka protekla je bez problema. I sledeća dva, takođe.

A onda se dogodilo ono što se stari Metjus toliko bojao, iako niko od prisutnih ne bi mogao da kaže kako se dogodilo.

U trenutku kada su se na vrhu stepeništa pojavila četvorica vojnika, noseći poslednji sanduk sa zlatnicima, na početku ulice je iskrsla grupa od desetak jahača u vojnim uniformama.

Jahali su galopom i, u vihoru prašine približavali se banci.

Oni pred bankom još nisu uspeli ni da ih osmotre, kada su se došljaci kao ukopani zaustavili kraj kola.

Čovek na čelu grupe, krupan i širokih ramena, sa vatrenocrvenom kosom, mahnuo je vojnicima, koji su stajali na stepenicama, a zatim, onima što su čuvali stražu oko kola, čekajući da prime poslednji sanduk pošiljke.

Još uvek, Metjus Džonson nije ništa sumnjao.

— Izgleda" da se vaš kapetan opametio, naredniče — rekao je sa škrtim smeškom — pa je rešio da vam pošalje pojačanje.

Ali, smešak mu se zaledio na usnama kada je video narednikovu rekaciju.

— Do đavola, još nikad nisam video tog crvenokosog đavola — promrsio je narednik i hitro posegao rukom za svojim „remingtonom" u futroli.

Metjus se skoro zateturao kad ga je narednik gurnuo laktom od sebe.

— Pozor! — viknuo je narednik. — Ovo je prevara!

Još dok je narednik potezao svoj „remington" crvenokosi jahač je opalio.

Kako je to učinio, niko nije uspeo da vidi, ali sada je svima bilo jasno da je ovo jedan od onih revolveraša kakvih je čak i na Divljem zapadu malo.

Narednik se samo zgrčio, obrnuo se oko sebe, a zatim se, bez jauka, sručio niz stepenice.

Metjus Džonson, koji je izgubio ravnotežu kad ga je narednik gurnuo, pokušao je da povrati sigurnost nogama. Ali, tada ga je zrno pogodilo posred grudi.

Kratak jauk oteo mu se i, naglavce je poleteo niz stepenice.

Tomas je užasnuto vrisnuo i potrčao prema telu svog prijatelja, koji je nemoćno ležao na stepenicama.

Svuda oko njega je praštalo, a one dve dame koje su iz čiste radozlanosti izašle pred vrata, vrištale su uzbezumljeno.

Potrajalo je prilično dok su se okrenule i počele da beže.

U celoj toj gužvi Tomas je još uspeo da vidi kako se jedna od njih zaustavlja u trku, kao da je naletela na neki zid, a zatim nemoćno pada na prašnjavu ulicu.

Pružio je ruke da podigne, Meta, ali kao da je baš toga časa neko presekao noge pod njim.

Pokošen, pao je niz stepenice i skotrljao se dole, na ulicu.

Ostao je da leži nedaleko od okrvavljenog tela starog Meta Džonsona.

Za to vreme, ljudi u uniformi, nemilosrdno su se ubijali među sobom.

Prvo su pala ona četvorica, koja su nosila poslednji sanduk sa zlatnicima.

Stražari sa „sačmaricama", opalili su u istom trenu i jedan od jahača je sleteo s konja, kao da ga je oduvao vetar.

To je bio znak nekom od jahača da se okrene njima. I, u sledećem trenutku, obojica su bila bukvalno zbrisana ubitačnom vatrom.

Nekoliko prolaznika koji su se slučajno našli na ulici, panično su potrčali, tražeći zaklon.

Jedan od jahača je poterao konja uz stepenice i iz sve snage zalupio teška bronzana vrata banke, koja su se automatski zaključavala.

Na taj način sprečio je čuvare, koji su se nalazali u banci, da izlete napolje i pomognu vojnicima.

Pravi vojnici su pokušali da pruže otpor. Međutim, iznenađenje je bilo suviše veliko, obmana sa uniformama tako neobična, a brzina kojom se sve odigralo takva da oni, zapravo, nisu ni uspeli da se snađu i reaguju kako treba. Zato je taj pokušaj i bio bez uspeha.

Jedan od ljudi koji su se nalazili u kolima, pokušao je da zatvori blidirana vrata i na taj način spreči razbojnike da se dokopaju tri sanduka, koji su već bili u kolima.

Međutim, to mu nije uspelo. Je dan njegov drug je poginuo na samim vratima. Njegovo telo se preprečilo na ulazu i nije dozvoljavalo da se vrata zatvore.

I dok je mladić pokušavao da ukloni beživotno telo sa vrata, naleteo je crvenokosi jahač i nemilosrdno mu ispalio metak direktno u glavu.

Sa druge strane kola sručio se,

konjima među noge, vozač, koji je želeo da priskoči u pomoć onom vojniku sa vrata. Samo što je uperio svoju „sačmaricu" u crvenokosog, pokosio ga je metak jednog od bandita.

Nastala je mala pometnja, jer su se konji preplašili i pokušali da beže.

Jedan od čuvara u kolima iskoristio je to, iskočio napolje i počeo da beži.

Međutim, to ovde nije moglo da uspe. Dva jahača su ga pokosila svojim puškama, a zatim su konjima izgazili njegovo nepomično telo.

Za to vreme dvojica jahača su uspela da savladaju zapregu i da nekako izađu na kraj sa konjima, koji su se besno propinjali i njištali.

Sve je to stvaralo neopisivu sliku užasa i neviđenog krkljanca iz kog nije bilo verovatno da će neko izaći živ.

Stepenice banke bile su oblivene krvlju, a bilo je očigledno da više nema nikoga ko bi mogao da spreči bandite da pokupe ono zbog čega su došli.

Onda je za trenutak nastala tišina. Kao da se odjednom sve zaustavilo.

Crvenokosi bandit je sjahao, skinuo pušku, sa skraćenom cevi sa svoga sedla i prišao prvom sanduku sa zlatnicima.

Prislonio je otvor cevi uz katanac i jednim pucnjem razneo ga u paramparčad.

Dok su njegovi pratioci otvarali sanduk i kožne vrećice sa zlatnicima trpali u bisage na sedlima, crvenokosi je prišao kolima.

Kao i malo pre, katanac na drugom sanduku u kolima, razbio je zrnima iz svoje puške.

Tada je crvenokosom prišao drugi čovek, visok i snažan s ožiljkom preko lica. I dok je crvenokosi punio svoju pušku čovek s ožiljkom je razneo katance dva ostala sanduka.

Neverovatnom brzinom jahači su prebacivali vrećice iz sanduka u bisage.

U žurbi, jednom se izmakla jedna vrećica i padajući otvorila se, a zlatnici se rasuli po ulici.

Čovek s ožiljkom je presekao pogledom krupnog jahača bikovskog vrata, koji je ispustio vrećicu.

Ovaj je samo slegao ramenima i počeo da sakuplja zlatnike rasute po prašini.

Kada ih je pokupio krupni čovek se pažljivo okrenuo oko sebe. Učinilo mu se da ga niko ne vidi, pa je šaku zlatnika hitro strpao u džep vojničke bluze, koja je bila na njemu.

Ali, ni to mu nije bilo dosta. Pohlepno je zgrabio još jednu šaku zlatnika i strpao je u drugi džep. Onda je vrećicu ubacio u svoje bisage i popeo se na konja.

IV

Gradom se već proširila vest o napadu na banku i predstavnici za

kona su se uputili da spreče razbojnike da umaknu sa plenom.

Banditi su taman uzjahali svoje konje i spremili se da krenu, kada su se na uglu ulice pojavili predstavnici zakona.

U to vreme, San Francisko je imao jednog glavnog šerifa, dva zamenika i onoliko pomoćnika koliko su šerif i njegovi zamenici smatrali da im je potrebno.

Ugledavši predstavnike zakona, banditi su kao po komandi oboli konje i punim galopom jurnuli niz ulicu.

Istog trenutka razlegla se šerifova komanda.

— Pali!

Puščana zrna su poletela za razbojnicima, koji su se, svi do jednog, priljubili uz vratove konja, čuvajući se, koliko je to bilo moguće, od zrna koja su opasno zujala oko njih.

Odmakli su nekoliko stotina metara, a onda, opet kao po komandi, zaustavili svoje konje.

Neverovatnom brzinom su se okrenuli i osuli vatru na svoje gonioce.

Trajalo je to samo trenutak. Zatim su ponovo oboli konje.

Bilo je jasno da je ovo dobro uigrana banda koja je, ko zna koliko puta, ponovila ovaj manevar.

Međutim, šerif je bio odličan strelac.

Dok su se razbojnici okretali, on je nanišanio i sigurnom rukom povukao obarač.

Jedan od razbojnika se sručio s konja. Snažno je udario o tle, ali se smesta digao i okrenuo se svojim pajtašima. Očigledno, bio je samo ranjen.

Kako se njegovi kompanjoni nisu ni osvrnuli za njim, bandit je bespomoćno pokušavao da stoji uspravno.

Opet je sve to potrajalo samo trenutak.

Dva šerifova pomoćnika potrčala su prema banditu, ali, jedan jahač ih je preduhitrio.

Bio je to onaj crvenokosi, koji se odjednom okrenuo i jurnuo prema ranjenom banditu.

Svi su bili iznenađeni tolikom njegovom hrabrošću pa su zastali sa pucnjavom.

Bilo je to dovoljno da crvenokosi izvadi šipku dinamita iz džepa na bluzi. Zapalio je fitilj i neverovatno vešto je bacio među predstavnike zakona.

Svi su reagovali onako kako je u takvoj situaciji jedino i moguće. Poleteli su u zaklon, jer je eksplozija mogla da odjekne svakog časa.

Crvenokosi je, zatim hladnokrvno uperio cev svoga kolta u ranjenog bandita. Odjeknuo je pucanj, a čovek se skljokao u prašinu prostreljene glave.

Tada je dinamit eksplodirao.

Sakriven oblakom praviše crvenokosi je punom brzinom odgalopirao za svojim kompanjonima.

Više im se niko nije našao na putu i oni su, bez smetnje odjahali iz San Franciska.

Jašući malo mirnije uputili su se prema San Bernardinu na čijoj se stanici već nalazio putnički voz za Santa Fe.

Ispred Banermanove banke, na uglu ulica Union i Alameda, lekar koga je neko doveo, kretao se zbunjeno među nepomičnim telima, tražeći nekoga kome je ostalo još nešto od života.

V

Tih dana su na Zapadu železnica i konji bili dva glavna načina održavanja komunikacija.

Ali, sredinom sedamdesetih godina, pojavio se još jedan način za koji tada niko nije ni sanjao da će biti začetnik nečega što će prilično izmeniti svet.

Bio je to telegraf, ili „žica koja peva", kako su ga nazivali Indijanci.

Prva je počela, Vestern Union kompanija".

Najteže je bilo određivanje trase. Mnogo brže su zatim postavljani stubovi i duga traka tanke bakarne žice, kroz koju su se vesti prenosile neupadljivo većom brzinom, nego što je dotada bilo mogućno i zamisliti.

Naravno, sve je stajalo mnogo novca i spaslo mnogo ljudskih života.

Jer, kada je telegraf proradio, bilo je potrebno samo uplatiti po jedan cent za reč, i svako je mogao da javi šta želi nekome, dokle žica dopire, makar taj bio miljama daleko.

Bila je to prava blagodet, koja je ljudima štedela i vreme i trud.

VI

U Lenoksu, gradu u središtu Teksasa, davno nije bilo toplo kao tog dana. Vreo vazduh je prosto treperio nad prašnjavom ulicom grada.

S usijanog neba, dolazila je uža sna jara, pa su ljudi smatrali da je bolje da ne napuštaju svoje domove.

Jedino je u salunu Bača Traversa vladala kakva-takva hladovina.

Ipak, bilo je malo gostiju. Svega nekoliko kauboja s obližnjeg ranča, koji su poslom svratili u grad, a nisu želeli da propuste priliku da popiju neko piće.

Da, za stolom u uglu sedeo je još jedan gost. Sâm. Pred sobom je imao špil karata. Ređao je pasijans i izgledao zadubljen u svoje misli.

Mada je dan bio đavolski topao, na strancu se nije primećivala ni graška znoja, iako je bio obučen kao da je ovog trenutka izašao iz nekog evropskog salona, kao da nije tog jutra dojahao odnekud iz prerije.

Nosio je elegantan kaput sa peševima, a preko snežno bele košulje, bila je vezana kravata boje vina. Odelo mu je bilo crno, a na

glavi je imao crni „kalifornija" šešir.

Da ga je neko pažljivije zagledao, primetio bi da su dugi pe ševi njegovog kaputa malo uzdig nuti na bokovima. Upravo na onom mestu gde su se nalazila dva revolvera.

Već nekoliko puta barmen je po kušao da zapodene razgovor sa strancem. Međutim, ovaj, izgleda, nije bio nimalo raspoložen za to.

Dok Holidej je u Lenoks navratio slučajno i nije imao nameru da se zadržava duže.

Međutim, ispostavilo se da je u Lenoksu šerif Djuk Klifton, njegov stari poznanik i prijatelj, koji ga je oduševljeno dočekao, pa Dok nije mogao da mu odbije da osta ne ovde dan-dva da malo porazgovaraju. Znao je da će to vreme biti prijatno u društvu sa starim i iskrenim prijateljem kakvih u njegovom životu nije bilo mnogo.

Šerif je otišao nekim poslom na obližnji ranč, a Dok je potražio najhladnije mesto u gradu. Ta ko se našao ovde, u salunu Bača Traversa.

I, upravo u vreme kada je on sedeo u salunu, prema Lenoksu kroz žice telegrafa putovala je vest, koja će ga se i te kako kos nuti i za izvesno vreme promeni ti njegove planove.

Dežurni telegrafista je već de šifrovao telegram. Nije ih ni bilo mnogo ovih dana.

Namrštio se neraspoloženo kada je video da sada mora da izađe na ulicu da ga odnese i uruči. Po ovoj vrućini baš mu se nije išlo.

Ipak, to mu je bio posao i morao je. Tešilo ga je jedino to, što će u salunu moći da popije hladno pivo. Obliznuo se pri toj pomisli i požurio.

Zato je, kada je ušao u salun prvo prišao šanku.

— Bače, jedno pivo — uzviknuo je. — I neka bude što hladnije!

— Otkud ti u ovo vreme, Slime? — upitao je saluner, stav ljajući veliku kriglu piva na šank ispred telegrafiste.

— Telegram — rekao je teleg rafista.

Izgledalo je kao da se tek sada setio da u ruci drži žuti koverat u kome je bila poruka.

Okrenuo se po salunu. Pogled mu se zaustavio na Doku Holideju.

Poznao ga je odmah. Juče ga je video u šerifovom društvu i znao je ko je on. Zato je prišao pravo njemu.

— Telegram za vas, mister Holideje — rekao je kratko, stavlja jući koverat na sto ispred kockara.

— Hvala — odgovorio je Dok, ne dižući pogled sa karata.

Ničim nije pokazao da je iznenađen.

Ali, mada po izrazu njegovog lica niko ne bi mogao da naslutl kako se osećao u tom trenutku, Dok je ipak bio začuđen. Telegram! Telegram za njega! To nika-

ko nije očekivao. Naročito ne ov de, u Lenoksu.

Lagano je pružio ruku i uzeo žu ti koverat.

Unutra su bila tri lista hartije, a to je govorilo da je pošiljalac mo rao potrošiti bar nekoliko dolara da bi poslao toliku poruku. Zna-či ovo je moralo biti nešto veoma važno.

Tada je ugledao ime pošiljaoca i nešto ga je štrecnulo.

Telegram je poslala Matilda Jang, a ona se sigurno ne bi jav-ljala, da ovo nije bilo izuzetno važno. Pa, još pre nedelju dana poslao im je pismo i javio im da će ih posetiti. Tada ih je i oba-vestio da će navratiti u Lenoks.

Pročitao je prvu rečenicu:

„Tomas i čika Met su ozbiljno ranjeni u razbojničkom napa-du..."

Dok Holidej je znao šta treba da učini.

Pre svega, moraće odmah da po traži šerifa Djuka Kliftona, da mu kaže o čemu se radi zbog čega se više ne može zadržavati u Lenok su. Sada je imao preča posla.

Ako hoće da nešto učini za svo je prijatelje Matildu i Toma, mo-ra da krene što pre u poteru za razbojnicima.

Pročitao je dugu poruku, a on-da krenuo u šerifovu kancelariju. Nadao se da će se ovaj uskoro vratiti.

Znao je da šerifu baš neće biti milo, jer ga je i sam zamolio da mu pomogne u jednoj stvari, što mu je Dok i obećao. Ali, ovo je sada bilo važnije. Tomasa Janga nije video odavno, ali oni su bili stari prijatelji i morao je da mu pritekne u pomoć.

Uostalom, Dok Holidej je uvek mislio, da, kad se prijatelj nađe u nevolji, ne treba oklevati.

Na samom izlazu zaustavila ga je Kejt Hamers, barska dama.

Dok Holidej je odavno poznavao Kejt. Radila je po mnogim salu-nima širom Zapada i, tokom svo-jih putovanja. on ju je često sre-tao.

Kejt je nekada morala biti ve-oma lepa. Ali, težak i neuredan život ostavio je na njenom licu tra gove, koje nije mogao da sakrije ni debeli sloj šminke.

— Kud tako juriš, Dok? — upi tala je, preprečivši mu put. — Iz gleda da nešto nije u redu?

Tokom svih ovih godina što su se poznavali, Kejt i Dok su se sre tali u raznoraznim prilikama i si-tuacijama i valjda zato postali do bri prijatelji. Zato joj je sada Dok pružio telegram, bez reči objaš-njenja.

Kejt ga je pročitala, a izraz lica joj se polako menjao. Konačno je vratila telegram Doku.

— To je zaista strašno, Dok — rekla je uzbuđeno. — I, šta sada nameravaš? Ideš u San Francis-ko?

— Verovatno — odgovorio je Dok lagano. — Verovatno ću ići u Frisko.

Kejt se namrštila.

— Odmah? — zapitala je.

Dokovo lice je bilo mirno. Nije odgovorio na pitanje, već je procedio:

— Ići ću bilo kud, samo da uhvatim pljačkaše banke. Ako bude potrebno, pratiću ih i do vrata pakla.

Kejt ga je stegla za mišicu.

— Još nisi razgovarao sa Djukom?

— Baš to nameravam. Krenuo sam u njegovu kancelariju. Nego, gde si ti bila sve ovo vreme?

— Ah, bila sam zauzeta. Neka trupa treba da stigne u grad. Desetak devojaka. Trebalo je urediti mnogo toga da bi mogla da se održi predstava. Ali... ti reče da ćeš kod Djuka? Čini mi se da je on izašao iz grada!

— Možda se vratio. Ima i on svojih problema.

Zastao je i malo se zamislio.

— Poznajem te dobro, Dok. Vidim ti na licu da se kolebaš, iako i sada izgledaš kao za stolom kad igraš poker. Ali, mome oku ne može ništa promaći — nasmejala se devojka.

Sada je i Dok razvukao usta u osmeh.

— U pravu si Kejt. Nešto se mislim, da li da krenem za Frisko. Odavde bih tek večeras mogao da uhvatim voz za Ostin, pa za nekoliko dana da stignem u Frisko. Ali, to ne bi nikom koristilo. Za nekoliko dana će se već znati šta će biti sa Tomom i sta rim Metom. Moja pomoć bi stigla prilično kasno, ako bi uopšte stigla. Zato mislim da bi pametnije bilo da odmah krenem za bandom.

— Ali, kako? Pa, ti o njima ne znaš ništa! — uzviknula je Kejt.

— Matilda, kako vidiš, kaže da će mi kasnije poslati još neku informaciju. Valjda, kad i sama dozna nešto — rekao je mirno Dok.

U razgovoru su stigli do šerifovog ureda. Na Dokovo zadovoljstvo Djuk Klifton je već bio tamo.

— Ah, Dok — pozdravio ga je. — Stigao sam nešto ranije i baš sam mislio da te potražim.

Dok Holidej mu je samo klimnuo glavom i pružio mu telegram.

Šerif ga je čitao, a izraz na licu mu je postajao sve mračniji.

— Loše vesti, Dok. Žao mi je. Ti bi hteo da pođeš za banditima, zar ne? Ako mogu da ti pomognem...

— Dok Holidej hoće odmah da krene za njima — umešala se Kejt. — Ja mislim da to nema smisla. Pre svega, ne zna ko su, a drugo, ko zna gde su sada.

— Ja ću ih naći — prekinuo je Dok, a po njegovom tonu videlo se da u to nema sumnje. — Naći ću ih ma gde bili. Nema tog mesta na svetu gde bi mogli da se sakriju.

— Pokušaću da doznam nešto više o tom napadu — rekao je šerif. — Ako je ukradena tolika suma, verujem da će svi ljudi

biti obavešteni da treba da motre. Pokušaću da dobijem što više informacija, koje bi mogle da ti pomognu, Dok.

— Hvala ti! Kao što vidiš, Matilda kaže da je Tom prostreljen kroz obe noge. Za njega verujem da ima šanse da se izvuče. Mlad je i snažan. Ali, brine me rana starog Meta. Pogođen je kroz pluća, a, u njegovim godinama...

Zaćutao je i odmahnuo glavom, kao da nije verovao da tu može da se očekuje nešto dobro.

— Mora da je tamo bilo gadno — primetio je šerif. — Vidiš li da su poubijani svi vojnici iz prate nje kočije. Čak i neka žena.

— Mora da su banditi bili prokleto hrabri, kad su se usudili da izvedu takav napad u srcu San Franciska. Prosto ne shvatam zašto su napad izvršili kod banke. Tim pre što se zna kako je ta banka obezbeđena. To je najsigurnija banka u Frisku... — dodala je Kejt.

— Možda više nije — primetio je Djuk.

Dok Holidej ga je oštro pogledao, a zatim lagano klimnuo glavom.

— Da, nije isključeno da je neko od službenika bio saučesnik. Otkud bi, inače, banditi znali u ko je vreme će zlato biti izneto iz banke? Pretpostavljam da će danas stići još neko obaveštenje od Matilde, a onda, polazim.

Djuk je lupkao prstima po stolu i zamišljeno gledao u neku tačku pred sobom.

On je dugo poznavao Doka. Znao je dobro da je prosto nemoguće iznenaditi i nečim uzbuditi ovog čoveka, koji je odavno raščistio, pre svega, sa samim sobom. Ma šta se dešavalo, Dok je uvek bio miran i hladnokrvan. I sada je izgledalo tako.

Ali, Djuk je osećao da u njegovom prijatelju kipti prikriven bes. I znao je da će teško biti onom na koga se sruči.

— A tako si mi bio potreban ovde, Džone — rekao je šerif tiho. — Uskoro treba da stigne onaj revolveraš iz Ohaja i prosto nisam znao šta da radim. Kad si se ti pojavio...

— Znam Djuk, ali, i sam znaš da je ovo nešto što moram da uradim. Na kraju krajeva, priznaj da si dolasku tog revolveraša pridavao veću važnost, nego što zaslužuje. U stvari, hteo si samo da ostanem ovde što duže. Priznaj!

Po prvi put se na licu Doka Holideja pojavio osmeh. Dobro je poznavao starog prijatelja i njegove namere su mu bile jasne.

— Do đavola! — uzviknuo je Djuk nasmejavši se. — Uvek sam se pitao, kako je moguće da tako čitaš tuđe misli! Pa, naravno da sam želeo da ostaneš malo duže. Ko zna kada ćemo se opet videti.

— Dakle, šta sada nameravaš, Dok? — opet se umešala Kejt.

— Sačekaću još neku vest od Matilde. To mora stići brzo. A ta da...

Uto se začulo kucanje na vratima, a odmah zatim na njima se pojavio telegrafista sa kovertom u ruci. Pružio ga je šerifu.

— Telegram za vas — rekao je. — Već davno se nije desilo da u tako kratkom vremenu primim dva telegrama.

Zatim se okrenuo i, gunđajući nešto protiv proklete vrućine, požurio preko ulice u salun Bača Traversa.

Djuk je otvorio telegram i brzo ga pročitao. Onda se zavalio u stolicu i pogledao Doka i Kejt. U očima mu je sevnuo čudan bljesak.

— Mislim da nećeš morati daleko da ideš, Dok — rekao je tajanstveno. — Uzgred, ovim traže i našu pomoć. Kao što sam i očekivao, obaveštavaju sve šerife... To što su banditi pokupili nije bilo obično zlato. Uostalom, pročitaj — pružio je hartiju Doku.

Kockar je zainteresovano uzeo telegram i počeo da čita. Kejt ni je mogla da izdrži. Prišla mu je iza leđa i podigavši se na prste čitala preko njegovog ramena. Iz raz čuđenja razlio se njenim licem.

VII

Za to vreme u San Francisku uzbuđenje se nije stišavalo. Jučerašnja pucnjava pred bankom i toliko mrtvih u jednom danu, bilo je prilično uzbudljivo i za jedan tako živ grad kakav je bio San Francisko.

Čim je pucnjava bila prestala, Metjusa Džonsona i Tomasa Janga su prenели u bolnicu.

Met je bio prostreljen kroz pluća i iskašljavao je krv. Dosta krvi je izgubio i Tom, kome je tane prošlo kroz obe noge.

Dva dana kasnije, kada je kod obojice prošla kriza, ili je bar tako izgledalo. Matilda je uredila sa lekarima da Toma i Meta prenese kući. Preuzela je brigu o obojici, uz pomoć jednog lekara sa kojim se dogovorila da ih obilazi dva puta dnevno.

U finansijskom svetu San Francisika nastao je pravi haos.

Predstavnici zakona su morali ćutke da podnesu baražnu vatru, kojom su ih zasuli listovi, kojih je već bilo prilično u San Franciscu.

Vlastima se prebacivalo da nisu preduzeli ništa da onemoguće napad bandita, niti su se potrudili da ih pohvataju kad su već bili obavešteni o događaju pred bankom.

Naročito su se okomili na predstavnike zakona zbog smrti nedužne žene i šoka iz koga ona druga nije nikako mogla da se povrati.

Zatim su u grad počeli da stižu federalni maršali, njih šestorica. Sve su to bili namršteni ljudi, tvr

dog pogleda, naoružani revolverima.

Svaki je sa sobom poveo svoje pomoćnike i zamenike, pa je sada čitava ova armija krenula u potragu za nekim tragovima koji bi ukazali ko su članovi bande i kuda su mogli da nestanu.

Obišli su svakog građanina, koji se tog jutra nalazio u blizini banke i pokušali da od njih izvuku neku informaciju. Na nesreću, nisu doznali mnogo.

Svi ljudi, koji su videli pljačku pričali su isto. Svi su oni videli vojnike s oklopnim kolima, i videli su i one druge, koji su, takođe, stigli u vojnim uniformama.

Nikome nije promaklo da je vođa bande onaj crvenokosi i da je uz njega stalno bio čovek sa brazgotinom na licu. Nikome nije promakao ni onaj bandit bikovskog vrata što je ispustio kesu sa zlatnicima, a ni to da je strpao dve šake zlatnika u džepove svoje bluze.

Svi su čuli pucnjavu, i svi su videli kada su ranjeni Met i Tom. Ali, ništa više nisu umeli da kažu.

Ceo grad je živeo kao u groznici. Svuda je bila prisutna samo jedna tema, i svi su se pitali samo jedno: kako se to moglo dogoditi u ovakvom gradu i u najčuvanijoj banci.

Jedan od maršala, koji su učestvovali u istrazi insistirao je na razgovoru sa Metom Džonsonom i njegovim pomoćnikom. Smatrao je da će jedino oni moći da objasne neke stvari.

Međutim, to nije bilo moguće. Ne samo zato što su obojica još bili u nekoj omamljenosti, već i zato što su pali među prvima.

Jedino što je Tom mogao da kaže bilo je da se seća grupe jahača u vojničkim uniformama i da im je na čelu bio neki crvenokosi momak.

Maršal je navratio još jednom. Bilo je već oko deset sati uveče i Matilda se iznenadila kad ga je ugledala pred vratima.

— Oprostite što vas uznemiravam, gospođice — rekao joj je ljubazno. — Ali, vi ste izrazili želju da vas obaveštavamo u svemu što doznamo o ovom slučaju...

Matilda je klimnula glavom, jedva se uzdržavaju da ne pokaže svoju pospanost. Bila je užasno umorna. I dan i noć dežurala je pored ranjenika i san je već savladavao.

Ipak, pozvala je maršala u sobu.

— Pa, maršale, kakva je to informacija, koju možete da mi saopštite? — upitala je, trudeći se da zvuči ljubazno.

— Uhapsili smo jednog kapetana. Zove se Aflard — rekao je maršal. — On je bio zadužen da se stara o bezbednosti transporta zlatnika. U stvari, uhapsili smo ga još istog dana kada je izvršena pljačka, ali, ja sam mislio da to za vas ne može imati nekog naročitog značaja. Međutim...

Matilda ga je pogledala iznenađeno.

— Znate — nastavio je maršal — bilo nam je čudno što je odlučio da više od polovine vojnika ostavi kod Zapadne obalske banke, iako je znao kakav posao ima da se obavi kod Banermana.

— I, kako je to objasnio? — upitala je Matilda zainteresovano. Više nije osećala želju za spavanjem.

— U početku je, naravno, odbijao da govori. Na kraju... ubedili smo ga da nam ispriča sve što zna...

Matilda ga je pažljivo slušala, dok joj je maršal iznosio pojedinosti.

— Mi smo već sumnjali da je bandu predvodio Bred Stjuard... To je onaj tamnokosi čovek s ožiljkom preko lica. S njim je bio i Ketlin, momak poznat pod nadimkom „najbrži čovek Teksasa"... To je onaj crvenokosi.

— Ubica! On je ubio čak i svog najbližeg druga — rekla je Matilda ogorčeno.

Visoki maršal je klimnuo glavom.

— To je uobičajena praksa među banditima. Ako nije bilo mogućnosti za spasavanje, nisu hteli da padne u ruke zakona. Sigurno se i Ketlin bojao da će onaj momak progovoriti. U svakom slučaju, kapetan Alard nas je obavestio o onome što smo želeli da znamo. To je bila Stujardova banda. A taj Stujard je veoma lukav momak.

— Ali, kako je doznao da će se zlato prenositi? To ni onaj kapetan nije mogao znati do tog jutra.

— To i nas zanima. Pretpostavljamo da je imao nekog ko ga je o svemu obaveštavao. Znao je da mu ne bi uspelo da napadne voz. Zato je odlučio da izvrši pljačku u trenutku koji je najslabiji u celoj operaciji. Posle je sve išlo lako. Našli su Alarda, koji je pristao na saradnju. Naravno, za priličnu sumu novca.

Matilda je klimala glavom. Tako je i ona nekako mislila. Jer, samo tako se čitava stvar i mogla dogoditi. Da je bilo više vojnika, nikakva banda ne bi uspela da napravi onaj pokolj i odnese zlato.

Kao da je čitao njene misli, maršal je rekao.

— Baš malo pre sam čuo da je još jedan ranjeni vojnik podlegao.

— A kapetan Alard? Šta će biti s njim?

Maršal je oborio pogled.

— On je ubijen... pokušao je da pobegne, gospođice — rekao je oklevajući.

Matilda ga je pogledala začuđeno. Pitala se, kako je bilo moguće, ključnom čoveku u celoj ovoj stvari, dati mogućnost da makar pokuša da beži. Ipak, nije komentarisala.

— A da li znate gde da tražite tog Stjuarta? — upitala je.

— Kao što sam vam rekao Ketlina zovu najbrži čovek Teksasa. Prema tome, pretpostavljamo da će se uputiti u svoje prebivalište, u Teksas. To je njegova teritorija. Na ročito uz granicu. To nam je rekao i Alard. Rekao nam je da su krenuli u Teksas, različitim putevi ma. Umro je pre nego što smo sa znali gde će se sastati.

— A zlato, kako su uspeli da prenesu toliki tovar?

— Izgleda da su ga poslali vozom, kao običan prtljag. Ali, to ćemo utvrditi, kad se svi nađemo u Teksasu.

— Pa, zašto niste javili da zaustave voz na prvoj stanici? — čudila se Matilda.

— Jesmo, ali neko nas je preduhitrio. Pakete su skinuli u El Pazu, pre nego što smo uspeli da in tervenišemo. Nadamo se da nam neće daleko pobeći. Rendžeri su se već dali na posao, a isto tako, i ne koliko saveznih maršala. Eto, toliko sam želeo da vam kažem, go spođice. Nadam se da će se vaš brat uskoro oporaviti.

— Hvala vam, maršale. Zaista ste pažljivi. Drago mi je što napredujete u istrazi — govorila je Matilda učtivo.

Maršal je klimnuo glavom.

— Jedino mi je žao što je Alard mrtav. On je bio najznačajniji svedok. Mislim da je njegov čuvar bio malo prebrz na obarača.

— Oprostite, maršale, ali moram da vam kažem da u celoj toj priči oko Alarda kao da ima još nešto, što nećete da kažete... — primetila je Matilda posle izvesnog oklevanja.

— Pa i ima — uzdahnuo je maršal. — Vidite, mi smo organizovali, da tako kažem, to Alardovo bekstvo.

— Kako to organizovali? — zapanjila se devojka.

— Želeli smo da mu damo prilika da pobegne pa da ga onda pratimo i vidimo kuda će nas odvesti. Na nesreću, neko je zaboravio da o tome obavesti i čuvara na zidu zatvora i... — slegao je ramenima. — Ipak, nadamo se da ćemo ih uskoro pohvatati. Ja ću se postarati da vas i dalje obaveštavam o toku istrage.

Matilda mu se ponovo zahvalila i ispratila ga do vrata.

Tada je i odlučila da pošalje telegram Doku Holideju i obavesti ga o svemu.

U celoj stvari nešto je bilo nejasno i smatrala je, ako iko bude uspeo da reši zagonetku oko pljačke i uhvati bandite, to će biti samo Dok Holidej.

Ona tada nije znala da se upravo u tom trenutku u El Pazu dešavalo nešto, što će bitno izmeniti sadašnju situaciju.

VIII

Ime mu je bilo Kendi. Lu Kendi.

Bio je to krupan, snažan čovek,

širokih ramena i brade kao isklesane iz komada stene.

Glava mu je bila okrugla, masivna i nasađena na pravi bikovski vrat. A grudni koš mu je bio toliko širok da je cela njegova pojava bila nekako četvrtasta.

U tom trenutku Kendi je bio prilično zabrinut. Žarko je želeo da se sve ovo jednom završi.

Jer, u ovom trenutku, on nije trebalo da se nalazi u El Pazu. U ovom trenutku on je trebalo da bude daleko odavde, u jednoj usamljenoj kolibi, koja se nalazila u zaklonu dubokog kanjona, južno od Rio Grande.

Tamo, u toj kolibi je trebalo da čeka vreme kada je dogovoreno da krene na sastanak sa Bredom Stjuartom, Ketlinom i ostalima.

Ali, Kendi nije bio čovek koji bi mogao... ili hteo... da napusti sva zadovoljstva, koja je bio u stanju da mu pruži grad kakav je bio El Pazo.

Baš zato mu se i nije žurilo u pustu kolibu usred kanjona, kojim niko nije prolazio.

Za trenutak je pomislio da bi sad, kad ima dosta novca, mogao da nađe neku senjoritu, koja bi bila spremna da provede nekoliko dana s njim u usamljenoj ko

libi, uz tekilu ili pulkvu, pića toliko jaka da čoveku trnu zubi dok ih pije.

Znao je da bi mnogi uradili baš tako. Ali, to nije bilo dovoljno za Lua Kendija. On je voleo društvo, voleo je da uživa u zabavi, da plaća drugarima piće i da šenlučći s njima.

A više od svega na svetu, više i od pića i od žena, Lu je voleo da se kocka. Karte su bile njegova prava strast.

I zato, nije bilo nimalo sumnje u šta će Lu Kendi utrošiti svoj deo zlata, kada Bred Stjuard konačno izvrši podelu.

Pomisao na Stjuarda izazvalo je laku jezu koja je prostrujala Kendijevim telom. To nije bilo bez razloga. Kendi je imao prilike da vidi kako izgleda kada se Stjuard naljuti. Samo jednom je to video, ali dovoljno mu je za ceo život. Neko je od članova bande odbio da izvrši Stjuardovo naređenje.

Tada je ožiljak na Stjuardovom licu buknuo jarkocrvenom bojom, a oči su mu se suzile u dva proreza. U njima odjednom kao da je zablistao led.

Trenutak kasnije, na zemlji je ležao onaj nesrećnik, što je odbio naređenje, sa metkom Stjuardovog kolta u svome stomaku.

Dok je čovek umirao u najtežim mukama, iznad njega je stajao Stujard i hladnokrvno duvao u dim, koji se još pušio iz cevi njegovog revolvera.

Da, Stjuard je od svojih ljudi zahtevao slepu poslušnost. To je trebalo imati na umu.

Osim toga, tu je bio i Ketlin. On je čak bio i gori od Stjuarda. Ljudi koji su jahali s njim, dobro su znali koliko, stvarno, uživa u ubijanju. To se i pričalo u bandi. Naravno, kada Ketlin nije prisutan.

Razmišljajući o svemu tome, Kendi je osećao kako ga grč straha hvata za grlo, a u stomaku neku nesnosnu mučninu.

Onda je besno zatresao glavom, kao da je želeo da ohrabri sebe.

— Do đavola! — progunđao je. Setio se da je imao dovoljno hrabrosti da usred one pucanjave strpa zlatnike sebi u džep.

Uostalom, već i sam dolazak ovamo, u El Pazo, bio je dokaz njegove hrabrosti. Jer, znao je dobro, ako ga ugleda samo neko od mnogobrojnih Stjuardovih špijuna, koje je imao u svakom gradu, umro bi gorom smrću nego da ga uhvate Apači i vezanog polože na mravinjak.

Zastao je na trenutak da bi obrisao lice koje se orosilo znojem.

Dah mu je postao ubrzaniji, a misli su mu se smenjivale brzo, ukoliko je ta reč uopšte mogla da se upotrebi za proces koji se odvijao u njegovoj glavi.

Možda bi, ipak, bilo najbolje da se vine u sedlo i odmah odjaše do one kolibe kraj koje je trebalo da čeka, prošlo mu je kroz glavu. Jer, ako ga neko ugleda u El

Pazu, oblasti koja mu je u ovom trenutku zabranjena, smrt će ga ubrzo naći. Ne bi živeo ni nedelju dana. Ketlin bi ga našao na samom kraju sveta.

Protrljao je rukom bradu i zastao. Bila je sva obrasla.

Pošao je lagano pločnikom, tražeći neki izlog u kome bi mogao da se ogleda. Najzad je zastao pred jednim, koji je mogao da posluži u tu svrhu.

Do vraga! Crna brada koja mu je pokrivala lice bila je duža nego što je pretpostavljao. Sam sebe je jedva prepoznao. Lik mu je bio sasvim izmenjen. Svakome ko ga nije odlično poznavao izgledao bi baš isto onako, kako izgleda stotine momaka koji se muvaju duž granice.

Crn, krupan, sa dugom bradom! Koliko ljudi na Zapadu odgovara tom opisu, pomislio je i nasmešio se. A ako još promeni ime!...

To mu se učinilo kao spasonosna ideja. Zazveckao je zlatnicima u džepu. To mu je dalo još više samopouzdanja.

Već u sledećem trenutku bio je sasvim siguran da sada, kada se noć približavala, ne bi imalo smisla krenuti u onu usamljenu kolibu. Put do kanjona je prilično dug, a nije ni bezopasan. Nikada se ne zna ko je od onih jahača što lutaju prerijom kao šakali, potražio zaklon među stenama kanjona.

Za Kendija su ovo bili dovoljno ubedljivi razlozi da ne krene.

Udahnuo je duboko, a zatim se osvrnuo oko sebe, bacajući poglede po uskomešanoj masi, koja se tiskala ulicama.

Sa svih strana čula se galama iz saluna u koje su ljudi ulazili i izlazili i što ih je više gledao Kendi je bio sve ubeđeniji da ga u ovoj gomili zaista niko ne može prepoznati.

Ohrabren tom gužvom i opijen uzvicima iz saluna, Lu Kendi se malo isprsio, popravio svoj opasač sa revolverom i počeo da se probija kroz gomilu ka jednoj od kockarnica.

Zastao je na samom pragu ne shvatajući odmah šta se dešava u prilično velikoj sali. Galama je bila nepodnošljiva čak i za njegovo izvežbano uho.

Pogledao je malo bolje. Na sredini sale žestoko su se mlatila dva momka. Besomučno su udarali jedan drugog pesnicama i komadima polomljenih stolica, psujući se i vrišteći.

Tik pored njih, kao nekim čudom netaknut, stajao je sto prek riven zelenom čojom po kojoj su bile rasute karte i hrpa dolara.

Lu se nasmešio. Mogao se zakleti da je cela ova gužva izbila zbog karata. Verovatno je jedan od partnera varao, a onaj drugi je to primetio i optužio ga.

U to vreme to je bila vrlo teška optužba. Optužiti nekog da vara na kartama, značilo je i biti spreman dokazati takvu tvrdnju. Tada bi obično sevnule pesnice, a vrlo često i zapraštali revolveri.

Iznenada iz svetine koja se okupila oko razbesnelih momaka izvio se krik.

Kendi je gurnuo čoveka pred sobom i progurao se u prvi red.

Jedan od one dvojice munjevito je izvukao nož širokog sečiva, koji mu je bio sakriven u čizmi.

Držeći nož pravo ispred sebe, sa vrhom uperenim u protivnika, lagano je išao napred.

Oštrica je sevnula kroz vazduh, a drugi čovek je s mukom izbegao smrtonosni udarac. Zahvaljujući svojim izuzetno brzim refleksima, još nekoliko puta je izbegao susret s oštricom noža.

Sve se to odigralo tako brzo da prisutni gotovo nisu ni shvatili kakva je tragedija na pomolu.

Onda se onaj gonjeni i goloruki okrenuo neverovatnom brzinom i jurnuo kroz masu.

Čovek s nožem je poleteo za njim, držeći i dalje upereno sečivo u njega.

Međutim, situacija se nešto izmenila. Njegov protivnik je uspeo da se dočepa bara. Zgrabio je jednu bocu koja je tamo stajala i, držeći je za grlić, razbio je o cinkanu površinu šanka.

Gomila je zanemela.

U ruci čoveka je ostala razbijena polovina flaše. Na njenim krajevima su štrčali vrhovi krhotine, za koje su svi dobro znali da je mnogo opasnije oružje od svakog noža.

Čovek sa nožem je još bio u punom trku. U magnovenju je shvatio šta se dogodilo, ali zalet mu je bio toliko jak, da više nije mogao da se zaustavi.

Onaj sa bocom je čučnuo i pustio protivnika da se kraj njega nabije u šank.

Uzalud je oštrica noža presekla vazduh nekoliko puta. Čovek sa bocom je bio u prednosti i to je iskoristio.

Kada se njegov protivnik okrenuo od šanka, on je sa bocom kao toreador mačem napravio nekoliko pokreta.

Prolomio se užasan vrisak, nož je u širokom luku preleteo šank, a čovek se sručio na pod. Iz stomaka mu je šiknula krv.

U prostoriji je vladala neobična tišina. Okupljeni ljudi su ćuteći posmatrali pobednika, koji je još uvek držao krhotinu u ruci.

Dok se momak na podu još trzao, a poslednje čestice života ga snule u njemu, njegov protivnik je mirno brisao okrvavljenu ruku i još mirnijim glasom zatražio dupli viski.

Iskapio je čašu u jednom gutljaju, ne kidajući oči sa protivnika, koji je umirao.

Kada se čovekovo telo u samrtnom grču poslednji put trglo a za tim se umirilo, onaj za šankom je odmerio pogledom gomilu koja je već počela da se komeša i žagori.

— Kao što ste videli, to je bila fer borba — rekao je nadmeno. — On je počeo svađu. Nazvao me je varalicom i još je pole-

teo na mene nožem. Ja sam bio bez oružja. To ste videli.

Prešao je pogledom u krug po sali. Alli, niko mu nije odgovorio.

— Znači, u redu je — zaključio je ovaj. — Doduše, nije baš sasvim u redu. Sada imamo igrača manje. Da li je neko od prisutnih džetlmena raspoložen da zauzme njegovo mesto za stolom za poker?

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda je iz gomile izašao Lu Kendi, zveckajući sa dva zlatnika u ruci.

— Ja ću zauzeti njegovo mesto — rekao je pokazujući na nepomično telo, koje je ležalo na podu usred velike crvene mrlje.

Nekoliko trenutaka ubica je stajao i odmeravao Kendija. Zatim je klimnuo glavom.

— Odlično... pođimo da nastavimo partiju — rekao je nekako kroz nos.

Gomila je počela da se razilazi, žagoreći i raspravljajući o malopređašnjem obračunu.

Dok su prilazili stolu pridružila su im se još dvojica. Sva četvorica su seli za sto prekriven zelenom čojom na kojoj su još uvek stajale razbacane karte.

— Ulozi su prilično visoki — progovorio je ubica skupljajući karte. Ta njegova opaska se odnosila na Kendija i on je to shvatio.

Kendiju su oči zasijale od uzbuđenja zbog predstojeće partije. Lako se nasmešio i zavukao ruku u džep. Izvukao je desetak zlatnika i stavio ih na sto.

Pod svetlošću lampe, koja je sijala iznad stola novi zlatnici su bljesnuli svim svojim sjajem.

— Nadam se da je ovo dovoljno da se gospoda uvere u moje mogućnosti plaćanja — rekao je nekako svečano Kendi. Bila je to rečenica, koja je zahtevala prilično napora njegovog mozga.

Kao da se i nije nadao odgovoru, Kendi se zavalio u stolicu očekujući da igra započne.

IX

Kao što znaš, Dok — govorio je tiho šerif Djuk, naslanjajući se laktovima na sto i paleći dugačak smeđ cigarilos — lično predsednik je zatražio od rendžera i ostalih snaga zakona da potrazi za pokradenim zlatnicima daju prioritet.

Dunuo je oblak smeđeg duvanskog dima i zavalio se u stolicu.

— Izgleda da se nešto opasno zakuvalo. Uskoro banditi neće imati mesta gde da se skrase — dodao je.

Dok Holidej je ćutao. Izvadio je iz džepa svoju zlatnu tabakeru i iz nje odabrao jednu od svojih mirišljavih „virdžinija" cigara. Povukao je nekoliko dimova i tek onda progovorio.

— To nije loše, Djuk. Već sam i ja postao nestrpljiv. Dosadilo mi je da čekam ovde na Matildine vesti i mislim da ću nešto...

Djuk ga je prekinuo rukom. Iz ranijih razgovora znao je za

Tomasa Janga i njegovu sestru. Bilo mu je savršeno jasno koliko je Dok, iako to nije pokazivao, nestrpljiv da krene za razbojnicima. Naročito posle poslednjeg telegrama u kome mu je Matilda javila o stanju ranjenika.

Jedna Tomova noga se, izgleda, inficirala i postojala je opasnost da se to desi i sa drugom. U tom slučaju, lekari bi morali da mu amputiraju, možda, i obe noge.

Ni sa starim Metom nije bilo bolje. Još uvek je iskašljavao krv. Lekari su se plašili da se krvavljenje u plućima ne pojača. Jer, tada zaista ne bi bilo nade.

Ipak, Dok je znao da je još prerano da krene. Proučio je svaku informaciju, koja je stigla u šerifovu kancelariju u vezi sa banditima i porazgovarao o svemu s njim. Djukovo bogato, dugogodišnje iskustvo nije bilo za potcenjivanje.

U jednom trenutku Djuk je nestrpljivo rasturio neke hartije na svom stolu.

— Ti, naravno, znaš priču o kapetanu Alardu, Dok, i o tome da je bilo predviđeno da se banditi sastanu u Teksasu? A tek ona priča sa zlatnicima, koje su poslali kao obične pakete vozom za El Pazo!

Dok je mirno klimnuo glavom.

— Ako poslednja vest koju sam primio nije obično blebetanje, on da su neki zlatnici viđeni u jednom salunu u El Pazu.

Dok je tek tada pokazao interesovanje.

— Hoćeš da kažeš da su to oni zlatnici iz San Franciska?

— Baš ti: Sa slovom S obavijenim oko slova F. Nema greške. Mora da su se banditi dogovorili da se sastanu u El Pazu.

Dok Holidej je malo nakrivio glavu u stranu, a grimasa neverice mu se ukazala na licu.

— Teško bih poverovao da su to liko nesmotreni. Ne verujem da bi pustili zlatnike u opticaj baš u mestu u kome su se dogovorili da se sastanu radi podele plena. Stjuard nije glup. Zato mislim da će za sastanak odabrati neko mesto uz granicu. Tamo su sigurniji, nego na američkoj strani.

— U pravu si. Ipak, zlatnici su se pojavili u El Pazu.

— Na pokeru, kladim se — osmehnuo se Dok.

— Tačno! Bilo je neke tuče, pa je jedan pokeraš ubijen. Onda se javio neki momak. On je izgubio te zlatnike.

— A zna li se ko je taj?

— Zna se — rekao je Djuk tako običnim tonom da je Dok morao da se nasmeje. Očigledno, Djuk je želeo da imitira njega, svog prijatelja.

— Pa?

— Pa, eto. Za stolom su sedeli, ubica, taj bandit i dva rendžera, kojih je, posle pljačke, pun Teksas. Svi su preobučeni u kauboje. Muvaju se po salunima i svim mestima gde bi banditi mogli da se pojave. Momak je izgubio desetak zlatnika.

— To bi moglo da znači, da su već podelili plen... ali, ne verujem u to.

— Ko zna. Tek, rendžeri nisu ispuštali momka iz očiju. Isposta vilo se da je dasa na već tri poternice. Ubistva, pljačke, prepadi... Zove se Lu Kendi, poznat je kao strastan kockar.

Dok se nasmešio ovoj primedbi, ali je oćutao.

— I šta je sada s njim? — zapitao je.

— Prvo su mu dozvolili da dobije nešto na pokeru, nadajući se da će ga to duže zadržati u El Pazu, a drugo, obavestili su sve rendžere ko je on. Neće mu biti lako da umakne.

— Izgleda da su rendžeri poka zali prilično pameti. Kendi bi mo gao da nas odvede do ostalih ban dita.

— Da. Ali, i meni je jutros pa la na pamet dobra ideja. Znao sam da ćeš odmah krenuti, pa sam ti nešto pripremio.

Otvorio je fioku stola i izvukao nešto, što je izgledalo kao poternica. U stvari, to je i bila poternica. Ali, kada je Dok pogledao on se iznenadio.

Djuk nije mogao da sakrije zadovoljstvo.

— Jutros sam dao štamparu da je napravi. U ovom kraju te još ne poznaju, pa mislim da će ti koristiti. Ali, ako nećeš, ne moraš je uzeti.

Dok Holidej je pažljivo osmotrio svoj lik na poternici.

Iznad slike je pisalo: „Traži se ubica". Ali ispod slike nije bilo njegovo ime. Nazvan je Ves Šenon, a ucena na njegovu glavu je bila 3000 dolara.

Opisali su ga savršeno. Uvek ele gantan, kockar, brz na revolveru. Traži se zbog ubistva za kartaškim stolom i bekstva iz teritorijal nog zatvora. Pripisano mu je još par manjih zločina.

— Baš simpatičan tip, taj Šenon — rekao je Dok pogledavši mirno šerifa Djuka.

Djuk se nasmešio lukavo.

— Sa svim tim zločincima i brzinom na revolveru, mogao bi da se takmičiš sa Ketlinom za titulu najbržeg čoveka u Teksasu, Dok.

Onda se uozbiljio.

— Ja sam mislio da bi ova poternica mogla da ti olakša prilaz Stjuardovoj bandi. Osim toga, ovde sam ti spremio isprave koje, u slučaju potrebe, možeš da pokažeš vlastima. Na taj način, niko te neće ometati u poslu. A, ako ti pomoć bude potrebna, obrati se ren džerima.

— Hvala ti, Djuk — rekao je Dok jednostavno, stavljajući poternicu u džep. Isto to je učinio i sa dokumentima, koje mu je pružio Djuk.

Ipak, nadao se da mu dokumenti neće biti potrebni. On je voleo da radi sam, a sad je bio spreman. Polaznu tačku je imao.

Ne želeći da uvredi starog prijatelja, on mu se zahvalio i na trudu oko dokumenata.

— Tvoja pomoć mi je dragocena, Djuk. Niko ne zna šta ga čeka na putu... Hm. Ja bih, znači, trebalo odmah da krenem u El Pazo. I to pod imenom Vesa Šenona, razbojnika i kockara koga goni zakon. Priznajem, da ovo već počinje da mi se sviđa.

Djuk nije krio da je ponosan zbog svoga plana.

— Baš tako, Dok. Ako uspeš da se sprijateljiš s Kendijem, neće biti teško da nađeš Stjuarda... Ali, šta ti ja pričam sve to! Kao da ti ne znaš šta treba da radiš — malo se kao zbunio Djuk. — Ipak, nastoj da ih pohvatamo žive. Bar Stjuarda i Ketlina. I, znam da tebi nije stalo do zlata...

Dok se nasmejao.

— Ne brini, Djuk. Ako nađem razbojnike, ti ćeš dobiti to zlato. Ne bi bilo loše da javiš onim rendžerima da znaju da dolazim. Tako mi bar neće biti na smetnji.

— Srediću ti to. Ako odsedneš u hotelu „Kraljica El Paza" oni će moći da stupe u kontakt s tobom.

Dok se već pripremio da pođe, kada mu je Djuk dobacio:

— Znaš, Dok, ja sam nekako ubeđen da si jedino ti u stanju da smrsiš konce toj bandi...

Dok je morao da se nasmeje.

— Lukav si ti, Djuk. Zaista si lukav...

Djuk je slegao ramenima, kao da ne razume svog prijatelja. Onda ga je zapitao ozbiljno.

— Ali, nisi mi rekao, šta, u stvari, želiš da učiniš kao prvo, kad stigneš u El Pazo.

— To nije teško pogoditi — nasmešio se Dok. — Najverovatnije ću zaželeti da na zelenoj čoji vidim neki od tih zlatnika. I sâm sam se već usedeo. Znaš kako je to. Čoveka zasvrbe prsti od nerada.

Onda se uozbiljio.

— Šalu na stranu, ni sam ne znam. Sve zavisi od situacije. Inače, mislim da bi Kendija trebalo držati što duže na slobodi. Jedino tako će biti od koristi.

Okrenuo se i pošao prema vratima. Tu je zastao i pogledao Djuka.

— Ima još jedna stvar, Djuk. Dok budem tragao za banditima, neću znati šta je sa Tomom i starim Metom. Voleo bih kad bi se neko pobrinuo o njima, u slučaju da im zatreba pomoć.

Djuk je sa razumevanjem klimnuo glavom.

— Ne brini. Učiniću sve što budnem moglo da se uradi što bude potrebno. Osim toga, zamoliću sa veznog maršala da povremeno objave u novinama kako je stanje ranjenika. Tako ćeš moći da saznaš šta se dešava u San Franciscu.

Dok je klimnuo glavom. Iz džepa je izvadio zlatnu tabakeru i odabrao jednu cigaretu. Zapalio je, a zatim polagano izašao iz šerifove kancelarije.

Preko puta, u štali kod starog Dana, nalazio se njegov pastuv, ve ran Mit.

Došlo je vreme da krenu na put.

X

Matilda Jang je skoro padala s nogu od umora. Po ceo dan je bde la nad ranjenicima, a ni noću nije imao ko da je odmeni.

Uspevala je da odrema sat-dva, ali to nije bilo dovoljno da se od mori.

Sva sreća, Tomova noga je po čela da se oporavlja, pa je izgle dalo da amputacija neće biti neop hodna, kao što su lekari pretpos tavljali u početku. Ipak, opasnost još nije sasvim prošla, jer, u ta kvim situacijama, iznenađenja su uvek mogućna.

Teškoću je predstavljao i sam Tom, koji je smatrao da je bolje umreti, nego živeti bez noge. Još uvek je bio veoma slab. I mada se jedva primetno oporavljao, još nije bio u stanju da se uspravi u krevetu. Čak nije bio dovoljno snažan da sam uzima hranu, pa je i ta briga padala na njegovu se stru.

Sa starim Metjusom bilo je mno go gore. Lekari su govorili da bi trebalo da se dogodi čudo, pa da preživi.

Izgledalo je da je unutrašnje kr varenje prestalo. Ipak, disanje mu se nije poboljšalo. Obrazi su mu bi li crveni od napora i stalno je ok retao glavu sa jedne strane na drugu. Videlo se da je izgubljen u nekom delirijumu, koji prethodi smrti.

Sedeći pored njegovog kreveta, Matilda je zabrinuto posmatrala njegovo lice.

Bila je toliko umorna da je već potpuno otupela. Klonula je u na slonjaču i trudila se da osluškuje teško disanje ranjenika. Ali, izne nada je zadremala.

Umor je bio suviše velik. Više nije mogla da izdrži. Ruke su joj klonule, a glava nalegla na nas lon velike fotelje.

Ni sama nije mogla da objasni, zašto se toliko trgla.

Odjednom je nastao neki čudan mir. Ječanje starog čoveka je pre stalo. Prosto nije mogla da shva ti, da je taj mir probudio.

Skočila je i nagla se nad kre vet...

Osim tutnjanja njenog vlastitog srca, koje joj je odjekivalo u uši ma, u sobi se nije čulo ništa dru go. Nije više bilo onog mučnog, teškog disanja ranjenika. Ništa!

Kada se nagla malo bliže starcu, koji je nepokretno ležao na kre vetu, osetila je kako je hvata pa nika.

XI

Rendžer Mitl Strit bio je mlad i ambiciozan momak. I što je još značajnije, bio je nestrpljiv i žu deo je za unapređenjem i slavom.

Trenutno je bio raspoređen na službi u rendžerskoj stanici u El Pazu, a zbog svoje mladosti i neiskustva, nije bio određen da se direktno baci praćenjem i nadziranjem Lua Kendija.

A tih dana u stanici se i nije govorilo ni o čemu drugom, nego o Kendiju.

Mitl Strit je ćutao, i slušao priče svojih starijih kolega, a zavist je rasla u njemu. I uvređenost. Jer, on je smatrao da su ga nepravedno izostavili iz ove tako uzbudljive akcije, koja je, uz to, mogla da donese i slavu.

Valjda je zato i odlučio da ne propusti priliku ako mu se bude ukazala.

A zapamtio je svaki detalj. Čuo je, osim toga, jednog starijeg rendžera kako govori drugom, da će, kad jednom Kendi bude tamo gde oni žele, spapčiti celu Stjuartovu bandu.

Strit je osetio kako ga obuzima bes. Smatrao je da su svi ovi rendžeri prave budale i nikako nije mogao da shvati, zašto već nisu uhapsili Kendija. Bio je ubeđen da bi Kendi propevao, čim bi ga pritisli.

Znao je dobro da je Kendi brz na revolveru. O tome se, takođe, pričalo nadugo i široko. Pratila ga je reputacija nemilosrdnog ubice, čoveka kome ništa ne znači jedno ubistvo manje ili više.

Strit je bio ubeđen da je baš to razlog što njegovi drugovi nikako ne privode kraju svoju akciju. Mislio je da se, u stvari, plaše da se približe Kendiju.

On lično je smatrao da je to velika sramota. Znao je da je predsednik Sjedinjenih Američkih Država lično zainteresovan za tu pošiljku, koju su banditi ukrali i odlučio je da stvar uzme u svoje ruke.

Tome je verovatno doprinela i vest da će rendžer kome uspe da uđe u trag i uhvati Stjuardovu bandu, steći slavu kakvu nije doživeo niko pre njega. Predsednik lično će ga nagraditi i unaprediti... to je bilo tako logično i normalno.

Odluka je pala, i rendžer Strit je rešio da stvar okonča što pre.

I, kada je prvi put, njemu palo u dužnost da obilazi ulice El Paza, uputio se pravo prema delu grada, koji su nazivali Crna zona.

Taj deo grada nije badava dobio ovo zloslutno ime. U njemu su bili sakupljeni najozloglašeniji saluni i kockarnice.

Strit je krenuo od saluna do saluna raspitujući se gde bi mogao da nađe Lua Kendija.

Prilično vremena je prošlo, a on nikako nije doznao ni jednu jedinu pojedinost.

Onda je počeo da preti. To je već dalo rezultate.

Posle jedne takve pretnje, jednooki Meksikanac s ogromnim sombrerom na glavi, pokazao mu je na čoveka sa druge strane ulice.

Lu Kendi je posrtao u hodu. Bilo je jasno da je popio više, nego što može da izdrži.

Mladi rendžer je dobacio pezos Meksikancu i bez razmišljanja krenuo za pijanim banditom.

Posle nekoliko stotina metara Kendi je skrenuo u jednu mračnu aleju.

Strit je pomislio da mu se bolja prilika neće ukazati. Požurio je za razbojnikom.

Tvrda, šestougaona cev specijalnog revolvera tupo je udarila u banditovu glavu.

Kendi je posrnuo i počeo da pada. Rendžer je jedva uspeo da u padu uhvati njegovo krupno, teško telo.

Zatim je svoj revolver vratio u futrolu, a izvukao Kendijev.

Nekako je uspeo da banditovo mlitavo telo prebacio preko svojih snažnih širokih ramena.

Lice mu se razvuklo u širok, ponosan osmeh kada je iz aleje stupio na glavu ulicu.

Kendijeva glava sa koje je lagano kapala krv, visila je mlitavo, klateći se u taktu Stritovih koraka.

— Kada se osvestiš, momče, bićeš u ćuzi — zadovoljno je govorio mladi rendžer. — Tamo ću te lepo obraditi, pa ćeš propevati čim ti postavim prvo pitanje. Reći ćeš mi lepo gde je taj Bred Stjuard i njegov pajtaš Ketlin. Imam ja iskustva sa ptičicama kakav si ti.

A onda je pomislio da će već sutra biti ovenčan slavom. Bio je ubeđen da će ga i sam predsednik pozvati u Vašington.

Zato, valjda, i nije osećao teško Kendijevo telo, dok ga je žurnim korakom nosio ka zatvoru.

XII

U tom trenutku El Pazu se približavao Dok Holidej.

Ovo putovanje će se prilično razlikovati od njegovih dosadašnjih putovanja.

Od kako se otisnuo u preriju, Dok Holidej je jahao sam i potpuno za svoj račun. Nastojao je da prođe neprimećen, ali ako je trebalo, znao je da umiri one dosadne revolveraše, koji su kao mušice obletale Zapad, često i ne znajući zbog čega jure i zašto potežu svoje brze revolvere.

Smetali su mu ti tipovi koji su uvek bili željni svađe. A njih ni je bilo malo. Prosto se čudio kako mu nikada nisu davali mira.

Mnoge od njih je zbunjivalo njegovo elegantno odelo. Obično su mislili da je to neki besposleni kicoš na čiji račun će moći da se lepo zabave. To se naravno završavalo tragično... po njih.

Oni iskusniji odustajali bi od kavge, čim bi sreli ledene oči kockara, u kojima ništa dobro za sebe nisu mogli da pročitaju.

Bila je još jedna sorta, koja je najviše nervirala Doka Holideja i kojoj nije opraštao.

To su oni momci bogate zločinačke biografije, koje iskustvo ni je naučilo ničemu, iz prostog raz

loga što nisu imali dovoljno pameti.

Oni su bili najdosadniji i najopasniji. Ali, dosada je i do njihovog mozga stizalo, doduše veoma kasno, da su napravili strahovitu grešku što ga nisu ostavili na miru.

Sve je to Dok doživljavao i sve je to svakodnevno pretilo da prekine njegovo putovanje. Zauvek. Ali, zbog toga njega nije bolela glava.

Od prvog dana, kada je ostavio udoban građanski život on je bio spreman na takav kraj.

Ali ovo putovanje je bilo nešto drugo. U džepu je imao preporuku šerifa Djuka upućenu svim predstavnicima vlasti da mu se nađu na pri ruci, ako mu bude potrebno. Tako je on u neku ruku, išao u potragu i kao predstavnik zakona. A to je zaista bilo neobično. I, to ga je obavezivalo, da na cilj stigne živ i zdrav.

Dok Holidej nije voleo da poteže svoje teške „linkolne". Međutim, sve češće je to bilo neophodno, tim pre što se u ovoj zemlji čovek cenio po tome koliko brzo izvlači revolver. I kako gađa, naravno.

A Dok je umeo i jedno, i drugo. Nikada nijedan jahač nije uspeo da ga nadmaši. Tako se oko njegovog imena počela stvarati legenda. Baš zato je i voleo da prođe neopaženo koliko je to bilo moguć no.

Ovoga puta, međutim, bio je sa vršeno svestan da će morati da či ni upravo obrnuto. Moraće da privuče pažnju na sebe.

Ako je želeo da što pre pronađe Lua Kendija i da ga ovaj zapazi, morao mu je pružiti priliku za to. Taj metod je bio najbrži, a on nije imao mnogo vremena na raspolaganju.

Dobro je što će se pojaviti kao razbojnik, koga goni zakon, razmišljao je uz put. Ideja šerifa Djuka i nije tako loša.

Banditi nisu nimalo poverljivi ljudi. A ako se pročuje da je za njim raspisana poternica i još ako je vide, biće to pola posla obavljeno.

Naravno, o svemu ovome morali su da budu obavešteni i rendžeri, mada je odlučio da s njima saraduje samo onoliko, koliko bude nephodno.

Nije želeo da odmah ujaše u El Pazo. Odlučio je da malo projaše po okolini i pokuša da skrene pažnju na sebe.

Jahao je još dve milje prema zapadu, a zatim skrenuo na sever prema Huarezu, gradu uz samu granicu.

Ako je neki čovek tražio nevolje, onda je Huarez bio pravo mesto za njega. Tu su se nevolje i gužve uvek mogle naći.

Bolje reći, njih nije ni bilo potrebno tražiti. Nailazile su same čak i onda kada je čovek želeo da ih izbegne po svaku cenu.

Huarez je ležao tačno preko puta El Paza, na drugoj obali Rio Grande.

Jedina veza između dva grada bio je drveni most na čijim je obema stranama stajao po jedan predstavnik zakona. Bilo je to sve što je govorilo da se, u stvari, radi o dve države.

Inače, ljudi su mogli slobodno da prelaze preko mosta na jednu ili drugu stranu.

Ponekad se dešavalo da se uvede neka vrsta carinske kontrole, ali to bi trajalo izvesno vreme, obično kratko, pa bi sve pošlo po starom.

Huarez je predstavljao pravi raj za odmetnike svih vrsta, što su oni i koristili.

Ubijanja, pljačke, napadi, tuče, bili su svakodnevni događaji, kojima se ovde niko nije čudio.

A vlasti su, sa tipičnom meksikanskom logikom, jednostavno okretale glavu i pustile da se stvari rešavaju same po sebi.

Ponekad bi se neko setio da pošalje odred vojnika da zavede red i da pročisti grad od onih najokorelijih bandita.

Tih dana bi svi malo odahnuli. Utišala bi se pucnjava, a tuče i razbojništva bi prestali.

Ali, odred nije mogao da ostane večito u Huarezu. Čim bi se slegla prašina za kopitama vojničkih konja, sve bi se nastavljalo po starom.

Da, u Huarezu je čovek uvek mogao da nađe nevolju. Nije morao mnogo da se trudi.

Kada je Dok Holidej ujahao u Huarez glavna ulica je bila puna ljudi, a među njima je bilo više pijanih nego treznih.

S jedne i druge strane druma, načičkana jedna do drugih, klatila su se vrata mnogobrojnih saluna, a iz svih njih je dopirala neopisiva vika.

U trenutku kada je Dok Holidej prolazio pored jednog saluna, unutra je odjeknulo nekoliko hitaca. Gomila ljudi je navalila na izlaz.

Neko je vikao iz sveg glasa:

— Ubili su varalicu na kartama! Ko zna koliko ih je dosad opljačkao!...

Dok je obo konja. Osećao je da treba da se što pre ukloni iz gužve. U njegovom planu nije bilo da se upetljava u bilo šta, što bi moglo da ga odvede do meksičke policije.

Zaustavio je konja pred jednom kantinom sa čijeg se ulaza pružao pogled na drveni most preko Rio Grande, kojim se nastavljao put za El Pazo.

Sjahao je s konja i prebacio uzde preko prečage.

Samo što je zakoračio na trotoar pred njega se isprečio jedan mladić i pijano mu viknuo:

— Hej šerife! Ja sam Besni Džim! Strah i trepet svih gradskih šerifa! Samo pisni i bićeš izreše tan! Neću čekati ni tren! Ne!...

Momak je bio mortus pijan. Jedva se držao na nogama, ali to mu nije smetalo da besno maše revolverom ispred Holidejevog nosa.

Odjednom, revolver je opalio. Metak se zabio u drveni zid kuće, tačno iznad Dokove glave.

Doka je spopao bes. Već je kre nuo rukom nadole, ali se savla dao. Mirnim korakom je prišao momku, gledajući ga pravo u oči.

Pijani momak je iskolačio oči i nastavio da viče.

— Ja sam Besni Džim! Čekam šerifa! Zar se usuđuje da izađe! Ja ću... — Sad je već počeo da drma Dokovu ruku.

Dok Hoildej ga je bridom šake oborio jednim udarcem.

— Mislim da će ti ovo biti dovoljno — procedio je kroz zube Dok i nogom šutnuo mladićev re volver daleko od domašaja njego ve ruke.

Svet je već počeo da se skup lja, a niz ulicu se pojavio i šerif sa dva pomoćnika.

Dok nije bio nimalo raspoložen da se sretne sa predstavnikom vla sti, pa je požurio u prvu kantinu.

Sala je bila polumračna kao i svi saluni, jer je to u ovom pod neblju bio jedini način da se lju di odbrane od sunca, koje je nemi losrdno peklo čitavog dana.

U to doba sve kantine su bile pune sveta, pa i ova.

Kada je Dok stupio u kantinu ža gor je zamukao. Ljudi u ovim kra jevima nisu često viđali da ovako doterani stranci navraćaju u grad. Dokovo elegantno odelo nikako nije pristajalo uz ovaj ambijent. U tišini su ga pratili dok je pri lazio baru.

— Hej, amigo — obratio se Dok debelom, ćelavom barmenu, čija se lobanja presijavala od znoja. — Jedan brendi!

Barmen je klimnuo glavom u znak da je čuo porudžbinu. Ipak, nije žurio.

Prvo je poslužio dva Amerikan ca, koji su stajali na drugom kra ju šanka, zastao malo, pa tek on da prišao Doku.

Uz put je brisao znoj sa lica i debelog, zadrliglog vrata istom krpom koju je koristio za brisa nje čaša.

Dok je osećao kako mu se pre vrće stomak.

— Senjor? — zapitao je barmen.

— Zamolio sam brendi — rekao je Dok tiho, pogledavši ćelavog barmena pravo u oči. — Brendi! Ali, pre toga još jednom dobro operi čašu u koju ćeš ga sipati.

Barmen se nije uzbuđivao. Sle gao je debelim ramenima i iskri vivši glavu napravio tužno lice.

— Žao mi je, senjor. Nema bren dija. Moraćete u El Pazo, ako že lite brendi. Mi služimo samo teki lu ili pulkve... — Pokazao je ru kom na vrata. — U El Pazo!

— Aha. Žao mi je amigo, ali sad nemam vremena. A sit sam tog prokletog bućkuriša. Nisam ljubi telj tekile, a još manje pulkve. Hteo bih jedno pravo piće i biće bolje za tebe da mi ga odmah stvoriš.

— Zaista nemam brendi, senjor — rekao je barmen, ali je odjed nom zadrhtao, kada je ugledao led Holidejevih očiju. U njima nije mo gao da pročita ništa dobro. Nešto

mu je govorilo da ovaj stranac za njegovim barom nije neki običan nalickani fićfirić.

Holidej nije ništa govorio. Pravio se da čeka da mu stigne porudžbina. Smestio se ležerno na visoku barsku stolicu kraj šanka i još jednom pogledao barmena.

— Zaista mi je žao, senjor — počeo je ovaj da muca. — Ali, zašto me ne poslušate? Svega nekoliko jardi odavde je El Pazo... Samo pređite preko mosta i...

Još pre nekoliko minuta Dok Holidej je video brendi u čašama ona dva Amerikanca što su stajala za drugim krajem šanka. I sudeći po boji, to je bio provoklasan brendi. Dok se u to odlično razumevao.

— Pokušavaš da budeš lukav, amigo — razvukao je Dok usne u osmeh od koga se barmenu ponovo oznojila ćela.

— Ne senjor. Ja samo...

— Onda mi već jednom sipaj taj brendi.

Ona dva Amerikanca nisu krila da ih zanima ova scena. Obojica su se kezila pokazujući zube žute od žvakanja duvana.

Barmen više nije imao hrabrosti da se protivi. Slegao je ramenima i sagnuo se pod šank.

Prilično je potrajalo dok ispod šanka nije izvukao jednu bokastu flašu i iz nje napunio čašu, koju je stavio pred Holideja. Po njegovom rezagniranom izrazu videlo se da nije želeo da se prepire s ovim strancem u čijem pogledu je pročitao opasnost.

U tom trenutku se niži od dvojice Amerikanaca odvojio od šanka.

Dok je podigao pogled. Prepoznao je tog čoveka. Setio se da je na jednoj poternici video njegovo lice.

Ovaj momak je u to vreme bio u bekstvu. Pobegao je iz okružnog zatvora države Arizone gde je izdržavao kaznu od deset godina robije.

Dok se sećao da je o ovom momku vladalo mišljenje da je izuzetno opasan. Potezao je kao đavo, a kad je napadao nije imao milosti. Zato su mu dali nadimak Jaguar.

Znači, sada se muvao ovde, na granici, ali na meksičkoj strani.

To je bilo i razumljivo. Jer, ovde je mogao da se oseća potpuno bezbedno, a, ipak, bio je svega nekoliko stotina jardi udaljen od američke teritorije.

Mora da je uživao u toj svojoj situaciji. Između Meksika i Amerike nikada nije bilo nekih toplih odnosa, a naročito ne između policija jedne i druge zemlje. Zato je Jaguar mogao da se šepuri ovde, valjda red, pred nosom američke policije.

Izgledalo je da je i ovde stekao prilično značajnu reputaciju, jer su ga ljudi posmatrali sa respektom kad se odmakao od šanka.

Odjednom, u kantini je nastao tajac.

Onog drugog što je stajao sa Jaguarom Dok nije poznavao.

Međutim, nije mu promaklo da je istog kalibra kao i njegov pri-

jatelj. Bio je čvrstog pogleda, snažan i sigurno brz na revolveru. Inače ga Jugauar ne bi trpeo u svome društvu.

Jaguar je prišao mestu na kome je sedeo Holidej. Međutim, ni je gledao u njega, već se obratio barmenu.

— Zar ja nisam rekao da je taj brendi samo za mene i moje prijatelje? — upitao je. — Izgleda da imaš slabo pamćenje, Miguele! Ovaj dasa ovde ne spada u moje prijatelje, inače bih ti to već rekao.

Meksikanac je bespomoćno slegao ramenima.

— Senjor Jaguar... ja...

Prekinuo je, a u očima mu se ukazao paničan strah.

— Pogrešio si, Miguele — kezio se Jaguar. — Ubuduće da znaš, ne možeš da služiš brendijem svako đubre koje se ovamo dovuče.

Do tog trenutka Dok Holidej je sedeo mirno i pravio se da ne primećuje bandita.

Tada se okrenuo prema njemu i pogledao ga tobož iznenađeno, kao da ga vidi prvi put u životu.

Okrenuo je zatim glavu prema barmenu i upitao ga veoma tihim, ali opasno hladnim glasom:

— Zar svi tvoji gosti tako galame, amigo? Molim te reci im da ima ljudi koji ne žele da slušaju njihova blebetanja.

— Hej, mister... Jesi li ti time mislio... — zgranuto je počeo razbojnik.

— Zaveži! — oštro je odrezao Dok Holidej.

Tek tada se i onaj drugi Amerikanac odvojio od bara i stao pored svog prijatelja.

Meksikanci su počeli da se odmiču prema vratima. Znali su dobro da će ubrzo doći do gužve. U ovom gradu, svi su imali nepogrešivo čulo za takve stvari.

I Dok Holidej je znao šta će se dogoditi. Video je dobro da se ova dvojica neće pomaći od njega, dok ne zapodenu kavgu.

Pretpostavljao je da su njih dvojica dovoljno dugo terorisali Meksikance i da sada neće želeti da se odreknu svog siledžijskog ponašanja. Znao je da su i sada želeli da pokažu kakva su sila.

— Moraćeš da progutaš svoje reči, mister — rekao je Jaguar i netremice gledao Holideja. — Nije se desilo da je neko rekao to što si ti malo čas, a da je ostao čitav. Ja nikom ne dozvoljavam...

— Zar misliš da nekog interesuje šta ti dozvoljavaš? — prekinuo ga je Dok.

Bio je neverovatno miran, a ruke su mu sve vreme počivale na ploči šanka. Izgledalo je da nije svestan opasnosti u kojoj se nalazio.

— Ako nameravaš da još dugo tu stojiš i blebećeš gluposti, mogu ti dati jedan korisnan savet... — dodao je.

— Do đavola! Ja... — planuo je onaj drugi bandit.

U tom trenutku, Jaguar je pose-

gao za oružjem. Bio je brz kao munja.

Cev njegovog revolvera se već po dizala iz futrole, kada je Holidejeva ruka sevnula.

Teški niklovani „linkoln" zagrmeo je, a iz njegove cevi je sevnuo plameni jezik.

Metak je pogodio bandita u rame i verovatno mu smrskao kost.

Bandit nije uspeo ni da jauknе, a „linkoln" je zagrmeo još jednom.

Drugi bandit se uhvatio za grudi i iznenađeno razrogačio oči. Zatim je lagano skliznuo na pod, a revolver koji je držao u ruci opalio je i razmrskao jednu flašu iznad barmenove glave.

— Ti prokleta nalickana skitnice! — siktao je Jaguar, držeći se za ranjeno rame. — Nemoj misliti da ćeš se izvući tako lako. Svakog trenutka moji momci će uleteti u kantinu, a ti ćeš izgledati kao da su te samleli u mašini za meso.

— Bolje se brini za sebe. Ne verujem da ćeš više biti u stanju da barataš revolverom — rekao je Dok mirno. — Biće pametnije da požuriš i potražiš nekog lekara da ti sredi tu ranu.

Neko naglo komešanje opomenulo je Doka.

Vešto se okrenuo, nekako ukoso, tako da je jednim pogledom mogao da obuhvati celu salu, uključujući i ulazna vrata.

A vrata su se tog trenutka otvorila sa treskom i ostala da se ljuljaju.

Prisutni Meksikanci već su se bili razmakli. U kantinu su uletela dva revolveraša.

Zastali su samo na tren, kao da im je bilo potrebno izvesno vreme da shvate situaciju ili da im se oči naviknu na polumrak prostorije.

Zatim su, istovremeno potegli revolvere.

Ali, zastali su na pola pokreta.

Neverovatnom brzinom, kao nekom čarolijom u rukama elegantnog stranca zablistali su revolveri. Cevi su bile uperene u njih.

Revolveraši su se pogledali zapanjeno. Nijedan nije uspeo da vidi kada je stranac potegao revolvere.

— Zar vam je toliko stalo do gužve, momci? — rekao je Dok nemarno. — Na vašem mestu pripazio bih da...

Nije mu promakao bljesak u očima jednog bandita. Skrenuo je pogled za njegovim očima.

Ranjeni Jaguar se podigao uz šank i kao panter se spremio za skok.

Pokret Doka Holideja više je ličio na trzaj, koji ga je okrenuo prema napadaču.

A kada mu je bandit bio već sasvim blizu i zamahnuo zdravom rukom u kojoj je držao nož, Dok se bukvalno presavio u struku.

Ponet inercijom, bandit je naleteo na šank.

Onda se Dok ispravio i sa osmehom na licu zgrabio bandita za noge i strmoglavio ga preko šanka.

Padajući, Jaguar je lupio glavom policu sa punim bocama koje su se, s užanim treskom sručile na pod, prosipajući uz put svoju sadržinu.

Jaguar je ostao nepomičan na podu.

Sve se to odigralo za nepun tren, taman toliko da ona dvojica repetiraju svoje revolvere.

Zvuk metala je opomenuo Doka i on se naglo okrenuo.

Dva puta je sevnuo „linkoln" u ruci kockara i oba razbojnika su se sručila na pod, dok im se u očima ogledala neverica.

Jedan od bandita je bio ranjen u grudi ali ne smrtno, a drugi u ruku sa kojom sigurno više neće moći da poteže revolver.

Prisutni Meksikanci nisu nikad videli toliko pucnjave i toliko momaka izbačenih iz sedla za tako kratko vreme. Mnogi od njih ne bi smeli da se zakunu da su uopšte i videli revolvere.

Zato su sada sa nekom pobožnom tišinom posmatrali Doka Holideja koji se hladno, kao da se ništa i nije dogodilo ponovo okrenuo prema barmenu.

Ćelavi Meksikanac je bio sav iz bezumljen. Očajno je kršio ruke gunđajući nešto kroz zube od čega je Dok razumeo samo to da on jadikuje zbog štete koju mu je naneo Jaguar kada je srušio policu sa bocama.

I zaista, na desetine razbijenih boca iz kojih je curila tekila i pulkve ležalo je na podu.

A usred tog doma bio je još uvek onesvešćen Jaguar.

— Ah, senjor! — jadikovao je Meksikanac. — Ko će sve ovo da plati?

— Neka ti plate ovi razbojnici — bio je besan Dok. — Sad bar neće moći da te opljačkaju, kad budeš zatvarao ovu svoju jazbinu.

XIII

Opet se našao na užarenom asfaltu pred kantinom. Nije imao ne rava da čeka da se barmen osvesti i eventualno shvati da treba da mu natoči piće.

Prišao je svom Migu i potapšao ga po vratu. Vinuo se u sedlo i lagano krenuo prema mostu.

Dva meksička vojnika koji su čuvali most s ove strane Rio Grande bili su zabavljeni dobacivanjem komplimenata nekim senjoritama, pa nisu ni primetili njegov dolazak.

Na pucnjavu u kantini nisu obraćali pažnju. To nije bilo ništa neobično u Huarezu, pa ni njih nije uznemiravalo.

Dok Holidej je obo konja i lakim kasom prešao preko mosta.

Sa druge strane međutim, sačekao ga je jedan teksaški rendžer. Stao je nasred mosta i dao mu znak da stane, izvadivši kolt iz futrole.

Taj gest, potpuno nepotreban u ovoj situaciji, razbesneo je Doka.

Zato je malo zategao uzde i obo konja. Životinja je poskočila i po letela pravo na rendžera.

Čovek je imao samo toliko vremena da skoči u stranu kada su kopita snažnog šarca protutnjala pored njega. Skočio je tako nezgodno da se nabio na ogradu mosta i pao.

Kada je ustao, već je bilo kasno. Dok je odmicao u daljini.

Usporio je konja i tek kada se našao pred El Pazom. Nije želeo da uđe u grad s oznojenim konjem kao da je bežao pred nekim.

Znao je da će uskoro El Pazom proleteti priča o okršaju koji je imao u Huarezu i o tome kako je za tren oka sredio četvoricu revolveraša. I to ne ma kakvih revolveraša, već jednog Jaguara koga je poznavao ceo ovaj kraj i pred kojim su se sklanjali mnogi momci vešti na oružju.

Bio je ubeđen da će se, čim to čuju, banditi zainteresovati za njega.

Ali, jedino što je on želeo bilo je da što pre sretne Lua Kendija.

Dok Holidej još uvek nije znao šta se prethodne večeri dogodilo u El Pazu. Nije ni mogao da zna.

Čak ni svi rendžeri iz stanice El Paza nisu znali da je ambicija njihovog mladog kolege Milta Strita dovela u pitanje njihov brižljivo pripremljen plan.

I dok se Dok Holidej približavao centru grada, kapetan rendžera je već dobio obaveštenje da je preko mosta projahao jedan čudan jahač.

Opis toga jahača potpuno se slagao s onim što ga je kapetan primio od šerifa Djuka. Znači, stigao je Ves Šenon.

Zato kapetan nije oklevao ni trenutak. Izašao je iz svoje kancelarije i viknuo:

— Strite!

Pokunjeni Milt Strit se stvorio pred njim gotovo istog trenutka. Kao da je ceo dan bio tu negde pred vratima kapetanove kancelarije i kao da je samo i očekivao njegov poziv.

— Da, ser? — ukrutio se i upitao tiho.

Namršteni kapetan ga je oštro odmerio.

— Stigao je naš čovek, Strite — rekao je kapetan. — Zove se Ves Šenon... Mislim da će uzeti sobu u „Kraljici El Paza". Upoznat si sa zadatkom?

— Da, ser — opet se ukrutio Strit.

Kapetan ga je bezizrazno pogledao.

Milt Strit je malo povio ramena i pokušao da se nasmeši, ali mu se osmeh zaledio na usnama kada je sreo hladan pogled svog pretpostavljenog.

— Na izvršenje, rendžeru! — dreknuo je kapetan.

— Da, ser — kao iz topa odgovorio je mladi rendžer.

Kada ga je malo pre kapetan pozvao, Strit se ponadao da će mu biti oprošteno, ali, sad mu je bilo jasno da nema mnogo razloga da se raduje.

Još jednom je bacio pogled na kapetanovo namršteno lice, okrenuo se na peti i odmaršira. Nije uspeo da vidi osmeh na kapetanovom licu.

Za to vreme Dok Holidej je bio u „Kraljici El Paza" gde je bez problema dobio sobu kakvu je tražio.

Malo veći problem predstavljala je navala dama, koje su inače radile u salunu hotela.

S urođenim šarmom, ali vrlo energično, uspeo je da reši i taj problem. Konačno je dospeo u svoju sobu.

Bila je to lepa i prijatna soba, ali, Dok je prvo prišao prozoru i bacio pogled na ulicu. Proverio je da li ispod prozora ima sims i kakve su mogućnosti za brz izlazak na ulicu i ovim putem.

Isto tako, trebalo je znati, da li neki nezvani gost može da dođe kad ga niko ne očekuje.

Te dve stvari uvek je proveravao kada bi prvi put ušao u neki hotel, pa je to učinio i sada.

Još nije mogao imati pojma da mu ovoga puta to neće biti potrebno.

Ulica je bila puna sveta. Svi su se nekud muvali. Izgledalo je

kao da svi nekuda žure, mada je Doku bilo jasno da će svi oni završiti u nekom od mnogobrojnih saluna, kojih je bilo svuda kao i u svakom gradu Divljeg zapada.

A iz saluna su dopirali neopisiva vika i smeh.

Dok je razmišljao šta da radi. Nije imao pojma kada će se pojaviti rendžeri da stupe s njim u kontakt, ali zaželeo je da to ne bude baš odmah. Ne bar dok ne popije neki brendi, dok ne utoli žeđ, koja ga muči još iz Huareza.

Ali, čim popije jedno piće valja lo bi da se sretne s njima i da što pre krene u potragu za banditima.

Izašao je iz sobe i zaključao vrata za sobom. Onda se uputio ka salunu hotela.

Uz put je hladno odbijao pozive salunskih devojaka, koje su opet nagnule sa svih strana.

Jedna devojka je, međutim, bila naročito uporna. Nastojala je da ga, na svaki način, privoli da joj plati piće.

— Vi ste zaista lepa devojka — nasmešio se Dok — ali ja trenutno imam važnija posla — odbrusio je.

Devojka je napućila usne i dobacila mu.

— Misliš da niko ne zna ko...

Dok ju je tako presekao pogledom da joj se prkosni osmeh zaledio na licu.

— Ja ne bih prodavao pamet, da sam na vašem mestu, gospođice — dobacio joj je Dok, na njoj je bilo jasno da će biti bolje da zaboravi ovu epizodu.

Kao da se ništa nije dogodilo, Dok je ušao u salun i ne pogledavši više devojku.

Prišao je baru i naručio viski.

Barmen za šankom je činio neviđene napore da u što kraćem ro ku usluži sve goste.

Salun je bio pun sveta i većina gostiju tiskala se za šankom, pa je sve to ličilo na neku rasprodaju ili besplatnu deobu uzoraka za neki artikal, koji su trgovci često organizovali u ovim gradovima.

Jednim pogledom Dok je obuh vatio celu tu gomilu, a u ogleda lu koje je visilo visoko iznad šanka osmotrio je celu prostoriju iza svojih leđa.

Uto je stiglo i njegovo piće.

Dok je uzeo čašu u ruku, okre nuo se prema sali, a leđima se oslonio na šank.

Lagano je ispijao svoje piće i pogledom kružio po sali. Među okupljenim ljudima nije mogao da odvoji nijednog, koji bi bar po nečemu podsećao na opis Lua Kendija.

Istina, pomislio je Dok, Lu Kendi je mogao da bude i u ovoj sali, ali je isto tako mogao da se nalazi u bilo kom drugom salunu El Paza. Zato će najbolje biti da kre ne u obilazak.

Po onome što je čuo o Kendiju. Dok je znao da ovaj neće oklevati da iskoristi priliku da se negde proveseli i potroši novac.

Iz razmišljanja ga je trgnuo sna žan udarac po ruci u kojoj je dr-

žao čašu sa brendijem i zlatnosmeđa tečnost se prosula po njegovoj nadlanici.

Dok je okrenuo glavu i spazio mladog, visokog čoveka, koji se gurao da se probije uz šank. Bilo je očigledno da mu nije ni na kraj pameti da malo pripazi na prisutne. Zato je i prosuo Dokovo piće.

Još Dok nije uspeo ni da progovori kada se mladićeva noga obuvena u čizmu sa visokom potpeticom svom snagom sručila na njegovo stopalo.

Holidej je reagovao munjevito.

Samo malo je podigao nogu i njome potkačio mladićevu koja se upravo dizala.

Mladić je izgubio ravnotežu i zateturao se. Pružio bi se koliko je dug da se ispred njega nije našao šank i zadržao ga.

— Do đavola! — viknuo je mladić i pogledao besno Doka Holideja. — Šta misliš, ko si ti?

Dok Holidej ga je samo pogledao. Bilo mu je jasno da mladić traži kavgu i da ga je namerno isprovocirao. Pitao se samo, šta li navodi žutokljunca na takav pos tupak. Jer, mogao se zakleti da ga nikada nije video.

— Hej, nalickani majmune, tebe pitam? — vrisnuo je mladić. — Šta se kog đavola, guraš? Zar te nisu naučili da se pristojno ponašaš, kad se već tako lepo obučeš?

Prisutni kauboji i rančeri koji su bili glavni gosti ovog lokala, prasnuše u smeh posle ovih reči, što je mladića okuražilo.

— Šta misliš, mustro, koga si gurnuo? — pokušao je da se unese u lice Doku. — Koga?

— Tebe — hladno je odgovorio Dok.

— Do đavola! Onda, očekujem tvoje izvinjenje! — zagalamio je mladić.

— Samo čekaj — odvratio je Dok nemarno.

Interesovalo ga je šta je razlog celoj ovoj gužvi. A znao je kako će to i doznati. Lagano mu je okrenuo leđa i naslonio se rukama na bar.

U ogledalu je video kako se mladić besno uspravio i poleteo na njega. Pesnicu je podigao visoko, spremajući se da ga udari za vrat.

Budući da je bio lekar, Dok je izvanredno dobro poznavao sve ose tljive nerve čovečjeg tela. Znao je kako da jednim udarcem reši bitku i smiri ovog mladog napasnika.

Još uvek okrenut leđima sačekao je da mladić priđe sasvim blizu, a zatim se munjevito okrenuo, a ruka mu je sevnula.

Bridom dlana pogodio je mladića u samo grlo.

Mladić je samo malo trgnuo glavom, zakrkljao je kao da se guši i lagano se, kao prazna vreća, sručio na pod.

— Uuuu! — tup potmuo uzvik prošao je, salom, koja se odjednom umirila.

Dok Holidej se okrenuo prema baru kao da se ništa nije dogodilo i klimnuo glavom barmenu da mu

ponovo napuni čašu, što je ovaj odmah i učinio, a u očima mu je zaiskrio šeretski osmeh.

Potrajalo je izvesno vreme dok mladić na podu nije došao svesti.

Lagano i s mukom, podigao se na noge otresajući glavom kao da je hteo da malo razbistri maglu, koja mu je još uvek lebdela pred očima.

— Stavi hladan oblog na grlo, pa ti neće ostati modrica — dobacio mu je Dok hladnokrvno.

— Idi do đavola sa svojim savetima! — odvratio mu je mladić besno. — Naučiću te da se sledeći put više ne praviš tako pametan.

Već u sledećem trenutku posegao je za revolverom.

U sali je nastao tajac. Svi su bili uvereni da elegantnom strancu nema spasa, jer je obema rukama bio naslonjen na šank. Neće uspeti ni da se okrene, a u mladićevoj ruci će zalajati revolver.

Ali, tada su svi zinuli. Kockar je stupio u akciju.

Samo se malo zalepršao peš njegovog kaputa. Prisutni nisu uspeli ni da vide pokret kojim se veliki niklovani „linkoln" našao u njegovoj ruci.

Tamni otvor cevi našao se uperen u mladića, koji se odjednom ukočio sa revolverom dopola izvučenim iz futrole. Situacija je bila krajnje kritična i sasvim neočekivana.

— Spustite svoje revolvere momci — začuo se u tom trenutku glas s ulaza u salun.

Mora da je mladić zahvaljivao sudbini što mu je poslala spasioca. Iako je još uvek bio užasno bled, nije mogao da sakrije koliko je zadovoljan.

Pogledavši krajičkom oka prema vratima, Dok Holidej je spazio visokog čoveka sa metalnom značkom teksaških rendžera na grudima.

— Čini mi se da sam stigao na vreme, da sprečim gužvu — govorio je rendžer besno, prilazeći im.

Ali, taj besni ton nije prevario Holideja. On je shvatio da je ovo veza, koja je trebalo da ga nađe kad stigne u El Pazo.

Malo se namrštio kada je pomislio da je verovatno ovaj mladić poslat da inscenira svađu, kako bi rendžeri imali priliku da ga uhapse. Ali zelen je za takav posao. Malo pre se istinski naljutio i dobro je što nije imao vremena da izvuče revolver. Sad više ne bi imao priliku da leči modricu na vratu.

Ovi rendžeri baš ne bi mogli da se pohvale pameću, mislio je Dok. Onda je čuo čoveka sa značkom.

— Uperili ste revolver na čoveka — govorio je rendžer. — To mi ovde baš ne volimo. Molim vas da obojica pođete sa mnom do moje kancelarije.

Šta li je sad ovo, pomislio je Dok. Valjda me neće strpati i u zatvor? Stvarno su maksimalno iskomplikovali stvar.

On nije mogao da sanja kakvo ga iznenađenje čeka u rendžerskoj kancelariji.

U zatvoru je već bio jedan zatvorenik koji, u stvari, nije trebalo da se tamo nalazi...

XIV

Holidej je mirno vratio revolver u futrolu i klimnuo glavom rendžeru.

Sva trojica su, zatim, izašla iz saluna i uputila se prema rendžerskoj stanici.

Prvi je ušao Holidej, a ona dvojica za njim. Tek tada je rendžer, koji je sprečio tuču i dosada ih pratio, vratio svoj revolver u futrolu. Nasmešio se i prišao Doku.

Mladić sa kojim se Dok malo pre sukobio imao je na vratu crvenu masnicu. Očigledno, još uvek je imao teškoća sa disanjem, iako se trudio da to ne pokaže.

Holidej nije čekao da ga ponude da sedne. Privukao je jednu slobodnu stolicu i spustio se na nju. Čekao je objašnjenje i netremice gledao u rendžera, koji ga je doveo u stanicu.

— Kada mi je šerif Djuk rekao da će me rendžeri potražiti da bi uspostavili kontakt sa mnom, nije pomenuo ovako ljubazan doček.

Pokazao je rukom prema mladiću.

— Ovaj momak mi je prišao zaista neprimetno — rekao je i iskrivio usta u grimasu, koja je jasno govorila šta stvarno misli.

— Rendžer je klimnuo glavom i zagonetno se nasmešio.

— Ja sam narednik Mek Gvajr — rekao je. — Ovaj mladić je, ta kođe, rendžer. Zove se Milt Strit, Priznajem da su mu postupci ponekad čudni i nepredvidljivi, mada se i on bavi ovim našim poslom u kome čovek mora umeti da savlada svoje nerve.

Strit je pocrveneo i uhvatio se rukom za grlo, koje ga je sigurno još uvek bolelo. Ali, nije rekao ništa.

— Vi ste dakle Dok Holidej — nastavio je narednik zagledajući Doka. — Vaš opis se sasvim slaže s onim, koji smo dobili od šerifa Djuka.

Holidej kratko klimnu glavom.

— Da, ja sam Holidej. Ali, zar ste morali da pošaljete po mene baš ovog momka? Zar niste mogli da smislite neki bolji način da me dovedete u kontakt sa Kendijem?

Narednik se namrštio i oštro pogledao rendžera Strita. Zatim je protrljao bradu i, uzdahnuvši seo na ivicu stola.

— Žao mi je, Dok, ali Strit je morao da shvati da je ova stvar ozbiljna i da, na neki način, plati ono što je zabrljao.

Dok nije shvatao ništa. Čekao je da ovaj opširni narednik, koji očigledno veruje da je vrlo domišljat, kaže o čemu je stvar.

— Da, da, greške se moraju platiti... — narednik je bio raspoložen da deli lekcije.

Dok Holidej je hladno odmerio narednika.

— On je napravio neku grešku, a mene ste izabrali da ga za to ka znim? — Glas mu je imao metal ni prizvuk. — A šta bi bilo da...

— Hej, čekajte malo — prekinuo ga je narednik. — Kad budete čuli šta je taj tupoglavac napravio, videćete da sam bio u pravu, što sam ga poslao u salun.

Holidej ništa nije rekao. Samo su mu mišići zaigrali na vilici.

— Ispričaj mu Strite — rekao je narednik, obrativši se mladom rendžeru.

Mladić je uzdahnuo, a lice mu se zajapurilo. Podigao je glavu i bojažljivo pogledao u Doka Holideja. Jedino je uspeo da rukama napravi bespomoćan gest.

— Ja... ja sam pratio Kendija — počeo je da muca. — Onesvestio sam ga i dovukao ga ovamo... Sad je u ćeliji...

Holidejeve oči su bljesnule ljutitim sjajem. Onda je skrenuo pogled sa pokunjenog Strita na narednika, koji je klimnuo glavom u znak potvrde.

— Da, prosto da čovek ne veruje, zar ne? Ovaj žutokljunac je mislio da je jedino on mogao da strpa Kendija u zatvor. Nije znao naš plan sa Kendijem, ali mu niko nije rekao da uradi to što je uradio. A uradio je najglupliju stvar na svetu. Učinio nam je medvеđu uslugu, strpavši onog bandita u ćeliju. — govorio je narednik, pokazavši palcem preko ramena u pravcu hodnika sa ćelijama.

Holidej je malo stisnuo usne i pogledao ispod oka u mladića.

Pod tim pogledom ovaj se sav nekako zgurio. Marama kojom je vezao masnicu na vratu govorila je da je on već platio svoju grešku, samo Doku nije bilo milo što je on bio egzekutor.

Na neki način Doku je bilo žao ovog mladića. Jadnik nije imao iskustva, a želeo je da dobro obavi posao. Možda se čak nadao pohvali. A najverovatnije je kriv neko sasvim drugi, ko ga je slao u akciju kao muvu bez glave, ne objasnivši mu ništa ni u slučaju sa Kendijem, ni ovo sada s njim.

Okrenuo se prema narednіku, koji je još uvek sedeo na ivici stola i sa zluradim osmehom posmatrao Strita, koji se nije znao šta će sa sobom.

— Mislim da mladić nije sam kriv za sve što se dogodilo — rekao je Dok hladno. — Trebalo mu je objasniti o čemu se radi. A za ovo večeras, baš me interesuje ko je bio tako pametan da ga pošalje u salun? Šta bi bilo da sam povukao obarač?

Narednik je sav pocrveneo. Zaustio je da nešto kaže, ali ga je presekao Dokov ledeni pogled.

— Ako mene pitate, vi lično ste krivi što je Lu Kendi sada u zatvoru. Da, naredniče! — prvi put je planu Dok.

Narednik se uspravio, a šake su mu se čvrsto stile u pesnice. Mišići na vilicama su mu zaigrali. Videlo se da se s mukom uzdržava.

VAJAT ERP SVAKOG 3. U MESECU

Ali, nije rekao ništa. Ćutao je izvesno vreme i zamišljeno posmatrao mladog rendžera. Onda je odmahnuo rukom.

— U redu, Holideje. Mi smo učinili sve što smo mogli da...

— Treba da me zovete Ves Šenon — podsetio ga je Dok resko. — To stalno imajte na umu. Dok sam ovde, ja sam Ves Šenon.

— U redu, u redu — postao je nervozan narednik, ali Dok Holidej se nije obazirao. Želeo je da kaže do kraja šta misli.

— A ako pod ovim što ste mi priredili podrazumevate da ste učinili sve što ste mogli, narednič̆e, sumnjam da ćete imati uspeha u daljoj istrazi. Dosada je trebalo učiniti mnogo više. I evo sada, nas dvojica se nadmudrujemo, a ona banda je možda već pretopila zlatnike, toliko smo im vremena dali.

Narednik je opet progutao knedlu.

— U redu, to je sve prošlo. Činjenica je da je Kendi ovde, u ćeliji. Šta sad možemo da učinimo? Jedino da i vas strpamo tamo. Naravno, pod imenom Ves Šenon, a pod optužbom da ste izazvali nered u salunu.

— Ako se ne varam, to je i bio vaš plan. Zato ste i poslali Strita da me provocira?

Narednik je slegao ramenima.

— Koliko je dugo Strit ovde u El Pazu? — upitao je Holidej gledajući mladića.

— Oko tri nedelje — odgovorio je brzo Strit, pre nego što je narednik uspeo da odgovori. Nije umeo da sakrije da je ponosan zbog toga.

Holidej ga je pogledao klimajući glavom.

— I ja se kladim da je tvoja značka najsjajnija od sviju u ovoj stanici. Siguran sam da i spavaš s njom, sinko.

Strit je pocrveneo kao bulka.

— Pa... hm... ja je zaista redovno glačam, i...

Ali, Holidej ga više nije slušao. Besno je pogledao narednika.

— Ja se mogu zakleti da svi prestupnici i kriminalci u El Pazu odavno znaju da je Strit rendžer. I baš njega ste poslali da izazove svađu sa mnom, pa da nas posle obojicu privedete. I šta sad mislite? Da ga ponovo vratite na ulice, gde će se šepuriti svojom značkom?

Narednik je nešto žvakao, krivio lice i nelagodno se meškoljio na svom mestu.

— Pa... ja sam... nekako sam mislio... to baš i ne bi bila najbolja ideja — počeo je.

— Prokleto ste u pravu, da ne bi bila — presekao ga je Holidej.

Okrenuo se zatim mladom rendžeru.

— Žao mi je, mladiću. Neko vreme ćeš morati da deliš ćeliju sa mnom i sa Kendijem.

Strit je izgledao zaprepašćen. U jednom trenutku je otvorio usta da nešto kaže, ali kao da više nije

umeo da govori. Zatvorio je usta i zbunjeno pogledao u naredника, kao da je očekivao pomoć od njega.

— Pretpostavljam da tako mora da bude — rekao je narednik Holideju, ne obraćajući pažnju na mladog rendžera. — Mislili smo da biste vi uspeli da zadobijete Kendijevo poverenje, ako izvesno vreme provedete s njim u ćeliji, sami, Holi... hm... Šenone, ali...

— Sad drugačije i ne može. A imate li još neki genijalan plan?

— Pa, mi smo mislili — pravio se narednik da ne primećuje uvredu — da... mogli bismo da organizujemo vaše bekstvo... Možda bi vas onda Kendi odveo pravo kod Stjuarda i ostalih.

Holidej je duboko uzdahnuo.

— Nadam se da je dovoljno tupav da to uradi. Inače, ideja nije baš najgora. Moglo bi čak i da uspe. Ipak, mislim da ću konačan plan smisliti tek u ćeliji. Da li je neko već pokušavao da stupi u kontakt sa Kendijem?

Mek Gvajr je odmahnuo glavom.

— Ne, nije. Sumnjam da mnogo ljudi iz našeg odreda zna da je on ovde. Osim toga, one zlatnike smo mu izvukli prilično lako. Dobili su ih naši rendžeri na kartama.

— Možda je nešto potrošio pre toga?

— Jeste, ali i to smo pokupili od trgovaca.

— Biće dobro ako zlatnike nije primetio neko ko ima veze sa bandom.

Mek Gvajr je slegao ramenima.

— Šta mislite koliko je dugo bio u opticaju taj novac pre nego što ste ga vi pokupili? — pitao je Dok.

— Pa... ne više od nekoliko dana.

— Samo toliko? — podsmehnuo se Dok narednику koji, očigledno, nije shvatao šta je za to vreme sve moglo da se dogodi i ko je sve mogao da zna, da je Lu Kendi, u stvari, otkrio trag. — Prilično je vremena proteklo. Neko je mogao da primeti specijalni znak na zlatnicima. To nije sigurno, ali moramo računati i sa tom mogućnošću.

— Pa, Lu je kod nas — iscerio se Mek Gvajr.

— To me i brine. Ako neko javi Stjuardu da je Lu ovde, u El Pazu i da je trošio novac moglo bi se desiti da uskoro ovamo stigne nekoliko njegovih momaka da se pobrinu za njega. A znate li kako se banditi brinu za one koje ih izdaju?

— Valjda ne mislite da bi se usudili da ga izvuku iz ćelije — nasmejao se Mek Gvajr ironično, kao da je Dok rekao najveću glupost na svetu.

Holideju je došlo da raspali šamar ovom nedotupavnom rendžeru, koji mu je već i ovako dovoljno zamutio situaciju i samo ga zadržavao.

Ipak, savladao se i što je mirnije mogao objasnio mu ono što je Mak Gvajr trebalo da zna.

— Ne mislim da bi se toliko iz-

lagali opasnosti. Uostalom, on im više i nije potreban. Jednostavno, naći će načina da ga ubiju. Stjuard nema mnogo milosti prema onima koji prekrše njegovo naređenje. A ja mislim da je Kendi učinio baš to, kada se dokopao tih zlatnika.

Ustao je sa stolice i spremio se da krene u ćeliju. Onda se opet obratio narednіku.

— Nego, razmišljam nešto o mladiću... Stritu — rekao je. — Zašto da ga zatvaramo u ćeliju?

— Pa, šta da radimo s njim? On je prekršio...

— Pošaljite ga u grad, a proširite vest da je on namerno izazvao čuvenog revolveraša Vesa Šenona, da bi ga kasnije strpao u zatvor.

— Nije loša ideja — složio se narednik.

— Samo se potrudite da ta vest prostruji gradom što pre. Dečak će postati pravi heroj, a vi ćete moći da se pohvalite kako ste zatvorili opasnog revolveraša.

Narednik je nekoliko trenutaka razmišljao o tome, a zatim je klimnuo glavom.

— Da, mister Holideje... Ideja je zaista dobra.

— Pre svega zaboravite moje pravo ime, a drugo, možda ne bi bilo, baš najpametnije da neko u gradu primeti da je Strit nestao. Ko zna ko se sve muva ovuda i zašto.

Dok je to govorio Holidej je skinuo svoj opasač na kome su bili njegovi čuveni „linkolni", sa drškama optočenim slonovačom.

— Na žalost, od ovog moram da se rastanem, bar neko vreme — rekao je. — Ne bi baš izgledalo normalno da uđem s njima u ćeliju.

Prišao je zidu u koji je bila zabijena jedna kuka i tamo okačio svoj opasač.

— Dobror, hoće li već neko da me povede u ćeliju? — upitao je tada predstavnike zakona, koji su ćutali i posmatrali ga.

— Zatvorenik je u ćeliji sa dvorišne strane — trgao se Mek Gvajr.

Uzeo je ključeve sa table na zidu i pogledao Strita koji je tu stajao premeštajući se s noge na nogu, kao da još uvek nije mogao da shvati šta se, stvarno, sve dogodilo.

— Pođi i ti sa nama, Strite — pozvao ga je. — Drži sve vreme revolver uperen u Holireja. Tako će izgledati verodostojnije.

Strit se tek tada osvestio. Pogledao je prvo narednika, a onda Holideja, kao da ih vidi prvi put.

Zatim je stupio korak u stranu i izvukao revolver iz futrole.

U tom trenutku, na licu mu je bio takav izraz kao da je zaista i želeo da i upotrebi oružje, koje je držao u ruci.

Pre nego što su prišli vratima, Holidej je još jednom zastao.

— Samo trenutak, momci. Nešto sam zaboravio. Ja očekujem neku poruku, pa ako je stigla, mogli biste da mi je date, pre neto

što se nađem sa druge strane brave.

— Ah, zaboga! — udario se narednik po čelu. — Zamalo da zaboravim.

Prišao je stolu i iz fioke izvadio žuti koverat. Pružio je Holideju telegram.

Kockar je malo začuđeno podigao obrve, kada je video ime pošiljaoca.

Kejt Hamers, njegova prijateljica. Šta li je to ona imala da mu javi, pitao se.

Otvorio je koverat i pročitao:

„Stigao telegram od Matilde za tebe stop, Tomas se oporavlja stop, za starog Metjusa ne veruje da će preživeti stop, Čuvaj se stop pozdrav od Djuka i Kejt".

Na Holidejevom licu nije moglo da se pročita šta je osećao u tom trenutku. Samo je malo nabrao obrve i krenuo prema vratima, koja su vodila u hodnika sa ćelijama.

Dva rendžera su, ćuteći, pošla za njim.

XV

Lu Kendi je seo na ivicu tvrde zatvorske prične i pogledao na drugu stranu ćelije.

Tamo se, na isto takvom leža ju, ispružio čovek koga su doveli malo pre. Čuo je da ga zovu Ves Šenon a to ime mu nije bilo poznato.

Čovek je ležao na leđima sa rukom pod glavom i sa savršenom mir nоćom duvao uvis guste oblake mirišljavog dima svoje „vidržinije".

Kendi ga je osmotrio pažljivo. Nikada ranije nije čuo za Šenona.

Međutim, kad su ga malopre doveli, nije baš bio miran i nastalo je malo gušanje sa stražarima. Tom prilikom jednom rendžeru je ispala neka ispresavijana hartija iz džepa i zaustavila se kraj Luove noge.

Nije bilo teško sakriti je stopalom. A onda, dok su stražari gurali novog zatvorenika prema ležaju, on je zgrabio.

Bila je to poternica za Vesom Šenonom.

Ono što je Lu tamo pročitao, impresioniralo ga je. Izgledalo je da je taj Šenon prilično opasan čovek. Ali, Lu je i voleo da se druži s opasnim ljudima.

Postojala je samo jedna stvar, koja ga je uznemiravala. Pitao se da nije Stjuard poslao Šenona ovamo, da ga likvidira. To je bio uobičajeni način za rešavanje takvih stvari.

Lu Kendi je bio ubeđen da su Stjuard i Ketlin već obavešteni da je on trošio zlatnike. Takve stvari se nisu opraštale u njihovom svetu.

Poznavao je dobro i Stjuarda, i Ketlina. Znao je da će se potruditi da ga „nauče pameti", kako se to govorilo u njihovom svetu. On je sada bio obeležen čovek i niko od njegovih pajtaša neće želeti da ga sluša. Neće mu ni dati priliku da bar pokuša da se opravda.

Kada je pomislio na to, Lu se sav stresao. Obeležen čovek je već jed-

nom nogom u grobu. Pitao se samo koliku je nagradu obećao Stjuard za njegovu glavu.

Ili, što je još verovatnije, Stjuard je mogao da iznajmi nekog revolveraša, koji bi taj posao obavio vrlo jednostavno. Baš ovako, našavši se s njim u ćeliji, kao što se to dogodilo sa Šenonom.

Pogledao je još jednom u Holideja i pomislio da ovaj nalickani kockar i ubica nije nimalo društven.

Onda je pokušao da stupi u kontakt s njim, ali Dok ga je samo odmerio pogledom i progunđao nešto kroz zube, što bi moglo da znači, da želi da ga ostave na miru.

Šenon je čak izgledao da je ljut, ali i Kendi je bio ljut i prilično izgubljen.

Mučilo ga je što nije na vreme prešao Rio Grande i zaustavio se u Huarezu.

Doduše, ni to nije moglo da mu garantuje da rendžeri ne bi pošli za njim, ako su baš želeli. Jer, mnogo puta se desilo da je neki revolveraš zaspao u hotelu u Huarezu, a jutro dočekao u ćeliji kod redžera u El Pazu. Ipak, takve stvari se nisu dešavale pod okriljem zakona, pa nije verovatno da bi baš on bio takav baksuz.

A ovaj Šenon ga je sve više nervirao.

Nervirao ga je način na koji je ležao i posmatrao tavanicu ćelije, ne mičući se i ne okrećući glavu ni levo, ni desno.

I što ga je više posmatrao, sve je više dobijao želju da ga raspali pesnicom po tom uobraženom licu i da mu pokaže da ni on nije niko i ništa, da bi se neko pravio da ga ne primećuje.

Ali, Dok Holidej je ćutao. Znao je da će Lu Kendi pobesneti čekajući da padne prva reč.

A Lu Kendi je samo duvao. Nije čak ni dotakao hranu, koju su mu rendžeri doneli.

Onda je uhvatio Šenonov pogled i sav se sledio. U tom pogledu je bilo nešto tako britko i ledeno da su čoveku morali da prođu žmarci kroz kičmu.

Trajalo je to samo trenutak, pa se opet Šenonov pogled vratio na onu tačku na tavanici.

Bilo je to previše. Lu Kendi više nije mogao da izdrži.

— Hej Šenone! — uzviknuo je razdraženo.

Holidej se nije pomerio, niti je i jednim znakom pokazao da ga je čuo.

Mirno je povukao dim i pustio nekoliko plavičastih kolutova prema tavanicu.

— Hej, Šenone! — ponovio je Kendi.

— Zaveži! — odbrusio mu je Holidej sa dosadom u glasu.

— Slušaj, samo sam želeo da ti...

— Zaveži, rekao sam.

Sada je Holidejev glas bio oštriji nego ranije.

— Pa...

— Zar ti ne uviđaš da neko ne želi da razgovara s tobom?

Kendi je bio zgranut, a Dok je nastavio:

— Zar misliš da svi baš moraju da uživaju u tvome društvu? Zašto

me, jednostavno, ne ostaviš na miru i ne brineš svoju brigu?

Za Kendija je to bilo previše. Čvrsto je stisnuo usne i ustao.

Lagano, u raskoraku, prišao je Holidejevom krevetu i stao tako, da ovaj može dobro da ga vidi.

Bahatim pogledom odmerio je odozgo kockara, koji je i dalje ležao sa pokeraškom neprobojnom maskom na licu. Kao da se sve ovo i nije odigravalo u njegovoj blizini.

— Slušaj — progovorio je Kendi — primorani smo da delimo istu ćeliju i trebalo bi da se potrudimo, da se bar malo podnosimo, zar ne?

Holidej je bio iznenađen ovim pomirljivim rečima, iako su izgovorene tonom, koji je najavljivao eksploziju.

Okrenuo je malo glavu i, ne izgovorivši ni reč, dunuo dim pravo u Kendijevo lice.

Plavičasti dim je obavio revolveraševu glavu i napunio mu usta i oči. Suze su mu navrle i Kendi se instinktivno odmakao od Holidejevog ležaja, besno trljajući oči.

— Do đavola! — prosiktao je. — Ti si prokleto, prljavo pseto, znaš li to? Proklet bio! Zar ti ne znaš ko sam ja?

— Sigurno nisi engleski prestolonaslednik, majmune! — odgovorio mu je Dok iskezivši se. — Nisam imao čast da te sretnem ranije.

— Sad imaš čast i to ćeš zapamtiti!

— Jel', a po čemu? I kakve su to tvoje zasluge, džentlmenu?

— Imam ih dosta.

— Možda imaš i svedoka za to — izazivao ga je Dok. — Hteo bih da vidim tu veličinu, koja bi potvrdila tvoju važnost.

— Jesi li čuo za Stjuarda i Ketlina? — planuo je Kendi smatrajući da je ispalio glavni adut.

— Jesam, to su hrabri momci, samo nisu baš tako veliki revolveraši. Da ih, možda, ti ne poznaješ? Možda is i jahao s njima, ha!

— I jesam! Inače ako nisi znao, Ketlin je najbrži čovek u Teksasu!

— Ketlin! — Holidej je izgovorio ovo ime sa neverovatnim prezirom. — Ko je izmislio tu priču da je on najbrži čovek u Teksasu?

Kendi se nasmejao lukavo.

— Da sam na tvom mestu Šenone, ja bih to ime izgovarao šapatom.

— Eh, ali ti nisi na mom mestu — cerio je Dok. A onda se opet uozbiljio. — Sada zaveži i ostavi me na miru već jednom. Misliš da ću poverovati u svaku tvoju reč?

— Prokletstvo! — Kendi je već bio iznerviran i nije više vodio računa šta govori. — Znaš li ti da sam ja učestvovao u onoj pljački u Frisku? To je razlog što trunem u ovoj smrdljivoj ćeliji. Kod mene su pronašli nekoliko od onih zlatnika.

Holidej nije izgledao nimalo impresioniran, kada ga je čuo. Kratkim pogledom je odmerio Kendija.

Onda je lagano, gotovo lenjo, spustio noge na pod ćelije i ostao da sedi na svom ležaju. Bacio je opušak na pod i zgazio ga petom. Sve je to potrajalo.

svakog meseca

DOK HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

— Onda si ti budala — rekao je Dok hladno.

— Ne veća od tebe — dočekao ga je Kendi već oran za svađu. — Čini mi se da nisi u nimalo boljem položaju od mene, iako se praviš važan.

Holidej nije odgovorio. Samo je podigao nogu i snažno udario Kendija u stomak.

Kendi, grdosija od čoveka, zastenjao je i zateturao se nekoliko koraka unazad.

Onda, kao da je dobio vazduh, zaurlao je i poleteo na Holideja.

Međutim, visoki kockar je reagovao brzinom munje.

Izmakao se, a krupni bandit je kao tornado protutnjao pored njega. Svom nsagom je udario o rešetke susedne ćelije i one su zazvečale dovoljno glasno da rendžer, koji je dežurao na drugom kraju hodnika to čuje.

Trenutak kasnije, na čuvarev uzvik dotrčala su još dvojica rendžera. Uleteli su u ćeliju baš u trenutku kada se Kendi dizao na noge i spremao se za novi napad.

Jurnuo je još jednom na Holideja, ali ovaj se ponovo izmakao i snažnim udarcem bridom šake, zakačio ga po vratu.

Tada su već rendžeri uperili revolvere na zatvorenike.

— Dosta je gužve! — uzviknuo je mladi rendžer za kojeg je Holidej čuo da ga oslovljavaju sa Kib.

Kib je oštrim okom odmerio Holideja koga su već ona dvojica njegovih drugova držala na nišanu.

— Baš lepo, Šenone... — rekao je. — Narednik ionako želi da te vidi. Odvedite ga, momci, a ja ću se pobrinuti za Kendija.

Holideja su grubo izgurali iz ćelije, a kada su izašli iz hodnika, Kib je ostao u hodniku i zaključao vrata za njima.

Tada se vratio do ćelije u kojoj je ostavio Kendija. Nameravao je da i nju zaključa, ali se predomislio i zastao. Gledao je u krupnog bandita, koji je trljao potiljak.

— Bolje bi bilo da pripaziš Kendi — rekao je Kib. — Da sam na tvom mestu, ne bih se kačio sa tim Šenonom. On je prilično tvrd orah. Zato je bolje da ubuduće paziš šta radiš. To ti je moj savet, iako mi baš nisi simpatičan.

Kendi je prkosno odmahnuo glavom.

— Nisam ni ja napravljen od šećera, ako si to mislio...

— Ne kažem. Ali, s njim ne možeš da se meriš — rekao je Kib nemarno. — Ja se ne bih kačio s njim ni da sam brz kao Ketlin.

Kendi je odmahnuo rukom.

— Nije on Ketlinu ni za mali prst. Nije ni čvrst kao Ketlin, a ni brz...

— Ipak se priča da jeste... Povlači brzo kao munja. Pre nego što je došao u El Pazo svratio je u Huarez. Tamo je sredio Jaguara. Pričaju da je Jaguar već povlačio obarač, kada je Šenon tek potegao svoj revolver. Šta kažeš na to, ha?

— Koješta! Čista brbljarija... Obično blebetanje. Nijedan čovek

na svetu nije toliko brz. Nemoj mene da učiš šta se može sa revolverom!

— Tako pričaju ljudi koji su to posmatrali. U svakom slučaju, on bi mogao da bude od koristi, ali samo ako ga imaš uz sebe... ali, protiv sebe!... Kažem ti da je bolje da ga ne začikavaš. Nije trebalo da ga izazivaš.

— Hej, pa ja sam prvo pokušao prijateljski. Ali, on je raspoložen za društvo kao zvečarka kad joj staneš na rep.

— Pa... Ipak, ostavi ga na miru. To ti je moj prijateljski savet.

— Do đavola, zar on baš mora da bude u istoj ćeliji samnom. Vidi, sve ostale su prazne — besneo je Kendi prilazeći svome ležaju.

— Dosta nam je što moramo i ovu ćeliju da pazimo — podrugljivo se nasmejao Kib. — Uostalom, narednik je naredio da vas smestimo zajedno. Ja ne odlučujem o tome.

— Nek ide do đavola i narednik! — zarežao je Kendi. — On, valjda, misli da bi bilo zabavno kad bismo jedan drugome povadili oči. A to će i biti, da znaš!

Kib se nasmejao.

— Pretpostavljam da narednik baš to misli i da bi ga to posebno zabavljalo. Olakšalo bi mu posao.

Kendi je opsovao, a Kib je izašao iz ćelije i zaključao vrata.

Zastao je sa spoljne strane i kroz rešetke još jednom odmerio bandita.

— Zapamti šta sam ti rekao — do bacio mu je. — On je opasan. Zato pokušaj da budeš pametan Kendi.

Okrenuo se i pošao hodnikom. Izašao je napolje i za sobom zaključao i ova vrata.

Kada je ušao u Mek Gvajrovu kancelariju, Kib je seo na stolicu i kilmnuo glavom naredniku.

Holidej je sedeo na stolici preko puta narednikovog stola. Pogledao je Kiba.

— Mislim da sam učinio šta je trebalo — rekao je rendžer tiho. — Ako nije totalno glup, shvatiće poruku. Naročito, ako mu vi, Holideje, kažete da ste čuli da mu je Ketlin za petama i da priča da će mu se osvetiti. Smiriće se i moliće vas da mu budete društvo.

— Možda — rekao je ozbiljno kockar. — Na žalost, on je zaista glup. Mada znam da će se uplašiti, jer veoma uvažava i Stjuarda, i Ketlina. Sa puno ponosa mi je rekao da pripada njihovoj bandi.

— Mislim da će uskoro shvatiti da bi bolje bilo da Stjuard i Ketlin to zaborave — nasmejao se narednik.

— Jeste li mu rekli razlog zbog kojeg sam ja zatvoren, narediče? — upitao je Dok. — A vi, Kibe, da li ste rekli zašto ste me doveli ovamo?

— Ne, sem onog da narednik želi da vas vidi.

Holidej je klimnuo glavom i uspravio se u stolici. Pogledao je Mek Gvajra i Kiba.

— Možda ib neki od vas dvojice bio raspoložen da mi napravi modricu na licu?

Rendžeri su ga pogledali zapanjeno.

Međutim, Holidej je bio savršeno ozbiljan. Zatim se na njegovim usnama pojavio osmeh.

— Dobro ste me čuli. Samo, nemojte da skočite obojica u isto vreme.

— Ali... — snebivao se narednik, a Kib nije ni reagovao.

— Pa, valjda treba da postoji neki dokaz da nisam ovde bio na čaju — uozbiljio se Dok. — Ako se u ćeliju vratim sa modricom na licu, neću morati ništa da objašnjavam. Biće dovoljno da uputim neku psovku na vaš račun. A možda će biti dosta ako mi samo nos prokrvari. Hajde naredniče. Da je tu onaj mladi rendžer Strit, on se ne bi kolebao. Nego? Nego, šta je s njim?

— Premešten je — rekao je narednik kratko, prilazeći Holideju s oklevanjem.

— Samo napred, naredniče — hrabrio ga je Dok.

Rendžer je ispružio pesnicu i opalio Doka po nosu udarcem, koji se nimalo nije slagao sa njegovim malopređašnjim kolebanjem.

Holidej je samo odmahnuo glavom. Nije rekao ništa. Iz nosa mu je počela da kaplje krv.

— Oprostite, mister Holideje — rekao je narednik, a kratka senka osmeha zaigrala mu je oko usana.

— U redu je, naredniče. Ovako će biti mnogo lakše sa tim Kendijem. A meni je već dosta čekanja. Želim da se već jednom dočepam te bande.

Kockar je rukom protrljao nos i krv je počela jače da teče.

Kib je ustao i pružio mu maramicu, ali je Holidej odmahnuo glavom.

— Hvala, Kibe. I nemojte žaliti. Možda će i na vas doći red. Drugi put.

— Hm... hm... Ne bih baš voleo da probam — promrmljao je rendžer zamišljeno.

— Otpratite ga do ćelije, Kibe — rekao je narednik ozbiljno.

Kada su se zatvorila vrata za rendžerom i Holidejem, narednik je zastao nasred kancelarije i pogledao svoju pesnicu. Zatim je zamišljeno odmahnuo glavom i vratio se za sto.

XVI

— Ali, zašto te je tako raskrvario? — uporno je ponavljao Kendi, dok je Holidej sedeo na ležaju i maramicom pritiskao nos da zaustavi krvarenje, koje je bilo nepredviđeno jako.

— Može mu se. Hteo je da pokaže ko je vlast, kučkin sin! — gunđao je kockar mračno.

— Mora da je imao neki razlog — insistirao je Kendi očigledno nezadovoljan odgovorom.

Holidej je podigao glavu i iskosa odmerio Kendija. Ćuteći ga je posmatrao nekoliko trenutaka. Izgledalo je da o nečem razmišlja.

Najzad je progovorio:

— Zadnji put, kad sam napao banku, odneo sam preko deset hiljada zelembaća... Nisam uspeo ništa da

potrošim. A bilo je tu i nešto zlatnika, pa...

Kendi je značajno klimnuo glavom.

— Shvatio sam. Rendžeri misle da si i ti... I hoće da znaju gde si sakrio lovu. Jel' tako?

Dok je klimnuo glavom.

— Baš tako.

Nastala je kratka pauza, koju je prekinuo Dok.

— Ali, dočepaću se tog narednika... jednoga dana i tada će prokleti čas kada je ugledao svet!

— Mislim da nećeš imati baš mnogo šanse da to ostvariš — odvratio je Kendi. — U istoj si situaciji kao i ja. Ne verujem da ćeš se izvući odavde.

— Ja ne mislim tako, momče — rekao je Holidej samouvereno. — Još nijedan katanac nije uspeo da me dugo zadrži.

Kendi se nasmejao.

— A šta, do đavola, misliš da uradiš? Da razbiješ ove zidove i da izađeš jedne tamne noći?... — počeo je da pevuši poslednje reči.

Holidej ga je pogledao ozbiljno i tobož zamišljeno.

— A zašto da ne? — upitao je.

Kendi je zatreptao.

— Hrabar si — klimao je glavom. — Samo...

— Do đavola! Nisam baš mislio da raznesem zidove. Mislio sam samo, zašto da, jednostavno, ne izađem napolje?

Kendi se trgao.

— Kako?

— Lepo. Kao što svaki čovek izlazi. Kroz vrata — cerio se Dok.

— U to ne mogu da poverujem.

— U šta ne možeš da poveruješ?

— Da ćeš uspeti da izađeš.

— A, ako uspem? Hoćeš li sa mnom?

— Do đavola, čoveče, naravno da hoću. Zar misliš da mi se sviđa u ovom ćumezu? Samo, ne verujem u tu mogućnost. — Opet mu je splasnulo prvobitno oduševljenje.

— Videćemo — zagonetno je rekao Dok.

Onda je ostavio Kendija da se dosta dugo preznojava razmišljajući o onome što on ima u glavi. Bio je siguran da će Kendi proključati od radoznalosti i nestrpljenja, ali ga je pustio da se krčka.

— I kako si sve isplanirao da to sprovedeš? — nije izdržao i morao je da zapita Kendi.

Ali, Dok nije odgovorio na pitanje. Kao da se tek sada nečega setio pogledao je u Kendija i rekao mu gotvo u poverenju:

— Malopre, u kancelariji, čuo sam kad je Mek Gvajr razgovarao sa jednim rendžerom. Čini mi se da će te interesovati, jer su govorili o tebi. Izgleda da je Ketlin rešio da te „nauči pameti".

Kendi je skoro skočio sa ležaja na kome je do tada sedeo, a lice mu je prebledelo. Bio je beo kao krpa, kao da nema ni kapi krvi u licu.

— Možda bi za tebe bilo sigurnije da ostaneš ovde, a? — upitao je Holidej.

— Đavola! To ne! Ovde sedim kao glineni golub na strelištu. Svakog trenutka neki Ketlinov čovek može da napravi gužvu u gradu i da ga strpaju ovde, kao što su strpali i tebe. Ako izađem, mislim da ću uspeti da umaknem, makar Ketlin i krenuo za mnom.

Holidej je slegao ramenima.

— Ti najbolje znaš. U svakom slučaju, kad vrata budu otvorena, ti odluči...

— A kako, do đavola, misliš da otvoriš ta vrata? — upitao je Kendi već prilično iznerviran. — Možda će ti rendžeri doneti ključ na tanjiru?

— Ne pravi se pametan.

— Pa, kako?

Holidej nije odgovarao. Legao je na ležaj i pritisnuo maramicu na nos. U sebi je opsovao narednika Mek Gvajra.

XVII

Poslednji obilazak ćelija obavljan je negde oko jedanaest i trideset noću.

Taj obilazak je obično vršio samo jedan rendžer, koji je bio na noćnom dežurstvu.

Te noći, na dežurstvu je bio Kib.

Sa malim zakašnjenjem Kib je pošao preko mesečinom obasjanog dvorišta iz glavne rendžerske stanice. Tu su se u to vreme nalazila još dva rendžera, koji su upravo stigli iz patrole po gradu.

Jedan sat njih dvojica će ostati u stanici, a zatim polaze u sledeći obilazak grada. Negde oko dva sata posle ponoći, njih je trebalo da zameni druga patrola.

Kada je Kib prišao zgradi zatvora, iz njene unutrašnjosti dopirala je neka galama.

Najpre je to bilo nešto što je podsećalo na lomljavu, zatim se začuo jauk, pa tupi udarci, i opet jauk.

Kib je požurio vratima i otvorio ih. Ušao je u zgradu i potrčao u osvetljeni hodnik sa ćelijama.

Ugledao je dvojicu zatvorenika kao se žestoko tuku. Ili je to bar tako izgledalo, po onome što se čulo još napolju, na dvorištu.

Holidej i Kendi su zadihani stajali jedan nasuprot drugom. Gledali su se divlje i moglo se očekivati jedino da opet polete jedan na drugog.

— Hej! — viknuo im je Kib, stojeći pored gvozdenih vrata ćelije. — Prestanite! Dosta je bilo svađe!

Baš u tom trenutku, Kendi je poleteo na Holideja. Izgledalo je da njih dvojicu ne interesuje ništa drugo sem tuče.

Rendžer je izvadio kolt i opalio jedan metak u vazduh.

Međutim, ni pucanj revolvera nije mogao da opomene zatvorenike i da ih natera da prekinu tuču.

Oklevajući, rendžer je uzeo svežanj ključeva, koji mu je bio zakačen za pojas. Otvorio je vrata ćelije i ušao unutra. Revolver je držao spreman u ruci.

Oprezno je prišao dvojici zatvorenika, koji su bili zaokupljeni tučom i vrebao je pogodan trenutak

da jednog od njih umiri udarcem revolverske cevi.

Ali, potpuno neočekivano, dva zatvorenika su se rastavila i u istom trenu obojica skočila na stražara.

Kib je shvatio da je učinio grešku, što je ušao u ćeliju.

Pokušao je da uzmakne, ali je bilo kasno. Kendi ga je zgrabio sa strane i sabio ga u ugao ćelije. Stegao ga je snažno i ugrizao ga za ruku u kojoj je držao revolver.

Revolver je poleteo u drugi ugao prostorije.

Rendžer je samo jeknuo, kad ga je Kendi pribio uz zid, udarivši mu glavom o kamenu ploču. Oči su mu se zamutile, a kolena klecnula.

Kao da je zaboravio gde je, Kendi je potpuno prestao da vlada sobom. Udario je rendžera kolenom u stomak, a kada je ovaj već potpuno skljokan ležao na zemlji, on ga je još nekoliko puta udario po licu.

Kib više nije bio pri svesti, a da jeste morao bi da prizna sebi da se prilično izglupirao što nije poslušao naređenje. Bilo bi dovoljno da je samo tobož nanišanio kroz rešetke i da se sve ostalo dogodi kako je predviđeno.

Kendi se toliko bio ostrvio da ga je Holidej jedva doveo svesti. Bilo je potrebno da ga dobro prodrma nekoliko puta da bi ga jedva odvratio od rendžera.

— Ne gubi vreme na njega! Zar ne vidiš da je gotov? — procedio je ljutito.

Zatim se osvrnuo za revolverom. Video ga je u isto vreme, kad i Kendi.

Ogromni bandit gurnuo je Holideja i bacio se prema koltu, koji je ležao dosta daleko od onesvešćenog rendžera.

Međutim, nije mogao da se meri sa brzinom kockara čiji su refleksi bili besprekorni.

Kao mačka Dok se sklupčao na leđima, podigao nogu i dočekao Kendija u trenutku, kad se ovaj stuštio na revolver. Udario ga je posred lica.

Razbojnik je jeknuo i otkotrljao se u stranu. Međutim, ni on se nije lako predavao. S mukom se podigao i taman se spremio da skoči na kockara, kada je zastao u pola pokreta i ukočio se.

Revolver je već bio u Holidejevoj ruci, a njegova cev je bila uperena tačno u Kendijev stomak.

Kockar je s ledenim mirnom posmatrao razbojnikovo lice. Zatim je njegov prst lagano zategao obarač.

Kendi je iznenada promenio izraz lica i pružio obe ruke ispred sebe.

— U redu! U redu — povikao je žurno. — Neka revolver bude kod tebe. Samo polako, Šenone. Pa, mi smo partneri, zar ne?

Holidej ga je posmatrao još nekoliko trenutaka, a zatim je njegov prst na obaraču popustio pritisak.

— Partneri — ponovio je. — Zasada... Hajdemo.

Iz razbojnikovih grudi oteo se uzdah olakšanja.

Preskočili su preko nepomične Kibove prilike i kroz hodnik pojurili u dvorište.

Nije bilo drugog izlaza na ulicu, osim kroz glavnu zgradu rendžerske stanice. A to nije bilo nimalo prijatno.

Celo dvorište je bilo ograđeno kamenim zidom, visokim deset stopa i širokim dobre dve stope. Gornja površina zida bila je gusto posuta krhotinama stakla, tako da se niko ne bi usudio da tuda beži.

— Verovatno će biti pucnjave — rekao je Holidej mirno. — Mislim da se u ovom času u stanici nalaze dva rendžera.

— Pa... — Kendi je progutao knedlu, koja mu je zastala u grlu. Nervozno je otro znojave dlanove o pantalone. — Ja... Biću spreman, kad ti kažeš...

Holidej je klimnuo glavom.

Sasvim nečujno je otvorio stražnja vrata zgrade i tiho stupio unutra.

Kendi je isto tako nečujno kliznuo za njim.

Da ih je neko video, pomislio bi da su dva Indijanca, jer samo oni umeju da hodaju tako, bez šuma.

Oprezno su pošli hodnikom, koji je vodio do vrata kancelarije i već su sasvim jasno mogli da čuju glasove rendžera koji su se nalazili unutra.

A rendžeri su razgovarali o nekoj tuči u obližnjem salunu, koju su morali da smire malopre, dok su patrolirali gradom.

Holidej je prepoznao glas naredni ka Mek Gvajra.

Okrenuo se kad ga je Kendijeva ruka dotakla po ramenu. Na svetlosti mesečine, koja je prolazila kroz otvorena vrata pokušao je da shvati šta Kendi hoće.

Ovaj je rukom pokazao prema otvorenim vratima kancelarije preko puta one u kojoj su bili rendžeri. Kroz nju su morali da prođu da bi stigli do vrata, koja su vodila na ulicu, u slobodu.

Holidej je malo izvio vrat i pogledao, a onda klimnuo glavom.

Čutke su pošli.

Klizeći pored zida kao senka, Holidej je već stigao do vrata, kada je čuo Mek Gvajrov glas.

— Bolje je da odem da pogledam šta je to zadržalo Kiba — rekao je narednik. Po načinu na koji je to izgovorio, osećalo se da se polako diže sa stolice.

U sledećem trenutku, narednik je stupio u hodnik, ali nije imao vremena ni da se začudi što vidi ovde Holideja i Kendija. Po planu, njih dvojica su već trebalo da izađu.

Mahinalno se mašio revolvera i Dok je morao munjevito da reaguje.

Ne oklevajući, podigao je kolt, koji je malopre uzeo od onesvešćenog Kiba i opalio.

Udarac je bio toliko jak onako iz blizine da se Mek Gvajr zateturao i prevalio se nazad u kancelariju, a dopola izvučeni kolt pao mu je nazad, u futrolu.

Kao za pakost, na putu mu se našla stolica. On se preturio preko nje i ostao tamo da leži.

Jednim skokom, Holidej se našao u kancelariji.

Kolt u njegovoj ruci zagrmeo je još dva puta, kada je rendžer koji je

sedeo za stolom, posegao za revolverom.

Mladi rendžer se u mestu zaustavio i kao odbačen nekom čudnom silom poleteo nazad. Udario je leđima o zid, a zatim zamlatarao rukama. Sručio se na pod, kao da je neko podsekao noge pod njim.

Holidej je potpuno mirno oduvao dim, koji se dizao iz cevi njegovog revolvera.

Onda je, u širokom luku, bacio kolt pored rendžera koji se nije micao.

Okrenuo se na peti i priskočio kuki na zidu na kojoj je visio njegov vlastiti opasač sa revolverima. Skinuo ga je i pripasao.

Bio je zadovoljan kad je osetio njihovu težinu. Tim pre što je znao da su napunjeni pravim mecima, a ne ćorcima kao onaj što ga je uzeo od rendžera Kiba.

Međutim, zadovoljstvo je trajalo kratko.

Tog trenutka Kendi je priskočio rendžeru koji je još nepomično ležao na podu.

Iako je delovao glomazno i nespretno, neverovatno brzo je skinuo rendžerov opasač i stavio ga oko svojih kukova.

U magnovenju, Holidej je shvatio sve. Gotovo istovremeno sa Kendijem, potegao je revolver. Ipak, prekasno. U prostoriji je odjeknuo pucanj. Rendžerovim telom je prošao trzaj.

Sada je otvor cevi Holidejevog „linkolna" bio uperen u Kendija, koji je sa strahom u očima koraknuo unazad.

Dok Holidej je stisnuo usne i videlo se da se s mukom uzdržava da ne saspe ceo šaržer u banditov stomak. Ledenim pogledom streljao je Kendija, ali, više ništa nije mogao da učini. Samo Kendi je mogao da ga odvede do Stjuarda.

Razbojnik je rukom pokazao na rendžera koji je ležao pored stola.

— Pokrenuo se, pa sam morao da ga dovršim — rekao je, a Holideju je samo ostalo da napravi grimasu. Čovek je zaista bio mrtav i to ne svojom krivicom.

Holidej bi najradije sasuo ceo šaržer u Kendija, ali time bi cela njegova misija izgubila svaki smisao. Zato je još jednom stisnuo zube i ćutao. Sad mu je jedino bilo važno da smiri ovog ludaka Kendija.

Naravno, kada su on i Mek Gvajr pravili plan za ovo veče, nisu mogli da predvide i jednu ovakvu stvar. Ali, rizik je postojao i s tim su morali da se pomire. Nisu mogli sve da predvide, kao što nisu mogli da znaju, da li će Holidej prvi uspeti da se dokopa Kibovog revolvera.

Mogao je to da bude i Kendi. A onda, stvar bi mogla da krene sasvim drugim tokom.

Da je Kendi ščepao Kibov revolver, verovatno bi prvo pokušao da ubije rendžera, a onda i Holideja. Brzo bi shvatio igru sa ćorcima i ceo plan bi propao.

— Hajdemo — rekao je oštro Holidej. Zgrabio je Kendija za rame i povukao ga prema vratima.

Preskočili su preko narednika Mek Gvajra i požurili na ulicu.

XVIII

Najzad je i ta epizoda završena. U stvari, tek sada počinje prava potera i tek sada je glava stavljena u torbu. Toga je Dok bio savršeno svestan. Ali, u njegovoj prirodi bilo je da izaziva sudbinu.

Preko puta ulice pred prodavnicom mešovitom robom gde se inače točilo i piće, nije bilo nikoga. U ovo doba prodavnica je zatvorena, pa zato i kraj prečke pred njenim vratima nije bilo konja, kao obično. Sem jednog, koji je izgledao kao da je tu zaboravljen.

Dešavalo se to u gradovima Divljeg zapada, da tako neki kauboj pretera s pićem, pa ne bude u stanju ni o sebi da brine, a kamo li o konju...

U svakom slučaju, Holidej se nadao da će Kendi to pomisliti.

Inače, on se složio sa Mek Gvajrom da bi bilo previše kad bi se na ulici nalazila dva konja. Sve je trebalo da izgleda normalno i što je više moguće, kao slučajno.

Dok Holidej se vinuo u sedlo. Osetio je kako je životinja poskočila, kada je Kendi skočio iza njega.

Sve to, ipak, nije moglo da pređe sasvim tiho. Konj je zarzao i počeo da se propinje. Dok je jedva uspevao da ga savlada.

Na okolnim kućama počela su da se otvaraju vrata i prozori.

Neko ih je ugledao i počeo da viče. Sa jednog prozora čak su pripucali na njih, ali njih dvojica nisu imali vremena ni da pogledaju odak le su ispaljeni meci.

Holidej je žestoko obo konja koji je poleteo kao strela.

Čak ni kada su izašli iz grada, dugo nisu smanjivali tempo.

Holidej se plašio da bi neko mogao da podbuni ljude, da krenu u poteru za njima u uverenju da jure konjokradice. Sada mu nije bila potrebna takva petljavina.

— Hej, granica je u onom pravcu! — viknuo mu je Kendi u samo uho, pokazujući rukom nalevo, shvativši da je Holidej skrenuo konja udesno.

— Ne brini — odgovorio je Holidej. — Bolje je ovako. Dok mi stignemo do mosta, on će već biti blokiran. Zato mislim da je pametnije da pođemo u brda, a onda da se uputimo u srce Teksasa. To je poslednja stvar, koju oni očekuju da ćemo uraditi.

Kendi nije rekao ništa. Samo se malo čvršće uhvatio za sedlo kada je konj zatutnjao kopitama po utabanoj zemlji i uputio se u noć, ostavljajući za sobom El Pazo.

Upravo se bližila zora kada je Holidej zategao uzde i zaustavio zamorenog konja na uzvisini sa koje se pružao izvanredan pogled na divlji predeo oko njih.

U podnožju uzvisine tekao je potok, čija se srebrna traka gubila daleko na horizontu.

Oba čoveka su bila prilično umorna. Na konju se, takođe, videlo da je premoren.

Holidej je najpre odmorio životinju. Onda je odveo do potoka i dozvolio joj da se napije.

I on, i Kendi su ugasili žeđ bi-

strom vodom. Zatim su seli pod jedno drvo, posmatrajući kako se na istoku rađa zora, a senke oko njih lagano nestaju.

— Hm. Dobro smo ih prešli — nacerio se Kendi s očiglednim olakšanjem.

— Ko zna — tobož se zamislio Holidej. — Možda i nismo. To ćemo uskoro videti.

Kendi je ispod oka odmerio kockara. Opet je izgledao kao da mu sve nije baš najjasnije.

— Ti si zaista đavolski opasan čovek, prijatelju — rekao je otežući.

Holidej nije odgovarao ništa.

— Nisam više siguran ni da je sam Ketlin opasniji od tebe — dodao je Kendi.

U tom času Holidej je izgledao kao da nikad nije sumnjao da je opasniji od Ketlina. Nije komentarisao i ostavljao je Kendija da stvara svoju sliku o njemu.

Onda je ustao i skinuo bisage, koje su bile pričvršćene za sedlo, kako to obično kauboji rade.

Otvorio ih je i njihovu sadržinu istresao na travu. Iskreno je bio zadovoljan što je narednik mislio na sve.

U bisagama je bilo nekoliko komada mesa, koje je Dok podelio sa Kendijem.

Krupni razbojnik je počeo halapljivo da jede, a Holidej je najpre dobro istrljao oznojenu životinju nekom starom košuljom, koju je našao u bisagama.

Zviznuo je konju i odmahnuo rukom, poteravši ga tako prema potoku da pase bujnu travu, koja je rasla na obali.

Vratio se zatim i stao pored drveta.

Tek kada se najeo, Kendi se setio da opasnost nije prošla. Počeo se osvrtati na sve strane, sa neskrivenim izrazom straha na licu.

— Ima li nekog znaka od potere? — upitao je namrštено ugledavši podsmešljiv izraz na Dokovom licu.

— Nema — odgovorio je Dok posle kraće pauze. — Rekao bih da smo im izmakli.

To kao da je umirilo Kendija. Izvalio se pod drvo i stavio ruke pod glavu.

I Holidej je ostavio sebi još nekoliko minuta da se odmori.

Ne sluteći ništa, Kendi je zviždukao neku pesmicu. Imao je potrebu da razgvara, ali Dok nije pokazivao nimalo interesovanja za njega. Zato je zviždukao i gledao pred sebe.

I, zato nije ni obratio pažnju na ono što Holidej radi. A on je uradio baš ono što se u ovoj situaciji najmanje očekivalo.

Prišao je konju i ponovo ga osedlao. To je i Kendiju još bilo sasvim normalno.

Ali, kad se Dok vinuo u sedlo i poterao životinju, Kendi se trgao. Kao oparen je skočio i jurnuo za njim.

— Hej, jesi li poludeo? — povikao je. — Pričekaj! Valjda ne misliš da ću ja pešice!

Holidej se samo malo okrenuo u sedlu, a Kendi se sav ukočio kada je ugledao tamni otvor cevi revol-

vera, koji je kockar uperio tačno u njegov stomak.

Situacija je bila toliko neočekivana da Kendi nije umeo da progovori.

Konačno je jedva promucao:

— Šta, do đavola, to treba da...

— Ti se ne penješ na sedlo... eto, to — rekao mu je Holidej. — Dosta mi je tvoga nesnosnog društva. Ne volim takve uštve kao što si ti. Ovde se razdvajamo.

— Hej, čekaj... Trenutak Šenone! — Kendi je potrčao za konjem koga je Holidej poterao lakim kasom. — Jesi li lud? Ne ostavljaj me ovde!

Holidej se nije osvrtao. Mirno je nastavio da jaše. Jedva primetno je usporio konja i Kendi je, konačno, uspeo da ga stigne.

Dok ga je pogledao ispod oka i jedva se uzdržavao da se ne nasmeje, kad ga je ugledao onako zadihanog i crvenog lica sa koga se slivao znoj.

— Šenone, stani! Proklet bio! — govorio je Kendi besno, ali ne bez prizvuka molbe u glasu. — Predložiću ti nešto, samo stani!

Holidej je pustio konja da još neko liko jardi ide istim tempom, a onda ga je polako zaustavio.

Ruku je nemarno položio na dršku revolvera i hladno posmatrao Kendija, koij je sav zadihan stajao pored konja, trudeći se da povrati dah.

— Da čujem šta imaš da mi kažeš, prijatelju — rekao je oštro. — Samo nemoj smetnuti s uma, da mi ti nisi potreban.

Kendi je podigao glavu prema njemu. Na licu mu se ogledalo uzbuđenje.

— Možda si ti potreban meni — najzad je rekao.

Holidej je mirno odmahnuo glavom i ponovo prihvatio uzde.

— Ja jašem sam. Tako mi se najviše sviđa — dobacio je Kendiju koga je već počela da hvata panika.

I što je još gore, on to više nije mogao ni da sakrije.

Nije to bio samo strah od divljine, iako je ovde mogla da ga nađe neka zalutala puma ili neka druga životinja. Gore od toga je bila mogućnost da ga sretne neki Ketlinov ili Stjuardov plaćenik, ili oni lično. Tada mu, stvarno, ne bi bilo spasa.

— Čečakj! Molim te — najzad je savladao samoljublje Kendi i počeo da moli. — Samo jedan minut...

Klimnuo je zahvalno glavom, kada je Holidej pustio uzde i zastao iščekujući.

— Šenone, ti bi zaista mogao da mi budeš od koristi. To bi ti se isplatilo, veruj mi. Sam si mi rekao da si čuo kako je Ketlin pretio da će mi se osvetiti. A znaš i zašto?

Progutao je pljuvačku kao da mu je bilo teško da prevali preko usana ono što je sada morao da kaže.

— Znaš, prilikom one pljačke u San Francisku, ja sam zadržao nešto zlata... — najzad je rekao.

Na Holidejevom licu nije zaigrao nijedan mišić. Hladno i potpuno nepomično, posmatrao je upaničenog razbojnika.

— Prešao sam Breda Stjuarda, a on ne voli kad neko od njega napravi budalu. Jednostavno, nisam mogao da se uzdržim, kada se jedna vrećica raspala, a niko nije gledao u mene... Šenone, potreban mi je neko da me štiti.

— Valjda nećeš da kažeš, da ti je potreban telohranitelj? — nasmejao se Dok.

— Jeste — namršteno je odgovorio Kendi. — I ja mogu da ga platim.

— I, to bi trebalo da budem ja?

— Da, baš ti. To moraš biti ti, ako... Ti si jedini čovek za koga sigurno znam da bi mogao da se ravnopravno meri sa Ketlinom.

— To, da mogu da se merim s njim, ja znam — mirno je govorio Dok. — Ali, ne znači da i hoću. Na kraju, zašto bih ja to učinio za tebe?

— Mogu dobro da platim — gotovo je vrisnuo Kendi.

Holidej ga je prezrivo odmerio.

— Čime? — upitao je.

Kendi je oklevao, a zatim nervozno liznuo usne.

— Slušaj — počeo je. — Kad sam se zaustavio tamo u El Pazu da odigram nekoliko partija pokera, upravo sam bio na putu da se sastanem sa Stjuardom i ostatkom društva. Trebalo je da podelimo ono zlato.

— Kako to da zlato već nije podeljeno? — upitao je Holidej, tobož ne verujući.

— Ima i za to razlog.

Holidej je podigao obrve.

— Pa... izgleda da su ti zlatnici označeni nekim posebnim znakom. To sam ti, mislim, već rekao. Bio bi veliki rizik osloboditi se tog zlata ovde, u Americi. Stjuard je poslao zlatnike u El Pazo...

Tu se Kendi zacerekao sa zadovoljstvom.

— Zamisli, poslao je zlatnike u običnim sanducima. Zar nije pametan? Ko bi mogao da posumnja šta je u sanducima?

Cerekao se sve više. Očigledno, uživao je u Ketlinovoj domišljatosti. Nastavio je da isprekidano priča:

— To zlato je neko od Ketlinovih ljudi podigao. rPe nego što su se rendžeri uopšte setili da pitaju železnicu, zlato je već bilo u Meksiku. Tamo treba da ga zamenimo za novac, koji može da se koristi. Pretpostavljam da tamo postoji neko ko može da plati cenu tih zlatnika.

— I onda? — požurio ga je Dok.

— Taj novac, Stjuard je trebalo kasnije da donese na mesto gde će se obaviti podela. Moj deo je prilično veliki Šenone.

Holidej je nestrpljivo odmahnuo rukom.

— Samo tračiš vreme. Pre svega moje, Kendi. I sam znaš da za tebe nema nade da se dokopaš tog novca. Znaš da si prešao Stjuarda i celu bandu i da ti to neće oprostiti.

U trenutku kada je Holidej napravio pokret kao da hoće da podigne uzde, Kendi ih je divlje zgrabio. S očajanjem je pogledao u kockara.

— Ja, možda, i nemam nikakve šanse, do đavola. Ali, ti imaš! Ti bi mogao da se dočepaš svih dvesto pedeset hiljada dolara. A ako budemo

zajedno, imali bismo još više šansi i mogli bismo da podelimo novac na jednake delove. Ha, kako ti to izgleda?

Holidej je izgledao kao da razmišlja o ovom predlogu. To je potrajalo čitavih nekoliko minuta. Najzad se malo namrštio i rekao:

— Ja treba da uradim sve posao... da preuzmem na sebe rizik, a ti hoćeš da novac podelimo na jednake delove?

— Pa, do đavola! Ja sam jedini koji zna mesto gde će se momci sastati. Ja znam i kojim će putevima doći svaki od njih. Možemo ih sačekati u zasedi, jednog po jednog i bez po muke skinuti ih s vrata. Tako bi nam ostali samo Ketlin i Stjuard.

— Samo?

— Da, priznajem da to nije nimalo zgodna kombinacija, ali ubeđen sam da bi ti mogao da središ obojicu... čak i zajedno, ako bude potrebno.

— Misliš da je to tako jednostavno?

— Pa, ne može biti jednostavno, ako se radi za toliki novac — dobio je malo samopouzdanje Kendi. — Sto dvadeset pet hiljada dolara nije loša plata za takav posao, Šenone.

Holidej je opet ćutao. Dugo. Dva puta je izgledalo kao da će nešto da kaže, i oba puta se činilo da je promenio mišljenje.

Konačno je izvukao nogu iz uzengije i pomerio se tako da je bandit mogao da uzjaše iza njega.

— U redu, prihvatam pogodbu. Penji se! Pokušaćemo da nađemo još jednog konja, što je mogućno pre.

Kendi se široko iscerio i vinuo se na konja iza Holideja. Bio je raspoložen za pričanje, što se za Holideja ne bi moglo reći.

— Do sto đavola! Kladim se da mi je najsrećniji dan u životu bio baš onaj, kad me je onaj rendžer udario, oborio i odvukao me u zatvor, Šenone — raspričao se Kendi veselo kao da do malopre nije kukumavčio da ga Holidej povede.

— Nekome je to, možda, i bio srećan dan — odvratio je Holidej tek da nešto kaže i poterao konja laganim kasom.

Pošto su prešli deo puta, Dok je zapitao:

— Idemo li mi u dobrom pravcu? Niis mi rekao mesto na kojem banda treba da se sastane.

Kendi se uozbiljio. Onda mu se na licu pojavio lukav osmeh.

— Samo ti teraj tim pravcem. Kad dođe vreme da se menja smer, ja ću ti već reći.

Holidej je klimnuo glavom. Kendi nije tako glup kako je izgledalo u prvom trenutku, pomislio je. Očigledno, znao je šta treba da radi.

Kada bi Holidej doznao mesto sastanka bande, od tog trenutka više ne bi imao zašto da za sobom vuče i mene, mislio je Kendi i đavolski je bio u pravu.

Samo, ni Dok Holidej se nije osećao najbolje dok je jahao sa banditom za leđima. Pitao se u sebi, da li je možda baš Kendi ranio Tomasa

i starog Meta. Ko to zna? A po onome što su mu javili, stari Met je možda već i umro.

XIX

Duboki ožiljak na licu Breda Stjuarda beleo se i jasno isticao na njegovoj preplanuloj koži, opaljenoj suncem i vetrovima prerije.

Oči su mu zasijale i skupile se u dva uzana proreza. Svako ko je bilo šta znao o njemu, video bi u tim očima smrt. Naročito, kada je u besu, jednim udarcem, skoro slomio ploču stola za kojim je sedeo u maloj iznajmljenoj sobi.

Ketlin, visok, nepomična lica, sa sjajnom crvenom kosom, koja je prosto plamtela u polutami sobe, strpljivo je čekao da Stjuard završi sa psovanjem.

A Stjuard je ispaljivao rafale psovki i pretnji, naizmenično. Ko zna koliko dugo je sposoban da tako besni, pomislio je Ketlin.

Ipak, nije mu ni na kraj pameti bilo da ga prekida. Znao je dobro šta znači samo progovoriti, kada se ovaj vulkan od čoveka razjari.

— Da mi je znati, kako su, do đavola, uspeli da pobegnu? — vrištao je Stjuard. — Dobro poznajem taj zatvor i znam da još nikome i nikada nije uspelo da pobegne iz njega. Zatvor u El Pazu zna svako ko nosi pištolj. A to znači, svaki, i poslednji čovek. I sad, oni da pobegnu? Ne, to nije mogućno.

— Pa, Kendi je, ipak, uspeo i to sa tim momkom Šenonom — usudio se da ga prekine Ketlin.

Izvadio je iz džepa poternicu na kojoj se nalazio Šenonov lik. Stavio je na sto ispred Stjuarda.

— Izgleda da je ubio dva rendžera, a jednog ostavio prebijenog na smrt. Zaključao ga je u ćeliji... Pobegli su, Brede i nema nikakve koristi od tvog psovanja.

— Ako je to tačno, kuda su se onda izgubili?

— Izgubili su se u brdima, severno od El Paza, ili su sada već miljama zašli u Meksiko...

Bred Stjuard je gunđao, posmatrajući pažljivo poternicu na kojoj je bila raspisana nagrada za glavu Vesa Šenona.

Uzdahnuo je i spustio poternicu na sto.

— Prokletstvo! A šta misliš, ako mu je Kendi ispričao bilo šta o sastanku...

— A zašto bi mu pričao? On zna da više ne sme da se pojavi ovde. On je obeležen čovek. Zbog njega više ne treba da brinemo, Brede. Što se mene tiče, neću da znam za njega.

— Osim, što nemožeš da zaboraviš činjenicu, da je Kendi na slobodi i da tumara okolo — zarežao je Stjuard.

Ustao je i počeo nestrpljivo da korača prostorijom. Korak mu je bio odsečan i sve brži i brži.

— Još me nijedan čovek nije tako prešao, Ketline — procedio je kroz zube. — Mogao je da nam navuče na vrat čitav čopor rendžera.

— To je propustio — zacerekao

se Ketlin, ali ga je Stjuard presekao pogledom, pa je odmah zaćutao.

— A ne pitaš se kako možemo da budemo sigurni da nije ništa pričao rendžerima, dok je bio u zatvoru? Mogao je da im kaže čak i gde je mesto sastanka...

Ketlin je odmahnuo glavom.

— Mislim da to nije učinio... U stvari, po meni, najverovatnije bi bilo da su rendžeri nameravali da zadrže Kendija u zatvoru, sve dok federalni maršal ne stigne u El Pazo. U slučajevima kao što je ovaj, uvek je sva nadležnost u rukama federalne maršalske kancelarije, a ne onih bezveznih rendžera.

Stjuard ga je gledao namršteno.

— Nisu oni baš tako bezvezni. Danima su držali Kendija u ćorki. Bilo je dovoljno vremena da maršal stigne u El Pazo. Nešto tu prokleto zaudara, Ketline!

— Misliš? — trgao se Ketlin.

— Mislim. To je prljava stvar, videćeš. Kažem ti, da u tom njihovom tako jednostavnom i lakom bekstvu iz zatvora nešto nije u redu. Ja sam bio tamo, u tom zatvoru. Znam da ne postoji način da se pobegne odan de.

— Pa, oni su, ipak, uspeli, Brede. To ne možeš da porekneš. — Ketlin još nije hteo da poveruje u najgore.

Jer, ako su Stjuartove pretpostavke bile tačne, to bi, u stvari, značilo da su i njima rendžeri na tragu. A to nije želeo da poveruje.

— Čuo si — nastavio je Ketlin. — Inscenirali su tuču u ćeliji, a kad je rendžer upao da ih razvadi, obojica su skočili na njega.

— Ma nemoj! Ti rendžeri su prave ovčice po naivnosti. Oni samo tako upadaju među revolveraše, jedan po jedan! — besneo je Stjuard. — A gde su bili ostali rendžeri?

— Kendi i Šenon su odabrali najbolje moguće vreme — bio je uporan Ketlin, više iz straha od istine, nego što je, stvarno, bio uveren u to što govori. — Već je bila skoro ponoć. Tada se u stanici nalaze još svega dva rendžera. Mislim da je taj Šenon veoma lukav čovek.

Stjuard je odmahnuo glavom.

— Ipak, sve mi je to vraški sumnjivo. Ali, činjenica je da je Kendi napolju, a ti nisi uspeo da ga se dočepaš! I zato ću ti reći nešto, Ketline. Želim da Kendi nestane i to što pre! Jesi li razumeo?

— Znači, ja...

— Nije mi važno kako ćeš ga ubiti. Nožem ili revolverom. Želim, jedino, da on bude mrtav.

— Hoćeš li da pođem za njim?

Stjuard je odmahnuo glavom.

— U stvari, ne moraš baš ti da izvršiš presudu. Malo sam prenaglio. Sada za to nemamo vremena. Ti si mi potreban tamo, kad se sastanemo.

— I kako misliš?

— Od danas će svaki brzi revolver u Teksasu biti uperen u njega. Bogato ću platiti onom ko ga ubije, čim mi donese dokaze da je Kendi mrtav.

Ketlin je bio revolveraš, koji je voleo da uleće u gužve, kao uostalom svi momci njegovog soja. Ali,

AVANTURE

LEGENDARNOG ŠERIFA

VAJAT ERP

IZLAZI SVAKOG 3. U MESECU

KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

sad mu se nije isplatilo da ostavlja Stjuarda. Nije verovao čik ni njemu. Želeo je da bude na licu mesta, kada se bude delio plen.

Zato mu je sada i laknulo što je čuo da ne mora baš on da juri Kendija. A Stjuard je zaključio:

— Tako će biti najbolje. A ti se potrudi da što pre proneseš glas da Stjuard plaća za Kendijevu glavu.

Ketlin je odjednom izgledao kao da se setio nečega, da mu je sinula neka ideja.

— Možda će i taj Šenon sam oba viti posao, čim čuje za ovo. Mislim, ako su još zajedno.

Stjuard se lukavo nasmejao.

— To bi bilo rešenje, a? Kendijev novi partner uzima nagradu za njegovu glavu! To mi se dopada. Ali, pronesi vest što pre, Ketline. Želim Kendija mrtvog i za to ću dobro da platim. Onda, mogli bismo da požurimo u Teksas i da se spremimo za sastanak.

— Ja još uvek mislim da bi bilo najbolje da zaboravimo na taj sastanak i da ostavimo ostale momke da se tamo sakupe bez nas. Suviše je opasno da se sada vraćamo preko granice, Brede.

Stjuard je odmahnuo glavom.

— Moramo otići na sastanak sa momcima. Moramo se pobrinuti da nijedan svedok ne ostane u životu. Tek tada će sav novac ostati nama dvojici.

Ketlin je podigao ruku i podrugljivo se naklonio u znak potpunog odobravanja. Bio je zadovoljan. Samo to je i želeo.

Onda se okrenuo i izašao iz sobe.

Razmišljao je o tome, kako neće proći mnogo vremena, a on će se smiriti. Postaće vlasnik velikog saluna i kockarnice u samom Nju Orleansu.

XX

Već je prošlo tri dana od bekstva iz zatvora. Sada su Dok Holidej i Lu Kendi jahali svaki na svom konju. Ukrali su ih u jednom malom gradiću, kojem čak ni ime nisu zapamtili. U stvari, nisu ga ni znali. Nije ih interesovalo.

Kendi je sa divljenjem posmatrao rasnog šarca kojeg je Holidej našao u jednom pustom koralu, na periferiji grada. Tako mu je bar Dok rekao, a on nije smatrao da ne treba da poveruje u to.

Pojma nije imao, a nije ni mogao da zna, da su se rendžeri pobrinuli, da ih u tom koralu sačekaju konji i da su tom prilikom doveli i Holidejevog vernog Miga.

Ono desetak ljudi koje su sreli u gradu, učinili su se Kendiju čudni.

Mada ih je nekoliko prolaznika videlo dok su izvodili konje, niko ni jednom rečju ili pokretom nije ni pokušao da ih zaustavi.

Kendi je pretpostavljao da su se plašili neprilika, pa su smatrali da je bolje da se prave da ništa ne primećuju. Ovde, na Divljem zapadu gde se glava gubila dok si trepnuo okom, ljudi su se ponečem naučili.

Konji su bili dobri i izdržljivi. Sada su mogli da nastave put.

Izvesno vreme Kendi je vodio, a

Holidej je uspeo da prema zvezdama odredi da su se uputili severoistoku.

Ali, sledeće noći, krenuli su na severozapad. Sasvim u suprotnom pravcu.

Holidej je morao da se nasmeši kad je to konstatovao. Bilo mu je jasno da je Kendi pokušavao da ga zbuni, jašući u krug, kako ne bi uspeo da se snađe, ako bi nešto i pokušao.

Mada ih je to prilično zadržavalo, Dok je morao da bude strpljiv. Njemu je najvažnije bilo da stigne na satsanak sa banditima, a jedino Kendi je mogao da ga odvede tamo.

Bilo je dobro što su kraj konja pronašli i sedla okačena u jednoj šupici, u uglu korala. U futrolama na sedlima bile su i dve puške.

Pravo je čudo kako ovo nije opomenulo Kendija. On je bio srećan što će sada moći da lovom dođu do hrane i nije razmišljao ni o čem drugom.

Sada je već bilo lakše. Nisu morali da svraćaju u naselja, koja su ovde bila nešto gušća. Obilazili su ih u širokom luku i pazili da se ne zadržavaju dugo na drumovima.

Međutim, Kendijevom konju se dogodila nezgoda. Sa prednje leve noge spala mu je potkovica i počeo je da hramlje.

— Moraćemo u neki grad — progunđao je Kendi.

Holidej je slegao ramenima.

— Što se mene tiče, nemam ništa protiv, ako znaš gde se nalazimo. Ja mislim da smo se izgubili.

Kendi nije mogao da sakrije osmeh, koji mu se pojavio na usnama. Izgledao je vrlo zadovoljan zbog ove Holidejeve primedbe.

— Naravno da znam gde smo — rekao je i pokazao na zapad. — Sedam milja u onom pravcu je Frejol. Mislim da bi najbolje bilo da pođemo tamo.

Holidej je bio prilično iznenađen ovom informacijom, ali, to nije pokazao.

Mada je sve vreme znao u kom pravcu idu, nije mu se činilo da su otišli tako daleko na sever. Jer, Frejol nije bio daleko od južne granice Novog Meksika.

Iako je zbog pljačke banke u San Francisku cela zemlja bila na nogama, az ovo vreme, od kako su otišli iz El Paza nisu primetili nikakav trag potere.

Holidej je bio zadovoljan. Nije želeo da na putu naiđe na neke predstavnike zakona kojima bi morao da objašnjava ko je i kuda ide, iako je imao spremna dokumenta kojima ga je snabdeo šerif Đuk. Njih je mislio da upotrebi samo u krajnjoj nuždi.

Naročito se plašio sukoba sa nekim lokalnim šerifom. Ovoga puta Kendi je imao pušku i olidej je znao da se ne bi libio da je upotrebi i na predstavnike vlasti.

Ali, nije imao razloga da se brine zbog odlaska u Frejol. U gradu nije bilo zakona.

Mesto je bilo potpuno zapušteno, a kuće sasvim oronule. Stanovnici ovoga grada su izgledali kao da ih ne zanima ništa na svetu.

Po trotoarima su stajali ljudi i posmatrali ih, ali ne naročito zainteresovano. Ili je to, možda, samo tako izgledalo?

Jahali su ulicom koja je trebalo da bude glavna, iako ni po čemu nije ličila na to.

Holidej je pretpostavljao da je Frejol jedno od onih naselja na koja se često nailazi na Zapadu; sumorna i bez pretstavnika vlasti. U takvim naseljima nalaze utočište ljudi, koji baš ne vole da se sretaju sa zakonom.

Doduše, postojao je još jedan tip takvih naselja. U opštoj seobi na Zapad, mnogi su se zaustavljali na ovakvim mestima, pokušavajući da tu osnuju dom, pa makar i uz izvestan rizik, koji donose naselja bogu iza leđa.

Dok Holidej i Kendi nisu imali novca, ali su ipak pošli prema kovačnici.

U senkama nekoliko verandi u okolini, pažljivom oku Doka Holideja nije promaklo nekoliko ljudi, koji su ih pažljivo posmatrali ispod širokih oboda svojih sombrera, drže ći ruke spremne na opasačima.

Kendijev konj je već prilično hramao, kada su prošli kroz širom otvo rena vrata kovačnice.

— Zar ti ne znaš da ne bi smeo da jašeš konja kad hramlje? — uzviknuo je vlasnik kovačnice i požurio im u susret. — Silazi s konja i poskidaj sve s njegovih leđa... prokleti kasapine!

Kendi je stisnuo zube. Sjahao je, a kovač se sagao i počeo da zagleda konju nogu.

Tog trenutka, iza leđa mu je pro šao Kendi i bez reči ga je tako udario drškom revolvera po glavi, da je čovek samo tiho jeknuo i skljokao se na tle.

Holidej je znao da ne sme da se meša. Osvrnuo se unaokolo. Široka vrata kovačnice skrivala su ih od pogleda ljudi i to je bilo dobro.

A Kendi se osvrtao po ogromnoj kovačnici, koja je, očigledno, služila i kao štala za čuvanje konja. Na drugom kraju prostorije nalazio se nekoliko boksova u kojima su bili vezani konji.

— Mislim da će onaj pastuv odgovarati — rekao je Kendi prilazeći konju. — Kako je tvoj konj, Šenone? Hoćeš li novog?

— Moj je sasvim dobro — odgovorio je Holidej i nestrpljivo mahnuo rukom. — Požuri! Mislim da će ovde uskoro biti vruće...

Pokazao je na onesvešćenog čoveka, a u sebi je pomislio kako je ovaj ipak imao sreće. Kendi je bio lak na obaraču i samo je slučaj odlučio, što to nije i pokazao.

Holidej je uzjahao prvi. Nije želeo da potera konja brže da ne bi skrenuo pažnju prisutnih ljudi. Ali, Kendi je bio nestrpljiv i odmah je krenuo u galop.

Međutim, na prvi bat kopita njegovog konja, neko je uzviknuo:

— Hej, zar ono nije Džonov konj!

To kao da je bio signal za napad. Već u sledećem trenutku ovo, do malopre pospano mesto, pretvorilo se u pakao. Zapraštalo je sa svih strana.

U magnovenju Dok je shvatio da je čovek na stepeništu najbliže kuće, nanišanio pravo u njega. Ali, nije stigao da pritisne obarač.

Dokov „linkoln" je zalajao i čovek je jauknuo. Njegov kolt je odleteo daleko u prašinu, a on se uhvatio za ruku koja je krvarila.

Za to vreme Kendi se obračunavao sa dvojicom koja su pojurila za njim. Izgledalo je da je u priličnom sosu.

Dok Holidej se okrenuo u sedlu i nanišanio. Narandžasti mlaz vatre njegovog revolvera zapraštao je oko nogu napadača. Jednom je skinuo visoku potpeticu na čizmi i zahvatio mu petu. Čovek je malo klecnuo i uz užasnu psovku uhvatio se za nogu.

U isto vreme, revolver drugog napadača je preleteo ulicu. Dok je bio brz i precizan, kao i uvek.

U jednom trenu oba napadača su bila izbačena iz stroja, iako im rane nisu bile teške. Više su bili zapanjeni Dokovom brzinom.

To isto moglo se reći i za Kendija, koji je mogao da se zakune da nikad u životu nije video, da se u isto vreme može pucati na dvojicu, na različitim stranama i to takvom brzinom.

Ali, sada nije bilo vreme za čuđenje. Kendi je shvatio da je bolje da obode konja, pa je to i učinio. Holidej je krenuo za njim.

Za njima su još jednom zapraštali revolveri, ali ni su uspeli da im umaknu u jednu poprečnu ulicu.

Uskoro je samo oblak prašine govorio da su putem protutnjali konjanici.

Međutim, u međuvremenu se dogodilo nešto što njih dvojica nisu znali.

Dok su se oni još nalazili u kovačnici i Kendi sedlao svog novog konja, dva čoveka su tiho i neprimetno izašla iz grada.

Posle izvesnog vremena, skrenuli su s puta i vezali svoje konje u maloj šumici u kojoj su bili dovoljno udaljeni od puta, ali je sa tog mesta put bio pred njima kao na dlanu.

Ipak, nešto docnije sišli su dole, na put i zaklonili se iza visokih stena. Učinilo im se da će tu biti u boljoj situaciji, kad bude trebalo pripucati.

Veoma brzo pokazalo se da su u pravu.

Dok je jedan pažljivo tražio dobar zaklon, drugi je žestoko opsovao.

— Šta je bilo? — upitao ga je kompanjon začuđeno.

— Skrenuli su. Idu drugim pravcem — rekao je ovaj, pokazujući rukom u daljinu.

Zaista, Kendi i Holidej su skrenuli s puta i uputili se prerijom.

A onu dvojicu je, pre svega, interesovao Kendi. Privlačila ih je nagrada, koju je za njegovu glavu raspisao Bred Stjuard.

Doduše, jedan od njih, po imenu Monk, bio je zainteresovan i za Holideja, mada o tome nije govorio. Imao je s njim neke neraščišćene račune i prosto se začudio kad ga je video u gradu. Došaomu je pravo

pred nišan. Smatrao je da je došao trenutak da mu se osveti i da se, u isto vreme, dokopa nagrade za Kendija.

Kendi i Holidej su za to vreme jahali prerijom, daleko od glavnog puta i ne sluteći da dva čoveka hitaju ispred njih da bi im, na nekom zgodnom mestu, postavili zasedu.

XXI

Monk i njegov partner su odabrali prelaz preko rečice. Poznavali su dobro ovaj predeo. Tako su mogli da odaberu kraći put i da na prelaz stignu pre Holideja i Kendija.

A pošto su se uputili tim pravcem, njih dvojica će morati da pređu potok baš na tom mestu.

Monk i njegov partner Drejk su pažljivo osmotrili okolinu, a zatim zauzeli busije na mestu koje je izgledalo najpogodnije. Tu su seli i strpljivo čekali da se njihove žrtve pojave.

Holidej i Kendi su jahali polako. Tempo je određivao Kendi, kao da mu se nije žurilo ili da je želeo da nervira Holideja.

Prošli su kroz žbunje, koje je raslo duž rečice i zaustavili se na samoj obali.

Mada rečica nije bila široka, njena voda je imala tamnu boju. Holidej se bojao da na nekom mestu ne naiđe na dubinu na kojoj će konji morati da plivaju.

Istovremeno je pažljivo posmatrao obale obrasle žbunjem u kome bi lako mogao da se sakrije čovek s puškom.

— Možda bi bilo bolje da potražimo neko pliće mesto — predložio je Dok, ispitujući pogledom dalji tok rečice.

— A zašto ovo mesto nije dobro? — nabusito je odgovorio Kendi.

— Ako uđemo ovde i prisilimo konje da plivaju, bićemo izvanredne mete. Naročito, kad se nađemo na sredini. Nećemo moći ni tamo, ni ovamo.

Kendi je slegao ramenima. On je lagano povratio samopouzdanje, jer su već dosta dugo jahali potpuno neometano. Nije bilo ni traga Ketlinu, niti nekim plaćenim ubicama ili lovcima na ucene.

Ideja da Šenona unajmi kao telohranitelja i obračuna se sa Ketlinom i Stjuardom, sve više mu se dopadala. Sad je već postajao nestrpljiv. Želeo je da se što pre dočepa opljačkanog novca.

Poterao je konja u vodu i malo se podigao u sedlu.

— Postoji plići prelaz, nekih četiri milje nizvodno — lagao je. — Ali, to bi nas suviše skrenulo s puta.

Holidej se namrštio. Ovo mesto mu se sve manje dopadalo. Bilo je suviše grmlja, suviše stenja, što bi nekom skrivenom strelcu moglo da pruži odličan zaklon. Ali, to nije imalo smisla govoriti tvrdoglavom Kendiju, koji je postajao sve samouvereniji.

Uzalud bi mu Dok objašnjavao da nema smisla stavljati glavu u torbu bez velike potrebe, on ga ne bi poslušao.

A Dok je osećao opasnost. Nekim posebnim čulom, ili instinktom, svejedno. On je to mogao i bio je svestan te svoje osobine.

Kao što je za kockarskim stolom, prefinjenim instinktom i osećanjem uspevao da „pročita" kakve su karte u rukama njegovih protivnika, tako je u ovakvim situacijama umeo da nanjuši opasnost, čak i na daljini. A sada ga je instinkt upozoravao.

Ipak, nije imao drugog izbora, nego da pođe za Kendijem. Čovek je očigledno bio nestrpljiv da što pre stigne na sastanak na koji se i Holideju žurilo.

Kendi je poterao svog konja u vodu, a Holidej je krenuo za njim, držeći se na određenom odstojanju.

Držeći čvrsto uzde u rukama, Kendi se nije osvrtao. Bio je sav koncentrisan na to da, u pravom trenutku, natera konja da zapliva.

I zaista. Na dati znak, sivi pastuv je spremno zaplivao. Ni Holidejev Mig nije oklevao ni trenutka. Nije mu ovo bilo prvi put da se našao u takvoj situaciji sa svojim gospodarem na leđima.

Dok Holidej se čvrsto držao u sedlu i napregnuto posmatrao drugu obalu. Sve jasnije je osećao da tamo neće stići bez komplikacija.

Što se tiče Kendija, njemu ni na kraj pameti nije bilo da pomisli na opasnost. Bio je savršeno miran i siguran.

Onda je Holidej ugledao odbljesak sunčevih zraka na metalu. Kao da je cev puške proturena između dve stene na drugoj obali, odakle se pružao savršen pogled na mesto gde su se našli on i Kendi.

Instinkt ga nije prevario. Reagovao je munjevito.

Uzviknuo je u znak upozorenja Kendiju i svom dužinom, bukvalno se pružio po leđima Miga.

Verni šarac je osetio opasnost. Skupio je noge i nekako utonuo u vodu plivajući neverovatnom brzinom. Toliko je bio utonuo da je Holidej gotovo plutao po vodi, iako mu je bio na leđima. Ali, tako je bar za trenutak prestao da bude meta onome ko je malopre nišanio na mnogo veću visinu.

Trenutak kasnije zagrmele su dve puške. Jedno zrno je pljusnulo u vodu pored Holideja, a drugo je Kendiju odnelo šešir sa glave, izmamivši iz njega krik straha.

Ipak, napadači su malo zakasnili. Nije trebalo da toliko čekaju, ako su želeli da ih poubijaju. Imali su odličnu metu i brisani prostor, ali propustili su priliku.

Mig i Kendijev konj upravo su osetili čvrsto tle pod kopitama. Obojica su se dokopali obale. Kendi je izašao prvi.

Jašući iza njega, Holidej ga je video kako silazi s konja, a zatim posrće i najzad pada na zemlju. Tane ga je pogodilo u rame, to se videlo sasvim jasno.

U sledećem trenutku, Dok je primetio pokret na steni i munjevito opalio u tom pravcu.

Međutim, čovek je bio dobro zaklonjen i metak se samo odbio od stene zlokobno fijučući, dok je leteo kroz vazduh negde ustranu.

Ne zadržavajući se ni trena na ovoj čistini, Holidej je poterao konja u zaklon iza jedne skupine povisokog grmlja. Dok je sletao iz sedla, začuo je ponovo prasak puške i tup udar zrna koje je lupilo u zemlju, upravo na onom mestu, gde se on malopre nalazio.

Osvrnuo se i pogledom potražio Kendija, koji je imao dovoljno snage da se otkotrlja u zaklon jednog velikog kamena, gde je za sada bio bezbedan.

Holidej je malo razmaknuo žbun da bolje vidi. Izgledalo je da Kendi nije teško ranjen, jer je bio pri svesti, što se sasvim dobro videlo.

— Izađi prokletinjo! Čuješ li Holidej? — iznenada je zagrmeo glas iza stene za kojom su se krili nepoznati napadači.

Kockar se iznenadio.

— Izgleda da imaš devet života, ali oni će se završiti baš ovde i to sada.

Napadačeve reči zaglušila je čitava kanonada pucnjeva kao da je sa druge strane bilo pola čete. Videlo se da su to iskusni revolveraši.

Zrna su praštala po okolnom kamenju i zarivala se u stablo drveta iza koga se zaklonio Holidej. A on je besno stiskao zube i čekao da se napadači ispucaju, pa da stupi u akciju.

Obračun s ovim momcima za njega neće biti teška stvar, iako su bili dobro zaklonjeni. Njega je uhvatio bes zbog nečeg sasvim drugog.

On nije znao ko je taj čovek što je izgovorio njegovo ime, ali je bio savršeno svestan da je u tom trenutku njegova igra sa Kendijem otkrivena. I završena. Obećao je sebi da će od onog momka preko napraviti rešeto i to vrlo brzo.

Bacio je pogled prema svom „partneru" ali je ovaj pronašao bolji zaklon odakle nije mogao da ga vidi. Samo je mogao da nasluti gde se Kendi nalazi, jer je to mesto zasipala vatra iz puške drugog strelca.

— Da li bi voleo da znaš ko je momak što će te kroz koji minut poslati u večna lovišta, Holideje? — opet se oglasio revolveraš i svoje reči propratio sa dva pucnja. — Monk, Monk Hardi! Tvojom krivicom odsedeo sam tri godine u Jumi. Ranio si me kad sam hteo da pojašem tu šarenu životinju. Sećaš li se? Kao, nisi znao da je za mnom raspisana poternica. Jesi li prokockao novac, koji si za mene dobio? Sada si gotov!

Pucnji su ponovo odjeknuli, a zrna zatutnjala po kori drveta.

Sada je i Holideju bilo dosta. Više nije imao šta da reskira. Osim toga, ova bitanga je žestoko lagala. Nikada nije bio lovac na ucene i to su znali svi.

Sagnuo se, a zatim je nečujno počeo da se provlači kroz grmlje. Uska staza kojom su se verovatno koristile životinje kada su odlazile na pojilo, omogućila mu je da se kreće, a da pri tom ne pomera grane žbunova.

Čuo je kako je Kendi repetirao pušku i pitao se, šta li bandit misli sad, posle onih Monkovih reči. Ali,

nije se mnogo zamajavao oko toga. Imao je preča posla.

Pre svega, morao je da sredi onu dvojicu, koji, ne samo što su ih napali, nego su i čitav njegov poduhvat doveli u pitanje.

I sam se iznenadio kako je neprimetno stigao iza stene za kojom se krio Monk. Sigurno ni sanjao nije da mu je Dok već iza leđa.

Monk je klečao na jednom kolenu i izvirivao iza stene, očigledno, tražeći pogledom svoju žrtvu. Da nije bio besan kao ris, Dok bi se sigurno glasno nasmejao. Jer, situacija je zaista bila smešna. Monk još nije znao da nema nikakve šanse.

U tom času, kao da ga je nešto opomenulo, razbojnik se okrenuo i munjevito reagovao. Prineo je pušku ramenu i opalio.

Ali, već je bilo kasno. Još u trenutku dok je okretao pušku, sevnuo je plamen iz cevi Holidejevog revolvera.

Zrno je pogodilo Monka posred grudi i odbacilo ga u stranu, a njegov hitac je bezopasno odjeknuo među stenama. Zrno je odletelo visoko u vazduh.

Na Monkovom mrtvom licu zadržao se izraz iznenađenja.

Međutim, za Holideja još nije bilo vreme da odahne. Monkov partner je još uvek bio zaklonjen iza druge stene i ovog trenutka zapucao je na Holideja.

Ali, bilo je kasno. Kockar je uspeo da se zakloni i sad je strpljivo čekao pogodan trenutak, da uzvrati vatrom.

Izgleda da Monkov partner nije imao dobre živce. Već posle nekoliko trenutaka Holidej ga je primetio kako izviruje iza stene.

Verovatno mu se činilo da je njegov zaklon nesiguran, pa je odlučio da ga promeni. To je bila greška.

U času, kada je čovek ustao da potrči prema drugoj steni, koja se nalazila desetak koraka odatle, Holidej se uspravio.

Razbojnik je razrogačio oči od iznenađenje i pokušao da reaguje. Naravno, nije imao nikakvih šansi protiv strelca kakav je bio Dok Holidej.

Niklovani „linkoln" je sevnuo samo jednom i to je bilo dovoljno da se na čelu zapanjenog bandita rascveta crvena mrlja. Nije ni postao svestan časa u kojem je smrt rašira svoje hladne ruke nad njim.

Ne osvrćući se više prema revolveraŠu, Holidej je pošao prema mestu na kome se nalazio Kendi.

Već iz daljine je primetio bandita kako s mukom pokušava da se dokopa konja. Najzad je uspeo da se popne u sedlo potera životinju.

Holidej nije želeo da ubije Kendija, a ni sam Kendi, izgleda, nije imao hrabrosti da se sukobi sa čovekom čije je pravo ime upravo čuo.

Ne oklevajući, Holidej je prišao steni što se nadvijala nad stazom kojom je Kendi morao da prođe.

Razbojnik se prosto ukočio od iznenađenja kada je kockar iskočio iza stene i zgrabio uzde njegovog konja. Ruka kojom je hteo da potegne revolver zaledila se u vazdu-

hu, jer je, u istom času, ugledao mračan otvor cevi Holidejevog revolvera. A revolver je bio uperen u njegov stomak.

— Izgleda da ti se mnogo žuri „partneru"? — rekao je kockar ledenim glasom. — Zar ti više nije potreban telohranitelj?

U očima krupnog razbojnika jasno se ogledao strah. A osim toga, sve jače ga je obuzimalo još jedno osećanje. Bes. Bes, koji je osećao, pre svega, prema samom sebi, bes što je ispao budala koju je bilo tako lako obmanuti.

Kako je samo mogao da od prvog trenutka poveruje u svaku reč tog Holideja, pitao se besneći u sebi i na sebe.

Sada mu je bilo jasno kako je tekao i kako je trebalo da izgleda ceo plan, koji je taj prokleti kockar tako dobro sprovodio. I da nije ovog slučaja, ko zna da li bi...

— Znači, ti nisi Ves Šenon — s mukom je prodahtao Kendi. — Holidej! Da li te je tako oslovio onaj revolveraš?

— Zar je to tako važno? — odgovorio je pitanjem Dok, jer mu se učinilo da Kendi nikada nije čuo za njega.

Zastao je malo i pričekao reakciju. A kako je nije bilo, nastavio je trudeći se da deluje nonšalantno.

— Važno je ono zbog čega su nas presrela ova dvojica. Možda je Monk stvarno želeo da sredi stare račune sa mnom... može biti. Ali, mnogo je verovatnije da su on i njegov ortak hteli da se dočepaju nagrade, koja je raspisana za tvoju glavu. Ja sam se samo slučajno našao pored tebe i to je Monk želeo da iskoristi, pa da jednim udarcem ubije dve muve. Izgleda mi da je Stjuard zaista raspisao nagradu za tebe, Kendi. I sada svaki revolveraš u ovom kraju želi da te se dočepa. Ti si obeležen čovek, prijatelju. A znaš šta to ovde znači! Dani su ti odbrojani.

Kendi je sa strahom blenuo u Holideja. Disao je teško. Zatim se lukav osmeh pojavio na njegovom licu.

— Ko zna — rekao je. — A zar ti nećeš da me štitiš?

— Pogodba više ne važi. Valjda ti je jasno?

Kendi ga je pogledao pažljivo.

— Kako? Šta to govoriš? — zapitao je iznenađeno.

— Šta je? Nisi me dobro razumeo, prijatelju? Onda moram da ti objasnim. Od tebe želim samo jedno. Da me odvedeš na onaj sastanak — objasnio mu je Dok mirno.

— A posle toga ćeš me ubiti, zar ne? Čuo sam već za tebe i znam koliko si nemilosrdan. Nisi poštedeo nikoga ko bi ti se našao na putu.

— Ja bih te ubio u svakom slučaju — nemarno je rekao Dok. — Ali, način na koji ću te ubiti treba da ti nešto znači Kendi. Možeš da umreš polako, u mukama, vrišteći, ili da dobiješ metak i da umreš bez muka. Odluči sam.

— Pa ti si... pa ti si..

— De, de, valjda te nisam prepao? A kako bi, na primer, ti udesio mene? Zar bi imao milosti?

— Idi do đavola! Bolje bi bilo da sam se obesio u zatvoru, nego što sam nabasao na tebe.

Kendi je s očajanjem počeo da se osvrće oko sebe. Odjednom ga je obuzela drhtavica.

Posle svih ovih godina razbojničkog života i bezbroj ubistava na duši, bandit je prvi put osetio strah za vlastiti život.

Što je bilo najgore, osećao je da ovaj čovek ledenog pogleda ne blefira.

A Dok zaista nije imao milosti. Nastavio je da se poigrava sa Kendijem.

Kendi je još uvek imao pušku u rukama i mogao je svakog trenutka da potegne. Dok je želeo da ga zaplaši i da ga navede na pomisao da mu je bolje s njim, jer mu to daje nadu da će se nekako izvući. Ako dobije u vremenu, naravno. Za to vreme nadao se, već će i stići na mesto gde treba da se održi taj famozni sastanak.

— Naravno, ja bih mogao da te vežem... Ti i sam znaš da ne bi imao šanse, ako potegneš pušku... Mogao bih da te ostavim tako vezanog. A onda bi te našao neko od onih revolveraša. Ili, lično Ketlin. Ne verujem da bi ti tada bilo prijatno. Prema tome, odluka je na tebi Kendi. Lako ili s mukom...

— Slušaj — izgubio je nerve Kendi. — Odvešću te tamo. Samo. bez ikakvih trikova, Holideje. Eto. obećavam, odvešću te tamo, a ti me posle pusti na slobodu. Nikad više nećeš ni čuti o meni.

Holidej je hladno odmahnuo glavom.

Razbojnika je zahvatilo pravo očajanje. Nije više znao šta da radi, a pretnja smrću je visila nad njim, hladno i neumoljivo.

— Ali, zašto hoćeš da me ubiješ, Holideje? Pa, ti nisi nikakav predstavnik zakona. O tebi pričaju da se ne mešaš u tuđe stvari. Zar ti je toliko stalo do tog zlata? I zašto hoćeš baš mene da ubiješ?

— Bio si sa bandom kad je napala Banermanovu banku — počeo je Holidej mirno. — Ranili ste mog dobrog prijatelja, Tomasa Janga i glavnog blagajnika Metjusa Džonsona. Oni su u teškom stanju. Ko zna da li će preživeti. Je li sad jasno, Kendi?

— Znači, to... — Razbojnik je razrogačio oči. — Znači, zato si ti...

— Zato — bio je kratak Holidej. — I zato što mrzim smrdljive kojote koji skaču čoveku za vrat, ali samo s leđa.

Kendi se stresao u panici. Izgledalo je da je zaboravio ranu na ramenu, koja i nije bila opasna. Gledao je netremice u Holideja i slušao šta on govori.

— Moj prijatelj je prostreljen kroz obe noge i može se desiti da ostane bogalj celog života — govorio je Holidej, a njegove oči su prosto presecale Kendija. — A stari Met je, možda, već mrtav. Osim toga, ti si me naterao da se bavim poslom, koji mi se nimalo ne dopada...

— Ti više voliš da se kockaš, znam — promucao je Kendi. — A kažu da ne umeš da promašiš...

— Hoćeš li da se uveriš u to? Samo da znaš, ja nikad ne promašim metu. Ali, to ne znači da baš moram da ubijem od prve.

Kendi je progutao knedlu. Ovo što je ovaj kockar izgovarao tako nonšalantno i s osmehom na usnama, na njega je delovalo kao najužasnija pretnja. Znao je da Holidej može da ga osakati i da ga ostavi kojotima i pumama, a to bi bilo strašno. Zato je još više prebledeo kada je čuo kako mu Holidej kaže:

— Ne očekuj milost od mene, Kendi. Tačno je da si mi u ovom trenutku od koristi. Bolje reći, možeš mi biti koristan. Ali, ja mogu i bez tebe.

— A kako ćeš stići...

— Prošle večeri si mi rekao da nismo daleko od mesta sastanka. Ja bih to mesto mogao i sam da pronađem, ali ne bih želeo da gubim vreme. Zato ćeš mi ti reći gde je to. Inače, obećavam ti da ćeš me moliti da te ubijem.

Kendi je znao da se ovakvi ljudi ne šale kad prete. Zato je samo klimnuo glavom, ali nije mogao da zadrži drhtaj koji je prošao celim njegovim telom. Sad, kada je doznao ko je, u stvari Šenon, osetio je strah kao nikada u životu. Svojim očima je video njegovu spretnost i hladnokrvnu nemilosrdnost. Znao je da je ovo jedan od najopasnijih ljudi koje je sreo.

Tek sada mu je sinula još jedna misao i prvi put se zapitao da nije i ono bekstvo iz zatvora planirano.

Onda je pokušao da uveri sebe da to nije mogućno. Svojim očima je video kako je Holidej pucao u onog narednika. To sigurno ne bi učinio da se ranije dogovorio sa rendžerima.

Ali, i da je postojao dogovor, da je bekstvo bilo blef, nije bila blef njegova brzina s revolverima i način na koji je smakao dvojicu revolveraša malopre.

Sve to je munjevito prolazilo kroz Kendijevu glavu i on je munjevito razmišljao. Najzad je procedio:

— U redu! Nemoj me ubiti, Holideje i reći ću ti što želiš da znaš. Mesto sastanka se nalazi desetak milja južnije odavde.

— Južnije odavde — ponovio je Dok kao eho..

Kendi je kilmnuo glavom.

— Pokušao sam da te zavaram i zato sam išao zaobilaznim putem.

Na Holidejevom licu se ukazao ironičan osmeh, a Kendiju je postalo jasno da je on to odavno znao.

— Sastanak je na mestu Bufalo Horn. To je veliki kanjon koji je za vojit, baš kao rogovi bufala. Kroz uži deo kanjona protiče reka...

— E lepo, mustro. — A sada ćeš mi nacrtati mapu, jer ja ne volim da se mnogo mučim i da lutam. Dosta sam vremena izgubio, dok sam se zamajavao s tobom.

— A ja? — uplašio se Kendi da će ga Holidej ostaviti.

— Jahaćeš sa mnom. Ali, ako sa-

mo jednom posumnjam da nešto mutiš, gotov si! Jasno?

Kendi ga je gledao razrogačenim očima u kojima se ogledao strah.

Polako je klimnuo glavom, a zatim je počeo da crta mapu ne dižući pogled na Holideja, kao da ga je bilo strah da se susretne sa njegovim pogledom.

XXII

Lu Kendi nije mogao da se oslobodi strah. Znao je da ovoga puta jaše u društvu sa smrću.

Holidej je jahao svog Miga, ali je Kendi sada pod sobom gonio Monkovog vranca. Ruke su mu bile vezane za rog sedla, jer Dok više nije želeo da rizkuje.

S vremena na vreme, Lu je bacao pogled na visokog čoveka pored sebe. I svaki put bi se stresao.

U izrazu kockarevog lica nije bilo ničeg što je obećavalo milost. Lu je znao da bi bilo dovoljno da načini samo jednu grešku i Holidej će ispuniti svoje obećanje. Zato je i na crtao mapu Bufalo Horna, najbolje što je znao.

Sada su morali biti nepune dve milje od tog kanjona.

Trgao se uplašeno kada je Holidej iznenada zgrabio uzde njegovog vranca i zaustavio ga. Sa strahom ga je upitao šta želi.

Kockar je izvukao mapu koju mu je Kendi nacrtao. Pokazao je na tačku označenu krstićem, a zatim na stenu, koja se dizala u daljini.

— Jesi li ovo obeležio onu stenu što je sada vidimo tamo gore? — upitao je uplašenog Kendija.

— Da — odvratio je Kendi sprem no. — Označio sam ti sve isturenije tačke, Holideje... Kunem se! Čim obiđemo tu stenu, naći ćemo se na ulazu Bufalu Horna.

— Hoće li biti straže?

Kendi je liznuo usne. Oklevao je nekoliko trenutaka, a zatim klimnuo glavom.

— Jedan čovek. S puškom. Nalazi se na ispustu stene... na suprotnoj strani. To će biti tvoja desna strana.. ako budeš ulazio.

Holidej ga je odmerio hladno.

— Čini mi se da si ranije zaboravio da mi to kažeš! Jesam li u pravu?

— Zaboravio sam! Na časnu reč! Uh!.. Nisam ni mislio na to — govorio je Kendi u panici.

Holidej je razmišljao nekoliko tre nutaka, a zatim pokazo na predeo pred njima.

— Ima li tamo pećina? — zapitao je.

Kendi je bio beo kao kreč.

— Aha, nekoliko. To je zemlja planinskih lavova.

Holidej se hladno nasmešio.

— Odlično — rekao je. — Tako bar nećeš biti usamljen. Grizla bi me savest da se dosađuješ.

Kendi je bio beo kao kreč.

— Šta... šta nameravaš da uradiš?

Holidej nije odgovarao. Lupio je šakom vranca po sapima da bi ga požurio.

Kendi je jahao pred njim. Okretao se sa strahom i preko ramena proveravao, da li ga je Holidej već ostavio..

XXIII

U pećini nije bilo tragova životinja i Holidej je pretpostavljao da ona nije boravište neke pume ili grizlija kojih je inače u ovom kraju bilo.

Kendi u to nije bio ubeđen i sav se stresao, kada je video šta radi njegov nesuđeni telohranitelj.

A Holidej je izvadio iz bisaga par metalnih lisica na podužem lancu. Vezao je jednu lisicu oko kamenog stuba, koji se uzdizao sa poda pećine do same tavanice:

I Kendijeva pretpostavka se pokazala ispravnom. Holidej ga je zgrabio za ruku i oko nje je škljocnula druga lisica.

Situacija je bila beznadežna. Ni da je bio jači, Kendi ne bi mogao da se nada da će uspeti da slomi ovaj kameni stub, koji je, u stvari nastao spajanjem stalagtita i stalagmita. Jedan se njegov deo dizao sa poda. a drugi se spuštao sa tavanice dok se negde oko sredine nisu spojili i izgradile savršen podupirač svodu.

Ko zna koliko hiljada godina su kapljice vode nanosile krečnjak i slagale ga u ovaj stub. a Kendiju se učinilo samo zato da bi on sad bio vezan za njega.

Uzalud je Kendi trzao ruku, i pokušavao da se oslobodi Holidejevog čvrstog stiska još dok ga je uvlačio u pećinu. Kockar je bio vešt. Upotrebio je neki čudan grif od koga su pucale kosti, tako se Kendiju bar činilo. I poašo je poslušno kao đače.

Kasnije nije ni mogao da dođe sebi od užasa i ne shvatanja.

Uspeo je da promuca nekoliko reči tek kada je Dok Holidej ostavio kraj njega čuturicu sa vodm i torbu sa hranom i osmotrio još jednom da li je sve u redu.

— Hej... do đavola... — mucao je Kendi.. — A šta ako naiđe puma ili grizli?

— Neće naići — odvratio je Holidej mirno, spremajući se da pođe.

— A ako se ti ne vratiš?

— Vratiću se.

— A ako te Ketlin sredi? — vikao je Kendi.

— To će onda biti i tvoja nesreća — odgovorio je Holidej, a na licu mu se nije pomerila nijedna crta.

Kendi, bandit koji se nije plašio čete rendžera, koji je usred dana upadao u okršaje po kojima je Stjardova banda bila po zlu poznata na celom Zapadu, odjednom je počeo da plače, da urla od straha i besa zbog svoje nemoći.

Sa prezrivim pogledom na licu, Holidej se okrenuo i izašao iz pećine.

Uzjahao je svoga šarca i odjahao ne osvrćući se. Još izvesno vreme do njega je dopirao Kendijev panični glas. Onda je postajao sve tiši, dok se konačno nije izgubio.

Pre polaska Holidej je rasedlao Monkovog konja. Pustio ga da pase slobodno. Što se Kendija tiče, izdr-

žaće tamo u pećini, dok se on ne vrati, smatrao je Dok. Kendi je mogao da bude dragoceni svedok u istrazi oko pljačke banke, tim pre što se moglo dogoditi da ne nađe Ketlina i Stjuarda.

Nije mu bilo potrebno da jaše daleko. Već posle otprilike dve milje ugledao je izbliza stenu na ulazu u kanjon.

Pogledao je malo bolje. Na ispustu stene sedeo je stražar. Naoružan.

U istom trenutku i stražar je spazio Holideja. Ustao je i pripremio pušku na gotovs.

Holidej je znao da će stražar pucati bez oklevanja, čim se on približi dovoljno. Čim shvati da on nije jedan od članova bande.

A kad bude pucao, pucaće da ubije. Jer, ako je četvrt miliona dolara ulog, jasno je da banditi neće reskirati bilo šta.

Međutim, on nije želeo da bude meta banditu.

Malo je povukao uzde i skrenuo ulevo i uskim puteljkom, koji je vodio kroz grmlje, počeo da se približava steni, zaklonjen čovekovom poledu.

Kada se ponovo pojavi na stazi biće već dovoljno blizu. A tada će brzina biti presudna. Stražar neće imati vremena ni da se začudi.

I stvarno. Čim se Holidej pojavio ispred stene na čijem je ispustu stajao stražar, ovaj nije oklevao ni trenutak. Trgao se i podigao pušku

Ali, Holidej ga je preduhitrio.

„Linkoln" kao da je sam uskočio u kockarevu ruku, a teško tane je prosto oduvalo stražara sa stene.

Stražarev hitac je bezopasno udario u stenu na suprotnoj strani, odvalivši s nje nekoliko krupnih komada.

Nekoliko puta eho njihovih pucnjeva odbio se od visokih strmih strana kanjona što je bilo prilično neprijatno.

Ipak, Holidej je mirno vratio revolver u futrolu i nastavio dalje. Znao je da neće proći dugo vremena, dok ga ne zaustavi drugi stražar.

I, bio je u pravu.

Ipak, malo se iznenadio, kada je u čoveku, koji je posle izvesnog vremena stupio na put, prepoznao lično Ketlina. To jedino nije očekivao.

Ne, nije bilo greške. Razbojnikova plamena kosa nije dopuštala nikakvu sumnju u njegov identitet.

Stajao je na putu, samouvereno, s puškom u ruci. U ovoj situaciji sve što bi trebalo da uradi bilo je da pritisne obarač i puška bi opalila.

Ali, on to nije učinio. Čak nije rekao ni reč.

Holidej je zaustavio šarca.

— Poslao me je Lu Kendi — rekao je mirno. — Žao mi je zbog vašeg stražara, ali, on nije čekao. Previše brzo je potegao.

Ketlin nije odgovarao. Na njegovom nepokretnom licu nije se pokrenula nijedna crta. Jedino su njegove žive oči govorie da je to đavolski lukav i inteligentan momak,

ali, isto tako, nemilosrdan i bezočan.

Puškom je dao znak Holideju da polako pođe napred. Koraknuo je u stranu dok je Holidej prolazio, a zatim je pošao za njim.

Dok Holidej je bio miran. Znao je da mu Ketlin neće pucati u leđa. Da je želeo, on je imao dovoljno vremena da puca, još dok je Dok prilazio. Očigledno, to mu nije bila namera.

Najzad su se našli na maloj čistini, na kojoj se nalazila grupa ljudi. Svi su imali puške u rukama.

Prema slici sa poternice, Dok je odmah prepoznao Stjuarda.

Duboki ožiljak na njegovom licu bio je dovoljan za prepoznavanje i sigurno je doneo mnogo jada ovom banditu.

Kada je bio na oko četiri jardi od grupe, Stjuard je podigao ruku.

— Stani! — rekao je.

Holidej je zaustavio konja.

— Sjaši! — naredio je vođa bande.

— I to polako — dodao je Ketlin, koji je stajao iza njega.

Dok Holidej je sjahao bez reči. Odmakao se nekoliko koraka od konja i pogledao bandite.

Situacija je bila više nego napeta. Svi su ga posmatrali sa neskrivenim podozrenjem. Onda je Bred Stjuard stupio korak bliže.

— To je Šenon — rekao je Ketlin. — Kaže da ga je poslao Lu Kendi.

Stjuard je malo uzdigao obrve. Zatim je povukao dim iz cigarete koju je dosta dugo držao u ruci kao da je zaboravio na nju.

— Tako? — rekao je najzad. — A gde je Lu?

— Mrtav je — rekao je jednostavno Dok. — Pronašla su ga dva lovca na ucene. Jedan se zove Monk, a drugom ne znam ime.

Stjuard i Ketlin su izmenjali poglede.

— Do đavola! — rekao je Ketlin. — Oni dosada nisu jurili za ucenama.

— Šta se dogodilo? — pitao je Stjuard.

Holidej je slegao ramenima.

— Zaseda. Oni su ubili Kendija, a ja njih.

— Aha. A kako si ti stigao ovamo?

— Lu mi je nacrtao mapu ovog predela, pre nego što je umro. Mapa mi je u džepu.

Stjuard je prišao još bliže i ispružio ruku.

Holidej je polako stavio ruku u džep. Nije mu promaklo kako su svi razbojnici pažljivo pratili njegove pokrete. Znao je veoma dobro da se samo jednom od njih nešto učinilo sumnjivo, ubio bi ga bez oklevanja.

Međutim, kockar je zaista izvadio komad hartije i pružio ga vođi bande.

— Ne razumem zašto je Kendi želeo da dođe ovamo? — mrmljao je Stjuard. — Znao je da bih ga ubio zbog one krađe zlatnika.

— Ja sam ga nagovorio da me dovede — odgovorio je Holidej ne-

marno. — Zajedno smo napustili El Pazo i on mi je pričao o zlatnicima koje ste opljačkali u Friksu. Pomislio sam da ćete, sigurno, imati još par tako dobrih poslova i da možete da upotrebite čoveka kakav sam ja.

— Takvih kao što si ti ima ko kusih pasa. Mi imamo svoje revolveraše — dobacio je Ketlin. — Znaš li kako su sada jeftini revolveraši?

— Ja nisam jeftin — bio je i dalje miran Dok. — A imam i dobru reputaciju za sobom.

Odmerio je Ketlina pogledom.

— Za tebe se priča da si brz — rekao mu je. — Ja sam brži.

Ketlin mu je uzvratio pogled. Još uvek, na njegovom licu nije se pomerio nijedan mišić. Samo mu je u očima bljesnulo nešto kao pitanje.

— Za tebe se baš ne bi moglo reći da si skroman — rekao je Brod Stjuard. Prišao mu je sasvim blizu i uneo mu se u lice. — Već si imao dosta sreće, Šenone. Ne igraj se s njom — progunđao je.

— Kakva đavolja sreća! Sam krojim svoju sreću — dobrusio je Dok. — Rekao sam da sam brži od Ketlina i to je istina. Možemo to da proverimo. Ti nemaš šta da izgubiš, Stjuarde. Ako ga ja pobedim, dobićeš bolji revolver za svoju bandu. A ako izgubim, ti si na istom...

— Meni to odgovara — rekao je Ketlin. Glas mu je bio malo tiši od šapata. — Baš bi mi bilo zadovoljstvo, da smestim svoj metak u jednog takvog kicoša, mister. Izgleda da si rešen da umreš!

— Pa, da probamo? — nasmeši se Dok.

Stjuard je odmahnuo glavom.

— Ne... Možda si ti zaista tako dobar kao što kažeš. A, ako si, stvarno tako brz, mogao bi mi biti od koristi. I ti, i Ketlin. Nema potrebe da se pobijete međusobno. Dobri revolveraši se retko nalaze.

Ketlin je ćutao. Samo su mu se mišići na licu malo zategli. Nije voleo da neko sumnja u njegovu brzinu.

A Holidej je znao šta radi kad je rekao da je brži od crvenog revolveraša. Znao je da ovaj neće imati mira, dok ne ustanovi ko je brži od njih dvojice. To je bio nešto kao bolest, kao prokletstvo kojem su podlegli mnogi revolveraši.

Stjuard je protrljao bradu, a zatim rekao Holideju.

— Još nekoliko ljudi treba da dođe, pa da izvršimo podelu. Naravno, ti ne učestvuješ u tome, ali, planiram posao, koji će biti još veći od ovoga.

Holidej je izgledao impresioniran.

— Šta nameravaš? Da opljačkaš federalni trezor? — zapitao je.

Stjuart se nasmejao.

— Nije dobro biti radoznao — rekao je. Detalje ćeš saznati kasnije. Ali, prvo moramo da budemo sigurni u tebe, Šenone.

— Pa, ne znam šta bih mogao da

uradim. Ubio sam dva rendžera u El Pazu i ova dva revolveraša... Verovatno ste videli i poternicu za mnom. Ako treba da pokažem koliko sam brz...

Stjuart je odmahnuo glavom.

— Ne još. Ali, uverićemo se u tvoju brzinu, kada se Ketlin vrati.

Holidej se namrštio.

— Odakle? — upitao je.

— Iz El Paza... A možda i pre toga. Dotle ništa nećemo odlučivati o tebi Šenone.

— Ja razumem što mi ne verujete. Ranije sam jahao na drugim teritorijama. Kolorado, zatim Sokoro, Novi Meksiko. Poslednja stanica mi je bio oblasni zatvor...

— Proverićemo sve — rekao je Stjuard i kratko klimnuo ostalima.

Dva bandita su odmah priskočila Holideju i povela ga prema jednoj kolibi, koja je stajala podalje, a Stjuard se okrenuo Ketlinu.

— Proveri sve o njemu — rekao je dovoljno glasno da ga je mogao čuti i Dok, iako se brzo udaljavao sa svojim pratiocima.

— A zašto, do đavola? Mi i ne planiramo neki novi posao. Rekao si da se povlačiš posle ovoga. Kome je onda stalo do Senona?

— Znam šta radim — odvratio je Stjuard oštro. — Ti važiš za najbržeg čoveka u Teksasu, Ket. Znam da te sada jede pitanje da li je istina ono što Šenon tvrdi i ko je brži od vas dvojice. A zar ti nije palo na pamet da bi taj Šenon mogao da bude prerušeni rendžer ili sam federalni maršal? Ja hoću da budem siguran.

Ketlin je lagano klimnuo glavom.

— O kej! Samo pazi da ti ne padne na pamet ideja, da odmagliš sa mojim delom.

Stjuard se nacerio

— Nisam tako glup, Ti se samo postaraj da doznaš sve što možeš o tom Šenonu. U međuvremenu će ostati ovde, a mi ćemo paziti na njega.

Ketlin je oklevao.

— Pretpostavljam da ćeš sam sre diti ostale. Oni nisu oduševljeni što se toliko čeka sa tom podelom, Stjuarde.

— Ne brini. Pobrinuću se za njh. Ti samo pazi da dobro obaviš svoj posao.

— U redu. A kad se vratim, ili ćemo se rukovati, ili ćeš dobiti... tane.

XXIV

Kendi je dugo vikao za Holidejem. Konačno se umirio i prestao. Klonuo je umorno uz kameni stub za koji je bio vezan i počeo da se trese.

Bio je sav mokar od znoja.

Posle nekoliko trenutaka malo se smirio, uspravio se i počeo da razgleda kameni stub. Nije bio debljI od četiri inča. Činilo se da nije tako čvrst.

Međutim, nije bilo tako. Skoro se prekinuo, kada se nogama odu-

pro o stub i celom težinom pokušao da ga slomi. Stub je izgledao kao izliven iz jednog komada. Nije se ni pomerio s mesta.

Članak na ruci mu je krvario na mestu gde ga je zasekao obruč lisice. To je počelo da boli, a i rana na ramenu se, izgleda, već upalila.

Konačno je odustao od pokušaja i privukao kantu sa vodom bliže sebi. Malo je jeo, pa se napio vode.

Sunce se polako bližilo zalasku i u pećini je postajalo sve hladnije. Uskoro su mu zubi cvokotali od hlad noće. Ili je, možda cvokotao zbog same pomisli da se bliži noć? Ko zna šta je ona mogla doneti sa sobom?

Nekoliko puta je čuo životinje u grmlju izvan pećine. Nekoliko puta, je do njega doprlo resko kašljanje planinskog lava i promuklo, duboko gunđanje grizlija.

Bio je prilično siguran u to da ova pećina nije sklonište nikakve životinje. Ipak, pumu ništa nije moglo da spreči da se uvuče unutra.

Čuo je žubor vode koja teče u dubini pećine i to je bio novi povod za strah. Jer, životinje su noću mogle dolaziti ovamo na pojilo. Na tu pomisao prošli su mu trnci duž kičme.

Zatim se, iznenada, sav ukočio. S ulaza se začulo režanje neke životinje. Onda je primetio senku kako prolazi preko ulaza.

I tada... tada je ugledao par žutih očiju, koje su svetlucale u polumraku. Do đavola, to je bila puma!

Kedi se pribio uz stub, ali on mu nije pružao nikakav zaklon.

Pokušao je da zaustavi disanje, bojeći se da ga životinja ne primeti. Naravno, bila je to čista glupost, jer je znao da ga je ona već njušila.

Životinja je stajala nekoliko tre nutaka, kao da okleva.

Zatim se ispred pećine začuo topot kopita.

To je sigurno konj, kojeg je Holidej ostavio, pomislio je Kendi i gotovo se obradovao. Puma će se ili uplašiti, ili ako je gladna, okrenuće se konju.

I zaista, životinja se okrenula i u par skokova nestala s ulaza. Ugledala je plen i pojurila za njim.

Kendi je još uvek drhtao. Znao je da se za sada spasao. Životinja će sigurno uhvatiti konja i imaće hrane za nekoliko dana.

Ali, onda?

Onda bi mogla da se vrati u pećinu, gde ju je na sigurnom čekao drugi plen.

Ta pomisao ga je dovela do ludila. Počeo je besno da trza lisice, ne obraćajući pažnju na bol koji je osećao u zglobu.

XXV

Posle nekoliko dana velika mačka se zaista vratila. Mnogo pre, nego što je Kendi očekivo.

Lu Kendi nije čuo nikakav zvuk, ali je odjednom instinktom osetio opasnost.

Okrenuo je prema otvoru pećine i ugledao je. Velika snažna zver je čučala i posmatrala ga ne trepćući.

Prošlo je već dosta vremena od kako je životinja ubila konja. Za to vreme, Kendi je uspeo da alkom lisice zaseče kameni stub dopola.

Posao je bio mukotrpan. Alka se sporo osecala u kamen. Zato je mnogo lakše ulazila u Kendijeva zglob. Ruka mu je bila krvava i natečena. Ali, on je nastavio da struže po stubu. Bio je to jedini način da preživi.

A sada se velika mačka vratila. Ovog puta nije bilo konja da privuče njenu pažnju.

Kendi se pribio uz kameni stub, osećajući kako mu grlo postaje suvo kao barut. Nije znao šta da radi.

Svega nekoliko jardi ga je razdvajalo od zveri. To je razdaljina, koju bi puma mogla da preleti jednim skokom.

Kendi je upanično zgrabio komad odlomljenog stalaktita i bacio ga na životinju.

Puma je uzmakla i zarežala. Ali, nije pobegla.

U panici, Kendi se osvrtao oko sebe. U blizini nije više bilo nijednog kamena. Ništa više nije mogao da uradi.

Ostalo mu je jedino da čeka. Da čeka još nekoliko sekundi, koliko će još biti živ, jer se zver primicala sve bliže... On gotovo i nije više osećao sebe.

Pucanj, koji se u tom trenutku razlegao pod svodom pećine, odjeknuo je kao eksplozija.

Velika mačka je skočila i zgrčila se. Zrno joj je prosviralo lobanju. Pala je pred sam ulaz i ostala na mestu mrtva.

Kendi je širom razrogačio oči i u neverici gledao životinju.

Zatim je podigao pogled, kada se jedna visoka silueta pojavila na vratima pećine.

Svetlost je tukla čoveku u leđa i Kendi nije mogao da mu raspozna crte lica, koje je bilo u senci.

Čovek je prišao bliže i zagledao se u Kendija.

— Kako si Lu... — iscerio se. — Baš sreća što sam čuo tvoje krike, dok sam jahao ovuda.

Kendi je osetio grč u stomaku. Možda bi bilo i bolje da ga je sredila puma, pomislio je.

Iznad njega je stajao Ketlin i podrugljivo se smejao.

XXVI

Holideju su dozvolili da se slobodno kreće oko kolibe. Međutim, čim bi prišao izlazu iz kanjona, pred njega bi se isprečio naoružani stražar i ćutke uperio cev puške u njegovu glavu.

Na drugu stranu je mogao da ide. Zato je jednom odjahao skroz do uskog dela Bufalo Horna. Na tom

DJK HOLIDEJ

★

NAJBOLJA

SERIJA

VESTERNA

★

★

IZLAZI

SVAKOG 7. U

MESECU

★

kod vašeg prodavca novina

DJK HOLIDEJ

delu kanjon se završavao provalijom na čijem je dnu hučala reka.

Bilo je savršeno jasno da se tu ni na koji način nije moglo izaći iz kanjona i tek tada je shvatio zašto mu Stjuard nije branio da jaše u tom pravcu.

Stjuard nije mnogo govorio s njim. On se uopšte držao odvojeno i veći deo dana provodio u kolibi, koja je bila podignuta samo za njega. Svojim ljudima je govorio da planira neki posao, ali nije rekao kakav.

Holidej je primetio da ostali članovi bande nisu baš zadovoljni što još uvek nije podeljen plen iz velike pljačke u San Francisku.

Svi su smatrali da je Stjuard imao dovoljno vremena da promeni zlato u gotov novac i to su mu, sve češće, davali na znanje.

Ali, on je govorio da plen tek treba da stigne iz Meksika, uz pratnju naoružanih stražara i da im je u susret poslao Ketlina.

Međutim, nezadovoljstvo je postajalo sve očiglednije. a neki su već govorili da Stjuard i ne namerava da podeli plen.

Holidej je sve više shvatao da je ušao u pravi zverinjak u kome nema ni jednog čoveka, koji će se naći na njegovoj strani, kad dođe do konačnog obračuna.

A da se obračun približavao, nije bilo sumnje.

Ipak, sačuvao je svoju legendarnu hladnokrvnost. On je odavno stavio glavu u torbu, kako se to kaže. Još onog dana kada je doznao za svoju neizlečivu bolest i kada je ostavio uhodanu lekarsku praksu i život pun poštovanja, koji je dotle vodio tamo u Džordžiji.

Sedeo je ispred kolibe i pušio, kada se vratio Ketlin. Dobro je video kako mu je Stjuard pošao u susret i kako su njih dvojica zastali i nešto živo razgovarali.

Tada je Ketlin izvukao iz džepa nešto, što je bljesnulo na suncu.

Bio je to par metalnih lisica. Baš onih kojima je on vezao Kendija za stub u pećini.

Znači, Ketlin ga je našao.

Dok je znao da Ketlin nije skinuo lisice sa Kendijeve ruke pre nego što je saznao sve što ga je zanimalo. A u tu priču uklapalo se i njegovo ime.

Uspravio se, a Ketlin i Stjuard su mu prišli. Ketlin mu je klimnuo glavom. Iscerio se zlobno i pokazao svoje zube požutele od duvana.

— Skoro da si uspeo, Holideje — rekao je tiho. — Sasvim slučajno sam svratio u onu pećinu, gde si ostavio vezanog Lua. Doduše, malo je vrištao pre svoje smrti, ali, sad bar možeš biti siguran da je mrtav.

Holidej nije odgovorio. Okrenuo se prema Stjuardu, ali ovaj se samo hladno nasmešio.

— Ostavljam te Ketlinu, mister. Govorio si da si brži od njega... Pokušaj sada...

Vođa bande se zatim okrenuo Ketlinu.

— Na tebe je red, Kete. Kad završiš s njim, pridruži mi se na drugoj obali reke.

Okrenuo se i viknuo ljudima da se sakupe.

— Momci, polazimo na sledeći posao — rekao je kratko.

— Polako, Brede — rekao je jedan bandit. — Još nismo plaćeni ni za prošli posao. Ti odugovlačiš deobu...

Stjuard je klimnuo glavom.

— Za to ima vremena. Sada je na pomolu drugi posao. Preko milion dolara u zlatu. Takva stvar se ne propušta!

To je delovalo ubedljivo. Dok Holidej prosto nije mogao da poveruje da su ovi okoreli revolveraši takve budale da poveruju Stjuardu na reč. Ali, oni su poverovali.

— A gde je, do đavola, taj milion? — upitao je jedan.

— Nepunih trideset milja odavde — odgovorio je Stjuard tako samouvereno da je izgledalo da je video taj milion. — Nemate šta da izgubite, ako mi još malo budete verovali.

Ljudi su malo gunđali. Ipak su pošli za Stjuardom. Holidej ih je pratio kako nestaju na drugom kraju kanjona.

— Tamo nema izlaza — rekao je Ketlinu. — Podaviće se, ako pokušaju da pređu reku.

— Ne brini — cerio se Ketlin mračno. — Bred to zna.

— Znači, spremio im je zamku? Zato je odugovlačio plaćanje.

— Aha. Tamo ih čeka poneki štap dinamita. Uostalom, to se tebe ne tiče Holideje. Ti ionako nemaš više mnogo vremena — nasmejao se glasno Ketlin.

U tom trenutku, na drugom kraju kanjona, odjeknula je eksplozija, čiji su odjeci lagano nestajali u brdima.

— Bred je izgleda obavio posao — rekao je Holidej. — Misliš li da će doći po tebe?

— Nego?

— Naravno, ako pređe jednu prepreku koja i tebi stoji na putu. To sam ja, Ketline. Možeš sada da potegneš svoj revolver najbrži čoveče Teksasa!

Stajali su na rastojanju od petnaestak jardi i netremice se posmatrali.

Elegantni kockar je izgledao potpuno miran i staložen. Kao da nije bio svestan opasnosti, koja mu je pretila.

Konačno, Ketlin više nije mogao da izdrži napetost. Ruka mu je pošla ka revolveru neverovatnom brzinom.

Ali, to nije bilo dovoljno brzo za fantomskog strelca iz Džordžije. Sa Holidejevog levog kuka je sevnuo dug plameni jezik, a trenutak zatim, Ketlin je imao tane u grudima. Zatetura se i pao, dok mu se na licu pojavio izraz neverice. S tim izrazom je i umro.

— Kao da si iznenađen najbrži čoveče Teksasa — rekao je Holidej tiho, pa se uputio prema kolibi i tamo zastao. Tu je čekao da se pojavi vođa bande.

Stjuard se ukazao posle nekoliko trenutaka. Jahao je lagano i zausta-

vio konja pored nepomičnog Ketlinovog tela. Pogledao je u neverici, a onda se okrenuo i primetio Holideja. Iz grudi mu se oteo čudan neartikulisani uzvik.

Ne razmišljajući, potegao je revolver. To je bio refleksan potez i Holidej bi se mogao zakleti da je Stjuard brži od Ketlina.

Međutim, hitac iz niklovanog „linkolna" i ovog puta je pre našao svoju metu.

Cela stvar se završila brže, nego što je Dok očekivao. Ipak, nije osećao zadovoljstvo. U grudima mu je vladao čudan osećaj praznine kada je uzjahao svog šarca i pošao ka izlazu iz kanjona.

KRAJ

Naslov originala:

KIRK HAMILTON: — „TOUGHEST MAN IN TEXAS"

Preveo: DRAGUTIN MOLAN

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM" — OOUR „MARKETPRINT", NOVI SAD

Odgovorni urednik Tomić Svetozar
Izdaje i štampa NIP „FORUM" Novi Sad Vojvode Mišića 1.
Štampa: 26. maj 1978.
Tržište: 2. juni 1978.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE SLEDEĆI BROJ DOKA HOLIDEJA

IZLAZI 7. JULA 1978.

7. 6. 1978.

ZLATNA SERIJA STRIP

STRIPZONA

LUNOV MAGNUS STRIP
PUN MESEC
ZAGOR
ZAROBLJENIK ALBATROSA
COMICS

STRIPZONA
COMICS
STRIPZONA FORUM ĆE UVEK BITI U MOM SRC
ZNAJTE DA ĆEMO NA FORUMU BITI OPUŠTENI,SVAKO MOŽE DOPRINETI KOLIKO ŽELI SAJTU.
NAJ FOR STR

NA FORUMU MOŽETE SKENIRATI, PREVODITI, OBRAĐIVATI PRELAMATI TEXT ITD...
POSETITE NAS NA ...
HTTP://WWW.STRIPZONA.COM/PORTI